

Co-funded by
the European Union

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

4

ΕΝΔΥΝΑΜΩΣΗΣ

**ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ:
ΞΑΝΑΝΑΓΡΑΜΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ**

2023-1-IT02-KA220-ADULT-000159380

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ

Εισαγωγή	6
"Ένα παραμύθι για έναν χαρούμενο βασιλιά"	7
"Ένας φίλος"	12
"Η αλεπού και ο πελαργός"	15
"Η αλεπού και τα σταφύλια"	18
"Η αλεπού και το λιοντάρι"	19
"Η αναμέτρηση"	20
"Η βασίλισσα και το αλάτι"	22
"Η εξέγερση των Ζαντζ"	24
"Η ιστορία του φαινομενικού γίγαντα"	27
"Η κοκκινοσκουφίτσα"	31
"Η μαϊμού και η καμήλα"	34
"Η Πεντάμορφη και το Τέρας"	36
"Η πέτρινη σούπα" Το άδειο κουτί	40

"Η πριγκίπισσα και το μπιζέλι" Ο νεαρός και το κλειδί	42
"Η πριγκίπισσα που έγινε αμυγδαλιά"	44
"Η τρύπα στο πορτοφόλι μου"	46
"Η υποψία"	48
"Η χρυσή χήνα"	50
"Μια κουβέρτα από λόγια"	57
"Μικρό παιχνιδάκι"	59
"Μπούμερανγκ"	65
"Ο άνθρωπος που έλεγε ιστορίες"	67
"Ο γάιδαρος και η σκιά του"	69
"Ο θρύλος του παραμυθιού Ομπού από την Αργεντινή"	71
"Οι αντανakλάσεις της Henriqueta" Τα ξεχασμένα αντανakλαστικά.....	73
"Οι μουσικοί της πόλης της Βρέμης"	78
"Ο κινεζικός καθρέφτης"	82
"Ο κόκορας της Μπαρτσελόνα" Θεωρείται αθώς;	84
"Ο λαγός και η χελώνα"	87
"Ο λαγός και ο σκαντζόχοιρος"	89

“Ο μαθητευόμενος του μάγου”	92
“Ο μικρός τενεκεδένιος στρατιώτης”	95
“Berro o oδοκαθαριστής”	99
“Ο πελαργός και η αλεπού» Το πείσμα δεναποδίδει”	102
“Ο Πέτρος και ο λύκος (πορτογαλική έκδοση)”	104
“Ο σκαντζόχοιρος και η αλεπού”	109
“Ο ψαράς και η γυναίκα του”	114
“Ο ψεύτης βοσκός”	117
“Πέτρινη σούπα”	119
“Τα νέα ρούχα του αυτοκράτορα- Έκδοση 1”	121
“Τα νέα ρούχα του αυτοκράτορ - Έκδοση 2”	125
“Τα τρία γουρουνάκια” Οι τρεις λύκοι και το γουρούνι...127	
“Το άπληστοποντίκι”	129
“Το ασχημόπαπο”	131
“Το αχάριστο λιοντάρι”	133

"Το κορίτσι από τη θάλασσα"	134
"Το παλιό κουτί και ο όμορφος βάλτος" Το παλιό κουτί και ο μαγεμένος λόφος	140
"Το ποντίκι, το πουλί και το λουκάνικο"	143
"30% πλαφόν για τους ξένους και την αγάπη..."	145

Εισαγωγή

Ας σας προσφέρουμε, ως παράδειγμα, αυτές τις ξαναγραμμένες ιστορίες.

Με αυτή τη συλλογή θέλουμε να προωθήσουμε τις αξίες πάνω στις οποίες εργαστήκαμε στο πλαίσιο αυτού του έργου: δημιουργικότητα, επίλυση προβλημάτων, αυτοπεποίθηση, κοινωνική ένταξη, ανθεκτικότητα, ισότητα, ενεργός πολιτότητα και δημοκρατία.

Το ξαναγράψιμο ιστοριών ενισχύει τη δημιουργικότητα και τον προβληματισμό μας, καθώς και τη μάθησή μας στις διάφορες αξίες. Αυτές οι ιστορίες ξαναγράφηκαν για να μας βοηθήσουν να μάθουμε και να εφαρμόσουμε αυτές τις αξίες στην καθημερινή μας ζωή, καθώς όλοι μας αντιμετωπίζουμε καταστάσεις που μπορούμε να επανερμηνεύσουμε και επομένως να ξαναγράψουμε.

Οι ιστορίες σε αυτό το Βιβλίο αποτελούν μόνο παραδείγματα του τρόπου με τον οποίο μπορούν να ξαναγραφούν οι ιστορίες και είναι ταξινομημένες με αλφαβητική σειρά για να διευκολύνουν τον αναγνώστη να τις βρει και να τις διαβάσει.

Κάθε εκπαιδευτικός ή άτομο που ενδιαφέρεται για αυτό το υλικό θα πρέπει να ξαναγράψει τις δικές του ιστορίες, αφού, όπως αναφέρθηκε στην αρχή, πρόκειται μόνο για παραδείγματα ξαναγραμμένων ιστοριών. Από την ίδια ιστορία μπορούν να δημιουργηθούν πολλές διαφορετικές ιστορίες.

Η ομάδα Stories4Empowerment ελπίζει ότι αυτό το ηλεκτρονικό βιβλίο θα χρησιμεύσει ως οδηγός για να ξαναγράψουν τις δικές τους ιστορίες. Και σας ευχόμαστε καλή τύχη!

“Ένα παραμύθι για έναν χαρούμενο βασιλιά”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας εύθυμος βασιλιάς. Ζούσε με τη βασίλισσα του και την κόρη του σε ένα υπέροχο κάστρο. Στο κέντρο του κήπου του κάστρου υπήρχε ένα σιντριβάνι όπου κάθονταν αστείοι πέτρινοι νάνοι. «Το σιντριβάνι είναι ο καλύτερος τρόπος για να διατηρήσουμε τον πολιτισμό του κάστρου μας», εξήγησε ο διαχειριστής του κάστρου σε όλους όσους περνούσαν από εκεί. "Όταν το νερό πιτσιλάει πάνω από τα πέτρινα γλυπτά, ακούγεται σαν κάποιος να γελάει σε κάθε γωνιά του κήπου! Γι' αυτό το λέμε "Σιντριβάνι της Ευτυχίας".

Ο χαρούμενος βασιλιάς και η οικογένειά του έζησαν ευτυχισμένοι μέχρι που μια μέρα τρεις κακοί γίγαντες βγήκαν με τα πόδια από το δάσος και εισέβαλαν στον κήπο του κάστρου.

Αυτοί οι γίγαντες είχαν δει από μακριά γιατί δεν είχαν γελάσει ποτέ στη ζωή τους. Τα πρόσωπά τους ήταν τόσο ζοφερά που όλοι έτρεξαν από το κάστρο, συμπεριλαμβανομένου του βασιλιά και της οικογένειάς του. Έτρεξαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν στην άλλη πλευρά της κοιλάδας. Εκεί βρήκαν καταφύγιο με έναν αγρότη που είχε τη φάρμα του στην πλαγιά του λόφου, όπου ο βασιλιάς καθόταν στον τοίχο της αυλής και δεν ήταν πια καθόλου χαρούμενος. Για μέρες κοιτούσε προς το κάστρο, όπου ζούσαν τώρα οι γίγαντες. Είχαν καταστρέψει τα πάντα, ακόμα και το πηγάδι, κι έτσι ο βασιλιάς έστειλε τους αγγελιοφόρους του στη χώρα.

"Όποιος νικήσει τον πιο δυνατό από τους τρομερούς γίγαντες, θα έχει γυναίκα του την κόρη μου!" ανακοίνωσε. Ο ιππότης κάλπασε στην κοιλάδα μέχρι το κάστρο, φωνάζοντας δυνατά, κραδαίνοντας το σπαθί του και θέλησε να επιτεθεί στους γίγαντες. Αλλά ο ισχυρότερος γίγαντας απλώς τέντωσε το τεράστιο μπράτσο του έξω από το παράθυρο, έβγαλε τον θωρακισμένο ιππότη σαν φουντούκι από το φουντούκι. ρέμα εκεί, ο ιππότης πάλεψε να σηκωθεί και γύρισε κουτσαίνοντας στο αγρόκτημα.

"Αν όχι με το σπαθί, τότε με την επιστήμη!" είπε η πριγκίπισσα και έστειλε να βρουν τον καθηγητή Immerschlau και τον βοηθό του Cupridi.

Ο καθηγητής χάιδεψε τη μακριά λευκή του γενειάδα και έκανε ένα σοβαρό, σημαντικό πρόσωπο. Λίγο αργότερα στέκονταν οι δυο τους μπροστά στο κάστρο. Είχαν βγάλει και οι δύο τα βιβλία τους και την ώρα που έστηναν τον προβολέα τους έπληξε σεισμός. Ο Conidiana είχε απλά χτυπήσει στο έδαφος με το χέρι του και τα δυο τους πετάχτηκαν σαν δύο μικρά γατάκια! "Αν όχι με το σπαθί και όχι με την επιστήμη, τότε με τη μαγεία!" είπε η βασίλισσα Αμαλία και έστειλε τον καλύτερο μάγο σε όλη τη χώρα. Ο μάγος Μάγκνους στάθηκε μπροστά στον βασιλιά με τον μαθητευόμενο του Όμνιμπους.

"Τίποτα δεν είναι τόσο αποτελεσματικό όσο η μαγεία του καλύτερου μάγου στον κόσμο!" είπε ο Μάγκνους. «Κανένα ζωντανό πλάσμα δεν μπορεί να σταθεί ενάντια στις υπερφυσικές δυνάμεις μας», επιβεβαίωσε ο μαθητευόμενος του. Όταν έφτασαν στο κάστρο, ο μάγος είπε: «Λοιπόν, Omnibus, σχεδίασε έναν στρογγυλό μαγικό κύκλο στο πάτωμα». — Ναι, αφέντη!

Ο μάγος στάθηκε μέσα και άρχισε να απαγγέλλει τα ξόρκια του: "Lorem ipsum dolor sit amet - sed diam nonummy..." Αλλά ο μεγαλύτερος γίγαντας στάθηκε στο παράθυρο του κάστρου, πήρε μια βαθιά ανάσα και φύσηξε τον μάγο σαν φτερό μέχρι που τον έπιασαν στο στέμμα ενός δέντρου.

Όταν κατέβηκε από το δέντρο και επέστρεψε στον βασιλιά, είχε ακόμα ένα σοβαρό και σημαντικό πρόσωπο, αλλά έπρεπε να παραδεχτεί: «Δυστυχώς, δεν μπορείς να πολεμήσεις αυτούς τους γίγαντες με μαγεία». Ο βασιλιάς έγινε ακόμα πιο λυπημένος. «Δεν έχω καμία ελπίδα να πάρω ποτέ πίσω το κάστρο μου και την πηγή της ευτυχίας», βόγκηξε. Έτσι μια μέρα κάθισε ξανά κλαίγοντας στον τοίχο της αυλής και κοίταξε προς το κάστρο. Οι γίγαντες πετούσαν χρυσά μπιχλιμπίδια στο κεφάλι του, που είχαν κόψει τις λεπτές ράβδους, όταν η νεαρή βοσκοπούλα Εσπεράντσα πέρασε περιπλανώμενη και τον ρώτησε: "Φαίνεσαι τόσο λυπημένος! Τι έχεις;" «Κοίτα εκεί πέρα», είπε ο βασιλιάς. "Τότε θα καταλάβεις. Οι γίγαντες μου πήραν το όμορφο κάστρο και έκλεισαν την πηγή της ευτυχίας. Και κανείς δεν μπορεί να τους διώξει!"

«Αλήθεια κανείς;» ρώτησε η βοσκοπούλα. «Έλα, ας τους δείξουμε πού βρίσκεται το μούστο ο Μπάρτελ». Γέλασε τόσο δυνατά που οι γίγαντες στην άλλη πλευρά της κοιλάδας σταμάτησαν και κοίταξαν από πάνω. «Πώς μπορείς να γελάς όταν πρέπει να είμαι τόσο λυπημένος;» ρώτησε πικραμένος ο βασιλιάς. «Ό,τι δεν μπόρεσε να κάνει ο καλύτερος μου ιππότης, ο πιο έξυπνος καθηγητής στη γη και ο πιο ισχυρός μάγος, ούτε εσύ θα μπορείς να κάνεις!» «Μόνο ο χρόνος θα δείξει!» είπε η βοσκοπούλα. «Αλλά θα έπρεπε να ζητήσω από εσάς και τους ανθρώπους σας να κάνετε ό,τι λέω!» «Ωραία από εμένα», είπε ο βασιλιάς με λίγη ελπίδα. «Τι να κάνουμε λοιπόν;

"Να είσαι ευτυχισμένος!" είπε η βοσκοπούλα. "Όσο πιο χαρούμενα γίνεται! Γελάστε, τραγουδήστε και χορέψτε για να το ακούσει όλη η κοιλάδα!" «Πολλά ζητάς από εμάς», είπε ο βασιλιάς. Καθώς όμως ήθελε να μην αφήσει πέτρα πάνω του, διέταξε την οικογένειά του και όλους από το κάστρο, ακόμη και τους χωρικούς: «Γελάστε, τραγουδήστε και χορέψτε!». Και πρωτοστάτησε, γελώντας πιο δυνατά, τραγουδώντας πιο χαρούμενα και χορεύοντας πιο τρελά. Μετά από λίγο, είπε στη γυναίκα του: "Αυτό είναι αστείο. Προσποιήθηκα μόνο τον χαρούμενο, αλλά αυτό το "κάνω σαν" διώχνει τη θλίψη από την καρδιά μου, και τώρα απολαμβάνω ακόμη και να γελάω και να τραγουδάω τόσο χαρούμενα!"

Μετά από μια ολόκληρη μέρα γιορτής, χορού και γέλιου, η βοσκοπούλα Εσπεράντσα είπε στον βασιλιά: «Κοίταξε τώρα στο κάστρο!» Ο βασιλιάς σταμάτησε να χορεύει για μια στιγμή και κοίταξε από πάνω. Οι γίγαντες εξακολουθούσαν να ποδοπατούσαν στον κήπο του κάστρου, αλλά τώρα του φαίνονταν πολύ μικρότεροι! Όλοι έπρεπε να γελάσουν ακόμα περισσότερο, και με κάθε γέλιο οι γίγαντες συρρικνώθηκαν περισσότερο και στριμώχνονταν μαζί φοβισμένοι. «Σταμάτα, σταμάτα, πονάει πολύ το γέλιο!» φώναξαν οι γίγαντες. Τότε ο βασιλιάς και ο λαός του σκαρφάλωσαν πάνω από τον τοίχο και όλοι γελούσαν όλο και πιο δυνατά με τα αστεία ανθρωπάκια στον κήπο. «Υπάρχει απλώς ένα μάτσο γκρινιάρηδες νάνοι που προσπαθούν να κρυφτούν κάτω από τους θάμνους», γέλασε η πριγκίπισσα. "Στάση!" φώναξε ο βασιλιάς ανάμεσα σε κρίσεις γέλιου. «Πήγαινε στο κάστρο και πάρε μια σκούπα και ένα φτυάρι», είπε μετά στην κόρη του, «και σκούπισε αυτό το μπάχαλο!»

Έτρεξε στο κάστρο και όταν γύρισε, οι νάνοι ήταν ήδη τόσο μικροσκοπικοί που μετά βίας μπορούσες να τους ξεχωρίσεις από τις πασχαλίτσες στα ροδοπέταλα. Φαινόταν τόσο αστείο που όλοι έπρεπε να κρατούν το στομάχι τους από τα γέλια. Όταν η πριγκίπισσα τελείωσε επιτέλους το σκούπισμα, αναφώνησε: «Ωχ, αυτή είναι μόνο λίγη σκόνη που την παρασέρνει ο άνεμος!»

Και τότε όλοι βοήθησαν στην αποκατάσταση του κάστρου, του κήπου και της βρύσης. Μόλις η πανέμορφη βρύση βογκούσε πάλι, ο βασιλιάς ανήγγειλε πανηγυρικά: «Βοσκοπούλα Εσπεράντζα, έχω υποσχεθεί να δώσω την κόρη μου σε γάμο σε αυτόν που θα μας σώσει από αυτούς τους γίγαντες!». «Ευχαριστώ, αγαπητέ βασιλιά», απάντησε η βοσκοπούλα. "Σύμφωνα με το άρθρο 14 παράγραφος 2 του συντάγματος, η νομικά ρυθμιζόμενη συμβίωση είναι ανοιχτή σε όλα τα ζευγάρια, ανεξαρτήτως φύλου ή σεξουαλικού προσανατολισμού. Ανυπομονώ να δω την υπέροχη κόρη σας!" Και έτσι συνέχισαν να ζουν ευτυχισμένοι και ικανοποιημένοι στο κάστρο. Ωστόσο, αν κάποιος αργότερα έκανε μια υπερβολικά σοβαρή φάτσα, ο βασιλιάς τους έλεγε: "Να είστε ευδιάθετοι και να γελάτε λίγο! Μπορεί ένας κακός γίγαντας να κρύβεται κάτω από το νύχι σας και να αρχίζει να μεγαλώνει ξανά!"

“Ένας φίλος”

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσαν δύο αδέρφια. Γαρυφαλιά και Δημήτρης. Αυτά τα δύο αδέρφια έμοιαζαν με μια ματιά να είναι δίδυμα. Δυστυχώς, δεν είχαν καθόλου φίλους γιατί όλοι νόμιζαν ότι ήταν τρελοί λόγω της φαντασίας τους. Ήταν 8 χρονών και δεν ξέρω άλλα παιδιά που να μην ήταν τόσο, τόσο τολμηρά. Λοιπόν, τους άρεσε πολύ ο χώρος και αποφάσισαν μια μέρα να πάνε ένα τολμηρό ταξίδι. Πήραν τον πύραυλο του θείου τους που ήταν αστροναύτης και ξεκίνησαν αφήνοντας ένα γράμμα στους γονείς τους. Η επιστολή έγραφε:

Αγαπητοί γονείς,

Μην ανησυχείτε καθόλου αν δεν μπορείτε να μας βρείτε. Δεν μπορούμε να σας πούμε τώρα πού βρεθήκαμε, αλλά μόλις επιστρέψουμε θα περιγράψουμε τα πάντα λεπτομερώς. Τα λέμε σε λίγους μήνες.

Με αγάπη, τα παιδιά σας,

Γαρυφαλιά και Δημήτρης

Μόλις οι γονείς τους διάβασαν αυτό το γράμμα, ήταν πολύ λυπημένοι και πολύ ανήσυχoi. Ήξεραν όμως ότι τα παιδιά τους θα επιζούσαν λόγω της φαντασίας τους και της αγάπης τους για την περιπέτεια. Πώς θα μπορούσαν να φανταστούν ότι τα δικά τους παιδιά απομακρύνονταν από την απέραντη (για αυτούς) γη. Μετά από λίγο, τα παιδιά σχεδόν έφτασαν στο διάστημα. Ήταν τόσο χαρούμενοι που ο θείος τους τους έδειξε πώς λειτουργεί.

Μάλιστα, ήταν περήφανοι που τους εμπιστεύτηκε και τους άφησε μόνους να ασχοληθούν με ένα διαστημόπλοιο! Μόλις έκαναν μια πολύ ομαλή προσγείωση, έμειναν έκπληκτοι βλέποντας μια τεράστια πέτρα με μια αρκετά μεγάλη τρύπα. Βγήκαν μπροστά και έμειναν άφωνοι με αυτό που είδαν. Μωβ, μικροσκοπικά και γεμάτα χαριτωμένα πλάσματα έβγαλαν τα μικρά τους κεφάλια γεμάτα περιέργεια και λίγο φόβο. Η Γαριφαλιά και ο Δημήτρης ήρθαν ακόμα πιο κοντά. Τότε, προς μεγάλη τους έκπληξη μίλησαν τα μωβ παράξενα πλάσματα! Και δεν είναι μόνο αυτό, μιλούσαν και ελληνικά! Η γλώσσα των δύο παιδιών! Τους είπαν λοιπόν: - Είστε πολύ καλά παιδιά, το νιώθουμε! - Ευχαριστώ πολύ! Αυτοί απαντούν με ένα στόμα. Στη συνέχεια, βαθιά μέσα στο αλσύλλιο, βλέπουν έναν άλλο πράσινο εξωγήινο αυτή τη φορά, μόνος. Πηγαίνουν διακριτικά και τον πλησιάζουν. - Μικρό, αστείο εξωγήινο! Τι κάνεις εδώ μόνος; Ας παίξουμε μαζί έξω! - Οι άλλοι εξωγήινοι δεν θέλουν να παίζω και να μιλάω μαζί τους. Καλύτερα να μείνω εδώ. - Μα γιατί δεν σε θέλουν; Είσαι πολύ καλός. - Είμαι πράσινος... - Και έτσι; - Είμαι διαφορετικός... - Ακόμα καλύτερα γιατί θα ξεχωρίσεις! - Δεν το βλέπουν έτσι. - Λυπούμαστε πολύ. Θέλεις να γίνεις φίλος μας; - Αλήθεια το λες αυτό; - Φυσικά, δεν έχουμε και φίλους.

- Τέλεια! Πώς σε λένε;
- Γαριφαλιά και Δημήτρη.
Εσείς;

- Δεν έχω όνομα...
- Είναι εντάξει. Από σήμερα θα σε λένε Μπόμπι!
- Τέλειο όνομα, ευχαριστώ!
- Ωραίος εξωγήινος Μπόμπι!

Έτσι, με αυτά τα λόγια, εξερεύνησαν τον πλανήτη, έβγαλαν φωτογραφίες και ξεκίνησαν για το σπίτι τους στη Γη.

Μετά από μήνες, τα παιδιά είχαν πάει στους γονείς τους, τους είχαν συστήσει τη Μπόμπι και τους περιέγραψαν τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια, όπως τους είχαν υποσχεθεί στην επιστολή. Αλλά μια μέρα, μόλις ξύπνησαν, δεν βρήκαν τον Μπόμπι στο καλοφτιαγμένο, πράσινο κρεβάτι του. Ανησύχησαν. Τότε είδαν ένα γράμμα. Ήταν από τον Bobbi και είπε τα εξής:

Αγαπητοί μου φίλοι, συγγνώμη που δεν σας είπα αντίο. Μην ανησυχείς, θα επιστρέψω σε λίγες μέρες. Έχω πάει στο διάστημα για να δω αν οι υπόλοιποι εξωγήινοι έχουν επιζήσει. Αν θέλεις να με γνωρίσεις, έχω μια μηχανή στο διαστημόπλοιο του θείου σου. Πρέπει να πατήσετε το πράσινο κουμπί για να εμφανιστείτε μπροστά μου και το κόκκινο κουμπί για να επιστρέψετε στο σπίτι. Έχω κι εγώ ένα.

Ο μοναδικός σου φίλος, Μπόμπι

Μόλις το διάβασαν, ανακουφίστηκαν. Αφού το είπαν στους γονείς τους, πήγαν και τον βρήκαν. Τελικά, οι υπόλοιποι εξωγήινοι είχαν εξαφανιστεί και ο Μπόμπι ήταν πολύ τυχερός που τον είχαν πάρει οι φίλοι του από εκεί. Επέστρεψαν στη γη και έζησαν για πάντα μόνοι.

Τα δύο αδέρφια δεν έμειναν παθητικά. Ήθελαν να κάνουν φίλους και βρήκαν τρόπους να επιτύχουν και να αλλάξουν τη ζωή τους.

“Η αλεπού και ο πελαργός”

Οι πρόγονοί μας μας λένε ότι σε μια μακρινή εποχή, όταν τα ζώα είχαν ακόμη το χάρισμα του λόγου και δεν ντρεπόταν να τα δουν οι άνθρωποι, μια αλεπού θέλησε να οργανώσει ένα δείπνο στο σπίτι και κάλεσε τον φίλο της τον πελαργό. Οι αλεπούδες, όπως είναι γνωστό, είναι από τη φύση τους πονηρά ζώα και συχνά καταφέρνουν να ξεφύγουν από τα προβλήματα χάρη στην πονηριά τους. Λίγοι γνωρίζουν, ωστόσο, ότι αυτό το ζώο με το όμορφο κοκκινωπό τρίχωμα μπορεί επίσης να είναι άτακτο και λίγο κακόκεφο. Όλοι θα περιμέναμε από την αλεπού να ετοιμάσει ένα νόστιμο δείπνο για τον καλεσμένο της και, κυρίως, να λάβει υπόψη του τα γούστα του πελαργού. Αντίθετα, η αλεπού ετοίμασε απλώς μια μπλούζα που σερβίρεται στο τραπέζι σε έναν απλό δίσκο, χωρίς καν μια φέτα ψωμί για να απολαύσει καλύτερα το κυρίως πιάτο, ούτε ποτά για να δροσιστεί. Ο πελαργός, αν και πεινασμένος και πρόθυμος να δοκιμάσει τα μαγειρικά χαρίσματα της φίλης του αλεπού, σε καμία περίπτωση δεν κατάφερε να δοκιμάσει τη σούπα. Τα ράμφη αυτών των πουλιών, όπως είναι γνωστό, είναι μακρόστενα, οπότε η προσπάθεια να δοκιμάσουν τον ζωμό αποδείχτηκε αδύνατη. Η πονηρή αλεπού, βλέποντας τον καλεσμένο της να δυσκολεύεται, απλώς τελείωσε τη μερίδα της με την ησυχία της. Έπειτα, βούρτσισε λαίμαργα και το πιάτο του πελαργού, κάνοντας ειρωνικά σχόλια για την έλλειψη όρεξης του φτωχού πουλιού, που επέστρεψε στο σπίτι πιο πεινασμένο από πριν και πολύ πληγωμένο και ταπεινωμένο από τη συμπεριφορά του φίλου του.

Αφού συλλογίστηκε για λίγες μέρες τι είχε συμβεί, ο πελαργός αποφάσισε να καλέσει τη φίλη της αλεπού για δείπνο. Πριν από το βράδυ, έκανε ό,τι μπορούσε για να προετοιμάσει το πιο θερμό καλωσόρισμα και να αποφύγει να κάνει την αλεπού να νιώσει οποιαδήποτε ενόχληση. Συμβουλευτήκε τις φίλες της για να μάθει τι φαγητό της αρέσει και της συμβούλεψαν να ετοιμάσει ένα κοτόπουλο στιφάδο με μια πλευρά από ψητές πατάτες.

Την ημέρα του δείπνου, η αλεπού έφτασε στο σπίτι της φίλης της για να βρει το τραπέζι στρωμένο με κάθε καλό: το κυρίως πιάτο βρισκόταν στη μέση του τραπεζιού, σεβριρισμένο σε έναν όμορφο ασημένιο δίσκο και αναπνέει ένα ευχάριστο άρωμα καλομαγειρεμένου φαγητού.

Η αλεπού, έκπληκτη από αυτό το καλωσόρισμα, είπε στην οικοδέσποινα «Πρέπει να έχεις δουλέψει τόσο σκληρά για να ετοιμάσεις ένα τέτοιο δείπνο!». Αντιμέτωπος με την έκπληξή της, ο πελαργός απάντησε: «Βλέπεις, αγαπητέ φίλε, πληγώθηκα τόσο πολύ από τον τρόπο που με υποδέχθηκες στο σπίτι σου που έκανα το καλύτερο δυνατό για να μην χρειαστεί να βιώσεις τον ίδιο πόνο με εμένα». Συνειδητοποιώντας πόσο βαθιά η συμπεριφορά της είχε πληγώσει τον πελαργό φίλο της, η αλεπού ζήτησε συγγνώμη και ορκίστηκε να δώσει περισσότερη προσοχή στα συναισθήματα και τις ανάγκες των άλλων.

Πόσο συχνά ο εγωισμός μας εμποδίζει να δούμε τους άλλους ανθρώπους και τις ανάγκες τους, διακινδυνεύοντας να τους πληγώσουμε και να τους βλάψουμε, εξαιτίας της απροσεξίας μας. Ο μύθος μας διδάσκει: μην κάνεις στους άλλους αυτό που δεν θέλεις να σου κάνουν.

“Η αλεπού και τα σταφύλια”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια πεινασμένη αλεπού που τριγυρνούσε στα χωράφια αναζητώντας τροφή, όταν κάποια στιγμή είδε μερικά μεγάλα και όμορφα τσαμπιά σταφύλια να κρέμονται από μια κληματαριά. Αποφάσισε ότι θα ήταν το γεύμα του αλλά όσο κι αν προσπάθησε να τα φτάσει πηδώντας ψηλά, απλά δεν μπορούσε να τα πιάσει. Η αλεπού τότε αναρωτήθηκε: «Τι να κάνω; Πάω να ψάξω για φαγητό σε άλλο χωράφι ή περιμένω να περάσει κάποιος που μπορεί να με βοηθήσει;». Κουρασμένος όμως να χοροπηδάει και να βλέπει ότι δεν ερχόταν κανείς, αποφάσισε να πάει αλλού να ψάξει για φαγητό. Άλλωστε, είχε προσπαθήσει και ξαναπροσπαθήσει να πάρει σταφύλια, αλλά απέτυχε: έπρεπε να τα παρατήσει. Ίσως», σκέφτηκε μέσα της, «αυτό είναι επειδή είμαι ακόμα κουτάβι. Όσο μεγαλώνω θα μάθω να πηδάω ψηλότερα...». Στην πραγματικότητα, όμως, ήξερε πολύ καλά ότι δεν ήταν η πρώτη φορά που αποτύγχανε και δεν θα ήταν η τελευταία: ήταν σίγουρη ότι σε κάθε περίπτωση, η παραίτηση δεν θα βοηθούσε. Όσο κι αν λαχταρούσε αυτά τα σταφύλια, ήξερε, χάρη στην εμπειρία και το ένστικτό της, ότι έπρεπε να βρει κάτι να φάει, και το να παρατήσει αυτά τα όμορφα σταφύλια ήταν το σωστό. «Εκεί είναι ένα χωριό», σκέφτηκε, «θα πάω να δω αν μπορώ να βρω κάτι έξω από ένα μαγαζί.

“Η αλεπού και το λιοντάρι”

Ένα πρωί, ένα λιοντάρι, ενώ μούγκριζε χασμουρούμενος (μόλις είχε ξυπνήσει με καλή διάθεση), είδε μια αλεπού να έρχεται προς το μέρος του και μόλις τον αντιλήφθηκε τράπηκε σε φυγή. Το λιοντάρι έμεινε έκπληκτο, αναρωτιόταν γιατί είχε σκάσει: μήπως ένας από τους βρυχηθμούς του την είχε τρομάξει; «Λοιπόν, δεν έκανα τίποτα», σκέφτηκε μέσα του. Σε κάθε περίπτωση, η αλεπού είχε σκάσει και δεν μπορούσε πια να τη ρωτήσει. Ήλπιζε να τη συναντήσει ξανά γιατί λυπόταν για αυτή την αντίδραση, αλλά συνειδητοποίησε ότι η αλεπού είχε ακοδλουθήσει μόνο το ένστικτό της μπροστά στον φόβο.

Λίγες μέρες αργότερα, το λιοντάρι βρήκε την αλεπού μπροστά του να τρέμει σαν φύλλο. «Γιατί τρέμεις σαν φύλλο;» τη ρώτησε.

“Η αναμέτρηση”

Είχα το βαγόνι του τρένου για τον εαυτό μου. Μετά ανέβηκε ένα κορίτσι», είπε ένας νεαρός τυφλός Ινδός. Ο άντρας και η γυναίκα που ήρθαν να τη συνοδεύσουν πρέπει να ήταν οι γονείς της. Της έκαναν πολλές συστάσεις. Επειδή ήμουν ήδη τυφλός τότε, δεν μπορούσα να ξέρω πώς έμοιαζε το κορίτσι, αλλά μου άρεσε ο ήχος της φωνής της.

«Με συγχωρείτε», ρώτησα τότε, «ήθελα να σας πω ότι ο ήχος της φωνής σας είναι πολύ ευχάριστος. Μου προκαλεί όμορφα συναισθήματα. Αν δεν σε ενοχλεί, θα ήθελα να μου περιγράψεις το πρόσωπό της. Είμαι τυφλός και θα ήθελα να μπορώ να δέσω τη φωνή σου σε ένα πρόσωπο».

«Ευχαριστώ, δεν με ενοχλεί καθόλου η ερώτησή σου. Δυστυχώς έχασα και την όρασή μου στα 17 μου και ξέρω πώς νιώθω. Θα σας περιγράψω με χαρά το πρόσωπό μου όσο το θυμάμαι».

Αφού άκουσε την περιγραφή του κοριτσιού, ο νεαρός άνδρας ενθουσιάστηκε ακόμη περισσότερο και αποφάσισε, με τη σειρά του, να της περιγράψει την εμφάνισή του και να της πει την ιστορία του πώς έχασε την όρασή του εξαιτίας ενός ατυχήματος.

Παρακινούμενοι από αμοιβαίο ενδιαφέρον και περιέργεια, ήταν αυθόρμητο και για τους δύο να φέρνουν ο ένας τα χέρια του άλλου στο πρόσωπό τους και να χαϊδεύουν ο ένας τα χαρακτηριστικά του άλλου. Στο μεταξύ, το τρένο πλησίαζε τη στάση όπου έπρεπε να κατέβει η κοπέλα, αλλά, οδηγημένοι από την ένταση εκείνης της στιγμής και την οικειότητα αυτής της επαφής, αποφάσισαν να συνεχίσουν το ταξίδι, για να ανακαλύψουν περισσότερα ο ένας για τον άλλον.

Συχνά ο φόβος της κρίσης και της απόρριψης μπορεί να μας εμποδίσει και να μας ωθήσει να ζήσουμε στη σκιά. Αλλά το να εμπιστευόμαστε τον εαυτό μας και τους άλλους και να μην φοβόμαστε να δείξουμε αυτό που είμαστε, μας επιτρέπει να απολαμβάνουμε συναρπαστικές εμπειρίες και συναντήσεις. Μερικά τρένα περνούν μόνο μία φορά.

“Η βασίλισσα και το αλάτι”

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας μεγάλος βασιλιάς που είχε τρεις γιους και τους αγαπούσε πολύ. Μια μέρα αποφάσισε να δει πόσο τον αγαπούσαν κι εκείνοι. Τηλεφώνησε λοιπόν στον καθένα και τον ρώτησε πόσο πολύ τον αγαπούσε. «Σε αγαπώ όσο αγαπώ το χρυσάφι και τα κοσμήματα», είπε ο πρώτος γιος και ο βασιλιάς χάρηκε πολύ. «Σε αγαπώ όσο αγαπώ τα λεφτά», είπε ο δεύτερος γιος και πάλι ο βασιλιάς χάρηκε πολύ. «Σε αγαπώ όσο αγαπώ το αλάτι», είπε ο τρίτος γιος. Ο βασιλιάς τότε θύμωσε πολύ και έδιωξε τον τρίτο γιο από το παλάτι. Περιπλανήθηκε σε πόλεις και χωριά, έκανε πολλές δουλειές και κατάφερε με το πνεύμα του να γίνει βασιλιάς σε άλλο κράτος. Πέρασαν χρόνια, ο πατέρας του ήταν πλέον πολύ μεγάλος και είχε σχεδόν ξεχάσει τον τρίτο του γιο. Πάντα όμως θυμόταν τον πατέρα του και την άδικη εκδίωξή του από το παλάτι, αλλά δεν του κρατούσε κακία. Έτσι μια μέρα αποφάσισε να κάνει ένα γιορτινό τραπέζι και κάλεσε βασιλιάδες από κοντά και μακριά. Ανάμεσά τους ήταν και ο πατέρας του. Το τραπέζι ήταν πολύ πλούσιο. Είχε κάθε είδους φαγητό, φρούτα και γλυκά. Μόνο που όλο το φαγητό ήταν ανάλατο. Έτσι ο τρίτος γιος είχε συμφωνήσει με τον μάγειρα. Όταν κάθισαν όλοι στο γιορτινό τραπέζι, ο βασιλιάς ο πατέρας του πήρε το πιρούνι και άρχισε να τρώει. Αλλά με τα πρώτα πιρούνια παραπονέθηκε ότι το φαγητό δεν είχε καθόλου αλάτι και σταμάτησε να τρώει.

Καθόταν μπροστά σε αυτό, ένα τόσο πλούσιο τραπέζι... με άγευστο φαγητό. Τότε ο τρίτος γιος του, που στεκόταν δίπλα του, αλλά που ο γέρος βασιλιάς δεν τον είχε αναγνωρίσει, γύρισε και του είπε: "Πατέρα, όταν πριν από πολλά χρόνια σου είπα ότι σε αγαπούσα σαν το αλάτι, με έδιωξες από το παλάτι σου. Τώρα, γιατί είσαι τόσο λυπημένος που δεν μπορείς να φας το ανάλατο φαγητό σου; Ο γέρος βασιλιάς, έκπληκτος, αναγνώρισε το λάθος του γιου του. Εσύ...» του είπε. Τότε ο γιος αγκάλιασε τον πατέρα του.

Οι λέξεις μερικές φορές χρησιμοποιούνται με τρόπο που δεν δείχνουν τη σημασία και τη σημασία των συναισθημάτων. Η αγάπη συγκρίθηκε με το αλάτι σε αυτή την ιστορία. Μια τόσο σημαντική αξία που θεωρήθηκε από τον πατέρα ως ασήμαντο μέσο για να τη συγκρίνουμε με το αλάτι. Όταν όμως η βασίλισσα (ο πατέρας) κατάλαβε τη σημασία του αλατιού στη γεύση κατάλαβε επίσης τη σημασία και την αξία της αγάπης που προσπαθούσε να εκφράσει ο γιος του.

“Η εξέγερση των Ζαντζ”

Το 869 μ.Χ., σε μια εποχή που επικρατούσε η δουλεία, ο λαός των Ζαντζ, που αντιπροσώπευε τους σκλάβους από την Ανατολική Αφρική και γι' αυτό αναφέρεται με τον αραβικό όρο Ζαντζ, ήταν μεταξύ εκείνων που ξεσηκώθηκαν ενάντια στην επίσημη εξουσία του χαλιφάτου των Αββασιδών. Εμπνευσμένοι από τα υψηλά ιδανικά της δικαιοσύνης και της ισότητας, διασταυρώνονται με έναν Άραβα επαναστάτη, τον Αλί μπιν Μοχάμεντ, ο οποίος έφερε στο προσκήνιο μια γενική επιθυμία να είναι ελεύθερος αλλά και ιδέες για το να αποφασίζει κανείς για τον εαυτό του και να ψηφίζει για την κυβερνητική αρχή. Αντί να πραγματοποιούν μυστικές στρατιωτικές επιδρομές σε εγκατεστημένα κοινοτικά εδάφη, επιθέσεις σε αραβικά παλάτια ή αβυσσαλέες ενέδρες, σταδιακά, οι αντάρτες άρχισαν να εμπλέκονται ενεργά με τοποθεσίες και να σχεδιάζουν τις ενέργειές τους με την έγκριση όλων των εμπλεκόμενων μερών. Επέλεξαν τα δικά τους αντιπροσωπευτικά σώματα στα οποία κάθε σκλάβος, κάθε Βεδουίνος και κάθε δουλοπάροικος είχαν δικαίωμα ψήφου. ήταν γνήσια μέλη της συγκέντρωσης.

Με την πάροδο του χρόνου, η εξέγερση εξελίχθηκε σε μια εκστρατεία μεγάλης κλίμακας, φθάνοντας σε ολόκληρες πόλεις και οικισμούς, που κατοικούνταν σε μεγάλο βαθμό από αντιστασιακούς ντόπιους

Με την πεποίθηση ότι θα το κάνουν, άρπαξαν προμήθειες και απελευθέρωσαν σκλάβους, δημιουργώντας τις δικές τους νέες κοινωνικές δομές βασισμένες στη λαϊκή κυριαρχία. Αντί για παραδοσιακές στρατιωτικές εκστρατείες, προσπάθησαν να δημιουργήσουν ισχυρές δημοκρατικές κοινότητες, βασισμένες στην αμοιβαία βοήθεια και έναν ρόλο για όλους, συμπεριλαμβανομένων των σκλάβων. Με την υπόθεση να ξεπεράσουν τους μαχητές γύρω στους 500.000, ίδρυσαν το δικό τους κοινοβούλιο, όπου ο καθένας παρουσίαζε τα ενδιαφέροντα και τις προτάσεις του. Αυτό το νέο καθεστώς αντιστάθηκε στο χαλιφάτο των Αββασιδών και επίσης αύξησε ένα ακόμη πιο λαμπρό μέλλον όπου κανείς δεν χάνει τη φωνή του. Για το σκοπό αυτό, ίδρυσαν αυτοδιοικούμενες πόλεις και σχημάτισαν στρατό για να πολεμήσουν για τις αρχές της δημοκρατίας, της ισότητας και της δικαιοσύνης.

Αντί να χρησιμοποιούν βία για να καταστείλουν τη διαφωνία, οι αντάρτες ξεκίνησαν ειρηνικές διαπραγματεύσεις με το Χαλιφάτο των Αββασιδών. Ανακοίνωσαν ότι συμφωνούν για ειρήνη σε παραμέτρους ισότητας και συνεργασίας, που σημαίνει ότι κάθε άτομο πρέπει να έχει δικαιώματα να συμμετέχει στη διακυβέρνηση. Προσφέρθηκαν να δημιουργήσουν ένα σύστημα διακυβέρνησης όπου τα δικαιώματά τους ως άνθρωποι και όλων των κατοίκων θα ήταν αναπόσπαστο μέρος του. Η πρόταση αυτή συγκλόνισε την ηγεσία του Χαλιφάτου.

Ωστόσο, μετά από μακρές διαπραγματεύσεις, αντί να τεθεί εκτός δράσης η εξέγερση χρησιμοποιώντας τον στρατό των Αββασιδών, επιτεύχθηκε μια ιστορική συμφωνία. Το Χαλιφάτο συμφώνησε να επιτρέψει στο Ζαη και τους συμμάχους τους να εκπροσωπούν την εξουσία στην κυβέρνηση σχετικά με τις περιοχές που έλεγχαν. Πολλοί από τους ενήλικες του Ζαη κέρδισαν άδεια να υπηρετήσουν σε τοπικές κυβερνήσεις και σε στρατιωτικές εντολές. Έγιναν ολοκληρωμένοι πολίτες και η πάλη τους για ισότητα έγινε ένα είδος παραδείγματος για το πώς η δημοκρατία μπορεί να αντικαταστήσει την καταπίεση.

Αν και μετά το τέλος της τελευταίας μάχης ο Αλί μπιν Μοχάμεντ σκοτώθηκε, η κληρονομιά της σκέψης του έζησε μέσα από τους νέους δημοκρατικούς θεσμούς που δημιούργησαν οι αντάρτες. Αυτές οι αλλαγές αποτέλεσαν τη βάση για το νέο πολιτικό πλαίσιο όπου η κυριότητα της εξουσίας προερχόταν από τον λαό και ο καθένας είχε το δικαίωμα να συμμετέχει στη διακυβέρνηση.

“Η ιστορία του φαινομενικού γίγαντα”

Ο Jim Button και ο Luke ο μηχανοδηγός ξεκίνησαν ένα μακρύ ταξίδι και τελικά βρέθηκαν σε μια έρημο. Ξαφνικά, ο Τζιμ εντόπισε κάτι στο βάθος. «Εκεί!» μπορούσε μόνο να ψιθυρίσει. Ο Λουκ γύρισε. Αυτό που είδε ξεπέρασε κάθε τι που είχε δει ποτέ.

Στον ορίζοντα στεκόταν ένας γίγαντας τόσο τεράστιου μεγέθους που ακόμη και τα ουρανοκατέβαρα βουνά δίπλα του έμοιαζαν με μικρούς λόφους. «Ω!» Ο Τζιμ έσκασε από τα γέλια. «Αυτό δεν είναι οφθαλμαπάτη, δεν είναι fata..., fata...! Γρήγορα, πάμε να φύγουμε, Λουκ! Ίσως δεν μας έχει δει ακόμα!»

Ο Λουκ ένιωσε κι αυτός άβολα, αλλά αντί να αφήσει το φόβο να τον κυριεύσει, πρότεινε να πάρουν μια βαθιά ανάσα. Οι δυο τους αποφάσισαν να αντιμετωπίσουν την κατάσταση, ό,τι κι αν τους περίμενε.

«Ας μείνουμε ήρεμοι», είπε ο Λουκάς. Παρακολούθησε τον γίγαντα από κοντά. «Νομίζω ότι, εκτός από το μέγεθός του, ο γίγαντας φαίνεται μάλλον φιλικός». «Π-π-π-τι;!» Ο Τζιμ τραύλισε έντρομος. «Λοιπόν», απάντησε ο Λουκ, »επειδή είναι μεγάλος δεν σημαίνει ότι είναι και τέρας, σωστά; Έχουμε αντιμετωπίσει πολλές προκλήσεις στο παρελθόν, Τζιμ. Μπορούμε να αντιμετωπίσουμε και αυτή». Η φωνή του ήταν σταθερή, γεμάτη εμπιστοσύνη στην κοινή τους δύναμη.

Καθώς συνέχιζαν να παρατηρούν τον γίγαντα, ένιωθαν τον φόβο τους να μεγαλώνει. Αλλά υπενθύμισαν στον εαυτό τους τις πολλές δύσκολες καταστάσεις που είχαν ήδη ξεπεράσει.

Ο γίγαντας άπλωσε το χέρι του με λαχτάρα, για να το αφήσει να πέσει απελπιστικά, και ένας βαθύς αναστεναγμός σήκωσε το στήθος του. Ξαφνικά, ο γίγαντας σήκωσε και τα δύο του χέρια, τα ένωσε, έπεσε στα γόνατα και φώναξε με λεπτή, θλιβερή φωνή: «Σας παρακαλώ, σας παρακαλώ, ξένοι, μην το σκάσετε! Δεν θα σας κάνω κακό!»

Ο Τζιμ παρακολουθούσε με τρόμο τον Λουκ να βγάζει ευγενικά το καπέλο του και να κουνάει το μαντήλι του. Τώρα η καταστροφή θα χτυπούσε σίγουρα! Ο γίγαντας σηκώθηκε αργά. Φαινόταν αβέβαιος και μπερδεμένος. Ρώτησε: «Αυτό σημαίνει ότι μπορώ να έρθω πιο κοντά;» «Ναι, πράγματι!» φώναξε ο Λουκ. Ήξερε ότι ο μεγαλύτερος κίνδυνος ήταν συχνά ο ίδιος ο φόβος, κι έτσι παραμέρισε τη δική του αβεβαιότητα και προχώρησε προς τον γίγαντα, χαιρετώντας αποφασιστικά. Ο Τζιμ είχε παραλύσει από το φόβο, η όρασή του θόλωσε. Σε κάθε περίπτωση, δεν μπορούσε να αφήσει τον φίλο του Λουκ να αντιμετωπίσει έναν τέτοιο κίνδυνο μόνος του, γι' αυτό έτρεξε πίσω από τον Λουκ, παρόλο που τα γόνατά του έτρεμαν.

Όταν ο γίγαντας είδε τον άντρα και το μικρό αγόρι να τον χαιρετούν, το θλιμμένο του πρόσωπο φωτίστηκε. «Αχ, φίλοι!» φώναξε με τη λεπτή φωνή του, “τότε θα έρθω τώρα!”. Άρχισε να κινείται, βαδίζοντας προς τον Λουκ και τον Τζιμ.

Αυτό που συνέβη στη συνέχεια ήταν αρκετά εκπληκτικό. Με κάθε βήμα που έκανε ο γίγαντας, γινόταν λίγο μικρότερος. Όταν έφτασε σε απόσταση περίπου εκατό μέτρων, δεν φαινόταν ψηλότερος από έναν ψηλό πύργο εκκλησίας. Ο Τζιμ σμίλεψε το μέτωπό του. «Αυτό είναι παράξενο, Λουκ.

Γίνεται όλο και μικρότερος». Ο Λουκ έγνεψε σκεπτόμενος. «Φαίνεται ότι αυτός ο γίγαντας είναι μόνο ένας φαινομενικός γίγαντας. Ίσως τα πράγματα δεν είναι πάντα όπως φαίνονται με την πρώτη ματιά».

Μετά από άλλα πενήντα μέτρα, δεν ήταν ψηλότερος από ένα σπίτι, και όταν έφτασε στους δύο φίλους του, είχε το ίδιο ύψος με τον Λουκά τον μηχανοδηγό - για την ακρίβεια, ήταν ακόμη και ένα κεφάλι μικρότερος!

Καλημέρα, είμαι ο κ. Τυρ Τυρ και είμαι ένας προφανής γίγαντας. Όσο πιο μακριά βρίσκομαι, τόσο μεγαλύτερος φαίνομαι. Και όσο πιο κοντά έρχομαι, τόσο περισσότερο μπορείτε να δείτε το πραγματικό μου μέγεθος. Στην πραγματικότητα, δεν διαφέρω καθόλου από εσάς». «Εννοείς», ρώτησε ο Λουκ, »ότι στην πραγματικότητα δεν γίνεσαι μικρότερος όσο πλησιάζεις; Και δεν είσαι στην πραγματικότητα τόσο τεράστιος όταν είσαι μακριά, απλά φαίνεται έτσι;» «Ακριβώς», είπε ο κύριος Τουρ Τουρ, "γι' αυτό είμαι ένας φαινομενικός γίγαντας». «Βλέπεις, Τζιμ», είπε ο Λουκ, "αυτό ακριβώς εννοούσα για το φόβο".

Ο Τζιμ έγνεψε και εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε πόσο σημαντικό ήταν να αντιμετωπίζει κανείς τις προκλήσεις με θάρρος και ανοιχτή καρδιά.

Ο κύριος Τερ Τερ τους μίλησε για τη ζωή του στη μοναξιά. «Οι περισσότεροι άνθρωποι με φοβούνται», είπε με θλίψη. «Φεύγουν πριν καν προλάβουν να με γνωρίσουν». Ο Τζιμ κοίταξε με συμπάθεια τον εμφανή γίγαντα. «Αυτό πρέπει να είναι δύσκολο για σένα», είπε. «Ναι», απάντησε ο κύριος Τυρ Τυρ. «Δεν είναι εύκολο να ζεις σε έναν κόσμο όπου οι άνθρωποι σε παρεξηγούν. Αλλά έχω μάθει να αντιμετωπίζω τη μοναξιά». Ο Λουκάς έγνεψε με θαυμασμό.

«Αυτό είναι αληθινή δύναμη. Να μην τα παρατάς, ακόμα και όταν νιώθεις μόνος και παρεξηγημένος».

Ο Τζιμ, ο Λουκ και ο κύριος Τουρ Τουρ έγιναν καλοί φίλοι και βοήθησαν άλλους να ξεπεράσουν το φόβο τους για τους φαινομενικούς γίγαντες.

“Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα αγαπημένο κοριτσάκι. μόνο για να τη δουν όλοι την αγαπούσαν, και κυρίως η γιαγιά της, που δεν ήξερε πια τι να της δώσει. Κάποτε της έδωσε ένα μικρό κόκκινο βελούδινο σκουφάκι, και επειδή της ταίριαζε τόσο πολύ που δεν ήθελε να φορέσει τίποτα άλλο, την έλεγαν πάντα Κοκκινοσκουφίτσα.

Μια μέρα η μητέρα της της είπε:

- Έλα Κοκκινοσκουφίτσα, εδώ είναι ένα κομμάτι ψωμί και ένα μπουκάλι κρασί, πάρε τα στη γιαγιά. είναι αδύναμη και άρρωστη και θα ανανεωθεί. Όταν είσαι έξω, να είσαι καλό κορίτσι και να μην ξεφεύγεις. αν δεν το κάνεις, θα πέσεις και θα σπάσεις το μπουκάλι και η γιαγιά θα μείνει με άδεια χέρια.

-Θα τα κάνω όλα σωστά, είπε η Κοκκινοσκουφίτσα στη μαμά και της έδωσε τα χέρια.

Αλλά η γιαγιά έμενε έξω, στο δάσος, περίπου μισή ώρα από το χωριό. Και στο ξύλο η Κοκκινοσκουφίτσα συνάντησε τον λύκο. Αλλά δεν ήξερε ότι ήταν τόσο κακό θηρίο, και δεν φοβόταν.

- Καλημέρα, Κοκκινοσκουφίτσα», είπε.

-Καλημέρα, λύκε.

- Πού πας τόσο νωρίς, Κοκκινοσκουφίτσα;

- Να επισκεφτώ τη γιαγιά μου. Και εσύ;

- Κάνω μια βόλτα αναζητώντας φαγητό γιατί πεινάω πολύ.

Τι έχεις στο καλάθι σου;

- Κρασί και ψωμί οπότε η γιαγιά μου που είναι αδύναμη και άρρωστη θα το απολαύσει λίγο και θα δυναμώσει.

- Αχ τι ωραία πράγματα! Δεν φοβάστε να περιπλανηθείτε μόνοι σας στο δάσος; Αν θέλεις μπορώ να σε συνοδεύσω. Ξέρω πολύ καλά το δάσος.

- Στην πραγματικότητα, λύκε, έχω ακούσει μερικές κακές ιστορίες για σένα. Πολλοί λένε ότι είσαι σκληρός. Αλλά δεν πιστεύω όλα όσα ακούω και θέλω να προσπαθήσω να σας δώσω τα εύσημα. Ο κυνηγός θείος μου είναι έξω στο δάσος, αν δεν με δει να έρχομαι στη γιαγιά θα έρθει να με βρει.

Ο λύκος και η Κοκκινοσκουφίτσα στη συνέχεια ξεκίνησαν προς το σπίτι της γιαγιάς μιλώντας για πολλά πράγματα και μαζεύοντας λουλούδια και μανιτάρια για να τα πάνε στη γιαγιά. Μια φορά στο σπίτι χτύπησαν. Ανοίγοντας την πόρτα, η γιαγιά ούρλιαξε τρομαγμένη

-Τι κάνεις με τον μεγάλο κακό λύκο; Τρέξε γρήγορα

- Γιαγιά μην ανησυχείς, ο λύκος με συνόδευε στο δρόμο μου και μου φέρθηκε με καλοσύνη. Πολλές από τις ιστορίες που ακούτε δεν είναι αληθινές

Η γιαγιά, πεπεισμένη από τα λόγια της εγγονής της, τους άφησε να μπουν και οι δύο και πρόσφερε στον λύκο ένα μεζεδάκι ψωμί και κρασί. Κάποια στιγμή κάποιος χτύπησε την πόρτα: ήταν ο κυνηγός που περνούσε, έχοντας ακούσει τις φωνές, και είχε αποφασίσει να σταματήσει και να πει ένα γεια.

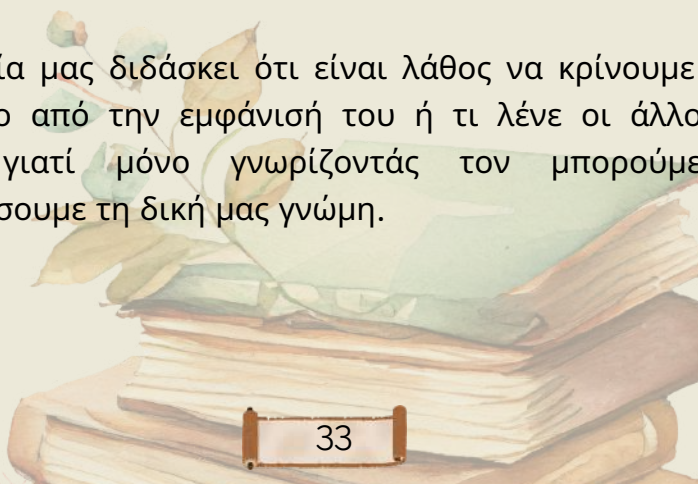
Μόλις μπήκε μέσα, συνειδητοποιώντας την παρουσία του λύκου, πήρε το τουφέκι του έντρομος.

-Τι κάνεις; Μην πυροβολείτε! - φώναξε η Κοκκινοσκουφίτσα φοβισμένη από την αντίδραση του κυνηγού - ο λύκος ήταν πολύ ευγενικός μαζί μου, σε αντίθεση με αυτό που πιστεύουν όλοι. Αν συμμετάσχετε μαζί μας, σίγουρα το να μιλήσετε με τον λύκο θα σας αλλάξει γνώμη.

- Εντάξει, ας δούμε αν αυτός ο λύκος είναι πραγματικά τόσο καλός όσο ισχυρίζεσαι, απάντησε ο κυνηγός καθώς καθόταν στο τραπέζι.

- Εντάξει, ας δούμε αν αυτός ο λύκος είναι πραγματικά τόσο καλός όσο ισχυρίζεσαι, απάντησε ο κυνηγός καθώς καθόταν στο τραπέζι.

Η ιστορία μας διδάσκει ότι είναι λάθος να κρίνουμε έναν άνθρωπο από την εμφάνισή του ή τι λένε οι άλλοι για αυτόν γιατί μόνο γνωρίζοντάς τον μπορούμε να σχηματίσουμε τη δική μας γνώμη.

“Η μαϊμού και η καμήλα”

Ήταν μια ιδιαίτερα σημαντική μέρα. Μάλιστα, είχε βγει πρόσκληση από το δάσος για αντιπροσώπους κάθε είδους ζώου να συγκεντρωθούν σε μια συνέλευση κατά την οποία θα συζητούνταν ένα πολύ σοβαρό θέμα. Κανείς δεν έλειπε. Ο πρώτος που μίλησε ήταν το λιοντάρι, ο αδιαμφισβήτητος βασιλιάς των ζώων. Σε σεβαστική γενική σιωπή, είπε: «Αγαπητοί υποκείμενοι, συγκεντρωθήκαμε σήμερα με στόχο να εδραιώσουμε μια διαρκή ειρήνη μεταξύ μας, να εξαλείψουμε κάθε διαμάχη και φθόνο, ώστε όλοι μαζί να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε τους κινδύνους που προκαλεί ο άνθρωπος στη φύση. Η ομιλία συνεχίστηκε εκτενώς, υπογραμμισμένη από χειροκροτήματα.

Όλοι συμφωνούσαν λοιπόν: ήταν απαραίτητο να ενωθούμε για να ξεπεράσουμε τυχόν προβλήματα. Στο τέλος της συνέλευσης, κάθε ζώο έλαβε μέρος στο μεγάλο γεύμα που οργανώθηκε για την περίπτωση. Υπήρχε άφθονο φαγητό και ποτό. Όταν όλοι ήταν χορτασμένοι και ικανοποιημένοι, κάποιος ζήτησε από τη μαϊμού, που ήταν διαβόητα χαρούμενη και ζωηρή, να φτιάξει το κέφι της τελετής με κάποια διασκεδαστική διασκέδαση. Η μαϊμού, χωρίς να ρωτηθεί, ανέβηκε στην εξέδρα και, με ευκινησία και φιλικότητα, ξεκίνησε ένα ξεκαρδιστικό νούμερο γεμάτο ακροβατικά άλματα, τούμπες και χορούς. Συγκινημένοι οι θεατές χειροκρότησαν όσο ποτέ άλλοτε, διασκεδασμένοι από την δεξιότητα αυτού του ασυνήθιστου κωμικού.

Μια καμήλα στάθηκε στην άκρη, θαύμαζε την επιτυχία της μαϊμούς και χειροκροτούσε δυνατά. Ήταν χαρούμενος για την επιτυχία του, αλλά ταυτόχρονα ένιωθε λίγο λυπημένος: κανείς δεν θα το περίμενε, αλλά η καμήλα αγαπούσε τόσο πολύ να χορεύει. Το έκανε συχνά όταν ήταν μόνος γιατί ήξερε πολύ καλά ότι δεν ήταν εύστροφος και ειδικός χορευτής όπως ο πίθηκος και εν μέρει φοβόταν την κρίση των άλλων ζώων. Ωστόσο, είπε στον εαυτό του ότι δεν είχε τίποτα να ντρέπεται: τι κακό υπήρχε αν ήταν χαρούμενος όταν χόρευε ακόμα κι αν δεν ήταν πολύ καλός σε αυτό; Έτσι αποφάσισε ότι θα προσπαθήσει: μόλις ο πίθηκος τελείωσε την εκπομπή του, πήρε τη θέση του στην εξέδρα και άρχισε να κινείται στους ρυθμούς της μουσικής. Φυσικά, ήταν ένας αμήχανος και άχαρος χορός, αλλά συνέχισε γαλήνιος, χαμογελώντας. Στην αρχή, τα άλλα ζώα παρέμειναν σιωπηλά και αιφνιδιασμένα: δεν περίμεναν ότι μια καμήλα που ταλαντευόταν συνεχώς ακόμα και όταν περπατούσε, θα μπορούσε να ενδιαφέρεται να χορέψει. Ωστόσο, το να τον βλέπεις να κινείται χαρούμενος ήταν μεταδοτικό: τελικά, τι σημασία είχε αν δεν ήταν τέλειος χορός, η ομορφιά αυτής της συνέλευσης ήταν ότι όλοι ήταν διαφορετικοί και ήταν ακριβώς οι διαφορές τους που τους έκαναν μια δυνατή ομάδα, ικανή να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες μαζί. Άρχισαν όλοι να χειροκροτούν και να φωνάζουν κομπλιμέντα στην καμήλα.

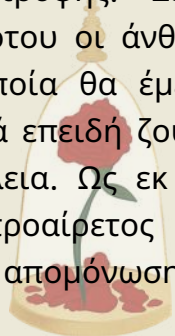
“Η πενταμορφη και το τερας”

Κάποτε ήταν ένας έμπορος που είχε χάσει όλη του την περιουσία. Όσες δοκιμασίες κι αν είχε να αντιμετωπίσει, παρέμενε πάντα πολύ ειλικρινής και ευγενικός. Μια μέρα, έπρεπε να πάει ένα μακρύ ταξίδι και ρώτησε τις κόρες του τι ήθελαν να λάβουν ως δώρα μετά την επιστροφή του. Οι δύο μεγαλύτερες κόρες του, συνηθισμένες στη χλιδή, ζήτησαν κοσμήματα και εκλεκτές τουαλέτες, χωρίς να υπολογίζουν την οικονομική κατάσταση του πατέρα τους. Η Bella, η μικρότερη και πάντα σεμνή και περιποιοτική, είπε: «Πατέρα, ζητώ μόνο ένα πράγμα: Φέρε μου ένα τριαντάφυλλο με κόκκινα πέταλα».

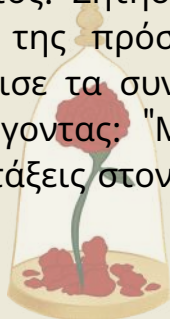
Στο δρόμο της επιστροφής στην πόλη του, ο έμπορος πέρασε μέσα από ένα πυκνό δάσος. Ήταν σκοτεινά, και έψαχνε να κοιμηθεί. Όταν, ξαφνικά, είδε ένα μεγαλοπρεπές κάστρο και πήρε το δρόμο προς το μέρος του. Καθώς πλησίασε η πόρτα άνοιξε μόνη της, και, χωρίς να ακούσει καμία απάντηση, μπήκε στο κάστρο. Μέσα, τον υποδέχτηκαν θερμά με σιωπή και ειρήνη: υπήρχε νόστιμο φαγητό για φαγητό και ένα απαλό κρεβάτι τον περίμενε. Ήταν σαν να τον φρόντιζαν οι ιδιοκτήτες του κάστρου». Έφαγε δείπνο και ξάπλωσε για ύπνο, σκεπτόμενος:

Οι ιδιοκτήτες αυτού του σπιτιού πρέπει σίγουρα να έρθουν σύντομα." Το πρωί, λίγο πριν ήταν έτοιμος να φύγει, ο έμπορος είδε μια υπέροχη τριανταφυλλιά και διάλεξε ένα από τα λουλούδια της για την Μπέλα. Εκείνη τη στιγμή, ένα τεράστιο, τρομακτικό αλλά κομψά ντυμένο Τέρας πήδηξε πίσω από τον θάμνο: "Εσύ, σε τάισα και σε καλωσόρισα το *roast my roast!*" Ο έμπορος, ντροπιασμένος και φοβισμένος, έτρεμε φωνάζοντας τη συγγνώμη του, αλλά έπρεπε να του υποσχεθεί ότι θα στείλει μια από τις κόρες του στο κάστρο και κρύφτηκε στο σπίτι, νιώθοντας πολύ πικραμένος. δώρο κοσμημάτων», είπαν. Νιώθοντας ενοχές, η Μπέλα αποφάσισε να αντιμετωπίσει τον πατέρα της στο κάστρο.

Μόλις έφτασε εκεί, το Τέρας της φέρθηκε με μεγάλη καλοσύνη παρά την τρομακτική του εμφάνιση. Έπρεπε να απολαύσει τις τεράστιες βιβλιοθήκες του κάστρου και μπορούσε να περπατήσει σε όμορφους κήπους γεμάτους φυσική έμπνευση. Τα βράδια, συναντιόντουσαν και συζητούσαν πολύ σημαντικά θέματα: πώς μπορεί ο καθένας να αλλάξει τον κόσμο, πώς να εργαστεί ως ομάδα και να βοηθήσει ο ένας τον άλλον. Μια μέρα, το Τέρας αποκάλυψε στην Μπέλα πώς το κάστρο ήταν κάποτε μια μεγάλη κοινότητα σε μια εποχή καταστροφής. Σε αμοιβαία συμφωνία, ζούσαν αρμονικά έως ότου οι άνθρωποι τους έπεσαν σε συμφορά, μετά την οποία θα έμεναν πάντα μακριά ο ένας από τον άλλον. αλλά επειδή ζούσαν μόνοι, ζούσαν με φόβο και μεγάλη απώλεια. Ως εκ τούτου, το Τέρας, που ήταν ένας καλοπροαίρετος πρίγκιπας, παγιδεύτηκε στον εγωισμό και την απομόνωση των δικών τους.

Τι έγινε με τους ανθρώπους;» ρώτησε η Μπέλα. «Έχασαν την αίσθηση της κοινότητας», παρατήρησε το Τέρας με λύπη. «Επομένως, ήταν και αυτοί καταραμένοι. Είχαν χάσει το ενδιαφέρον ο ένας για τον άλλον. Και η γη και οι άνθρωποι είναι καταραμένοι. Κατανοώντας ότι η δύσκολη θέση του Τέρας ήταν παρόμοια με αυτή μιας διχασμένης κοινωνίας, η Μπέλα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αποκατάσταση της κοινότητας στο σύνολό της, αντί να επικεντρωθεί απλώς στην αγάπη της για το Τέρας, ήταν το κλειδί για την άρση της κατάρας. Η Bella and the Beast συνεργάστηκαν για να επαναφέρουν το πνεύμα της κοινότητας του κάστρου. Ως υπερφυσικά πλάσματα περιορισμένα στο κάστρο, παρότρυνε τους υπηρέτες να πουν ιστορίες συνεργασίας και γενναιοδωρίας. Σταδιακά τους ένωσε και τους δίδαξε να συνεργάζονται. Το Τέρας άρχισε να νιώθει συμπόνια για τους καλεσμένους και τους υπηρέτες. Παρείχε φιλοξενία και φροντίδα στους κατοίκους των γειτονικών χωριών, καλώντας τους να συμμετάσχουν στον πλούτο του κάστρου. Το κάστρο τελικά αντιπροσωπεύει την κοινωνική ενσωμάτωση και την αλληλεγγύη. Η Μπέλα ανακάλυψε μια μέρα ότι ο πατέρας της ήταν βαριά άρρωστος. Ζήτησε άδεια να πλησιάσει το Τέρας. Το Τέρας της πρόσφερε έναν μαγικό καθρέφτη αφού αναγνώρισε τα συναισθήματά της και έδειξε ενσυναίσθηση λέγοντας: "Μπορείς να δεις την οικογένειά σου όταν κοιτάξεις στον καθρέφτη. Δεν θα είσαι ποτέ μόνος"

Η Bella επέστρεψε σπίτι και με τη βοήθειά της, ο πατέρας της γιατρεύτηκε γρήγορα. Ξέχασε το Τέρας και το κάστρο, όμως, επειδή είχε μείνει περισσότερο από όσο είχε υποσχεθεί. Είχε έναν φρικτό εφιάλτη ένα βράδυ που είδε το Τέρας σε πολύ άσχημη κατάσταση. Η Bella επέστρεψε βιαστικά στο κάστρο αφού συνειδητοποίησε ότι τα συναισθήματά της για το Τέρας είχαν γίνει πιο δυνατά.

Εντόπισε το Τέρας, αδύναμο και άρρωστο, καθώς έφτασε στο κάστρο. Πήγε κοντά του και του είπε:

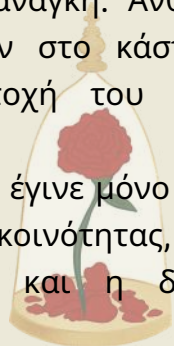
«Θα μείνω μαζί σου για πάντα, παρά την εμφάνισή σου».

Το Τέρας μεταμορφώθηκε σε πρίγκιπα και είπε αυτά τα λόγια:

"Η αληθινή αγάπη είναι το μόνο πράγμα που θα μπορούσε να άρει την κατάρα στην οποία βρίσκομαι τόσο καιρό. Ωστόσο, η αγάπη ήταν ανεπαρκής από μόνη της. Μπόρεσα να ξεπεράσω τη μοναξιά μου μέσω της ενότητας, της καλοσύνης και της κοινότητας, της κοινωνικής ένταξης. Σπάσαμε την κατάρα μαζί.

Αφού παντρεύτηκαν και ανέλαβαν την εξουσία, ο πρίγκιπας και η Μπέλα δημιούργησαν μια κοινωνία στην οποία όλοι ήταν σεβαστοί ανεξάρτητα από το υπόβαθρο ή την εμφάνισή τους. Άρχισαν να χτίζουν ένα βασίλειο χωρίς αποκλεισμούς όπου έμαθαν να συνεργάζονται προς όφελος όλων και βοήθησαν όσους είχαν ανάγκη. Άνθρωποι από πολλά κοινωνικά στρώματα ήρθαν στο κάστρο για να μάθουν για την ενεργό συμμετοχή του πολίτη, τη συμπόνια, την κοινωνική ένταξη.

Ως αποτέλεσμα, η ιστορία τους δεν έγινε μόνο μια ιστορία αγάπης, αλλά και η θεραπεία της κοινότητας, η αξία της ενεργού συμμετοχής στα κοινά και η δύναμη της κοινωνικής ένταξης.

«Η πέτρινη σούπα»

Το άδειο κουτί

Εκείνο το απόγευμα ήταν ιδιαίτερα γκρίζο και ο Ζέ, συγγραφέας ενός μεγάλου εκδοτικού ομίλου, ήταν εντελώς μπλοκαρισμένος.

Μπροστά στον υπολογιστή του, κοίταξε το ρολόι του και αισθάνθηκε ότι ο χρόνος περνούσε γρήγορα. Ήταν πλέον τρεις ώρες πριν παραδώσει στο αφεντικό του το εξασέλιδο χειρόγραφο για το τμήμα του στην έκδοση του Σαββάτου.

Κοίταξε γύρω του και είδε τους συναδέλφους του να πληκτρολογούν μανιωδώς. Σκέφτηκε να τους ζητήσει βοήθεια και πλησίασε απαλά τον καθένα από αυτούς.

Τίποτα! Κανείς δεν του έδινε καν σημασία ή δεν του έδινε σημασία. Παρόλο που ήταν ένας από τους βασικούς συγγραφείς του σαββατιάτικου περιοδικού.

Τότε ο Ζέ είχε μια λαμπρή ιδέα. Πήρε ένα άδειο χαρτόκουτο με κάλυμμα, το άνοιξε και πλησίασε ξανά τους συναδέλφους του, λέγοντας

- «Ορίστε οι καλύτερες ιδέες μου για την έκδοση του Σαββάτου. Αν γράψετε μια ιδέα, μια πρόταση, ένα σύντομο κείμενο και το βάλετε μέσα σε αυτό το κουτί, θα το συμπεριλάβω και θα το δημοσιεύσω κι αυτό».

Ο κόσμος, περίεργος να μάθει πώς ο Ζέ θα έκανε ένα τέτοιο κατόρθωμα και θα πρόσθετε τις ιδέες του στις προτάσεις του καθενός, έκανε ό,τι του είπε. Μετά από λίγο καιρό και μερικούς γύρους γύρω από τα εκδοτικά γραφεία, ο Ζέ είχε ένα κουτί γεμάτο προτάσεις και ιδέες για το κείμενό του.

Το δημοσίευσε στην ώρα του.

Το περιοδικό εκείνου του Σαββάτου ήταν το best seller του τριμήνου!

“Η πριγκίπισσα και το μπιζέλι”

Ο νεαρός και το κλειδί

Έχοντας χάσει την ελπίδα να βρει κάποιον να περάσει τη ζωή της και να κάνει οικογένεια, η νεαρή Γκαμπριέλα, κουρασμένη να ταξιδεύει σε όλα τα βασίλεια, αποφάσισε να επιστρέψει στο σπίτι. Ο πατέρας της, πανευτυχής που την ξαναείδε μετά από μήνες απουσίας, παρατήρησε αμέσως τη θλίψη και την απογοήτευση στα μάτια της. Την παρηγόρησε όσο καλύτερα μπορούσε, διαβεβαιώνοντάς τη ότι η αγάπη εμφανίζεται συχνά εκεί που δεν την περιμένουμε – όχι στους νέους που είχε αναζητήσει ακούραστα σε κάθε γωνιά του κόσμου.

Μια ηλιόλουστη μέρα, καθώς η Γκαμπριέλα βρισκόταν στον κήπο και διάβαζε, εντελώς απορροφημένη στην εκτυλισσόμενη ιστορία, ένας νεαρός άνδρας πέρασε, φαινόταν κάπως χαμένος, και της φώναξε:

- «Με συγχωρείτε... Καλημέρα... Θα μπορούσατε να με βοηθήσετε; Ψάχνω για το σπίτι του κ. Μάρτιν. Έμενα εδώ γύρω από παιδί και θα ήθελα πολύ να τον ξαναδώ...»

Το σπίτι που έψαχνε ήταν δικό της! Ποιος ήταν όμως αυτός ο ξένος; Η Γκαμπριέλα δεν επρόκειτο να δώσει τη διεύθυνση του πατέρα της τόσο εύκολα.

«Πρέπει να μάθω ποιος είσαι πριν σου δώσω οποιαδήποτε πληροφορία...»

Αν μπορούσα να μπω και να εξηγήσω... Έχω ταξιδέψει μακριά και... Είμαι κουρασμένος και... πεινασμένος», παραδέχτηκε κοκκινίζοντας.

Η Γκαμπριέλα συμφώνησε και μίλησαν μέχρι το βράδυ. Ανακάλυψαν ότι είχαν μεγαλώσει μαζί μέχρι την ηλικία των έξι ετών και μοιράζονταν παρόμοιες συμπάθειες και ιδιορρυθμίες. Θα μπορούσε όμως να είναι αλήθεια; Ήταν στην πραγματικότητα αυτός ο νεαρός Γαβριήλ, ο γιος των επιστατών που είχαν ζήσει κάποτε εκεί;

Ο πατέρας της ήταν έξω για κυνήγι και δεν επέστρεφε μέχρι το επόμενο πρωί... Έτσι η Γκαμπριέλα σκέφτηκε μια ιδέα.

Αργά εκείνο το βράδυ, η Γκαμπριέλα ετοίμασε το ξενώνα και το πρόσφερε στον (άγνωστο) νεαρό. Κάτω από το μαξιλάρι, έβαλε ένα κλειδί. Αν ο Γκάμπριελ ήταν αυτός που ισχυριζόταν ότι ήταν, θα ήξερε τι ξεκλείδωσε το κλειδί.

Το επόμενο πρωί, η Γκαμπριέλα βρήκε ένα μπουύλο στην κουζίνα. Ένα παλιό σεντούκι, γεμάτο με παιδικούς θησαυρούς - ανεκτίμητο για ένα εξάχρονο, αλλά σκουπίδια για τους μεγάλους.

«Μόλις είδα το κλειδί, θυμήθηκα το μυστικό μας σεντούκι... κρυμμένο στον αχυρώνα...»

Η Γκαμπριέλα ήταν πανευτυχής — είχε βρει τον έρωτα της ζωής της!

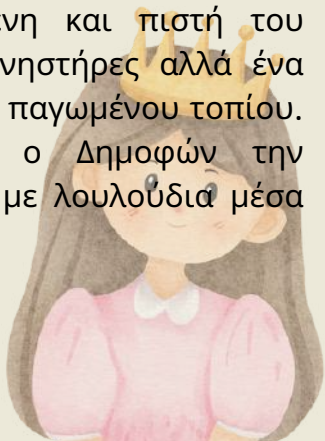
Έζησαν ευτυχισμένοι για πάντα στο ίδιο σπίτι όπου είχαν πρωτογνωριστεί ως παιδιά, με το κλειδί να εμφανίζεται περήφανα σε ένα πλαίσιο πάνω από το τζάκι στο σαλόνι τους.

“Η πριγκίπισσα που έγινε αμυγδαλιά”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια πριγκίπισσα που την έλεγαν Φυλλίδα που κάποτε ερωτεύτηκε έναν νεαρό από την Αθήνα, τον Δημοφώντα, που ήταν γιος του ήρωα Θησέα. Οι δύο νέοι γνωρίστηκαν όταν το πλοίο του νεαρού Δημοφώντα επέστρεφε από την Τροία. Παντρεύτηκαν αλλά μετά από λίγο ο νεαρός Αθηναίος αρρώστησε γιατί του έλειπε η γενέτειρά του. Η ερωτευμένη πριγκίπισσα, μη μπορώντας να τον δει λυπημένο, τον άφησε να επιστρέψει πιστεύοντας ότι αν την αγαπούσε πραγματικά θα επέστρεφε και μετά θα ήταν πραγματικά δικός της.

Έτσι έγινε και η ερωτευμένη Φυλλίς έμεινε μόνη να περιμένει τον εκλεκτό της για χρόνια, ώσπου επιτέλους μαράθηκε και πέθανε από τη θλίψη της. Όμως οι θεοί του Ολύμπου, που γνώριζαν την ιστορία της, τη μεταμόρφωσαν σε δέντρο για να περιμένει άλλα χρόνια τον αγαπημένο της. Έτσι το ερωτευμένο κορίτσι δεν πέθανε αλλά έγινε το δέντρο που έμελλε να γίνει σύμβολο ελπίδας: η Αμυγδαλιά. Μετά από πολλά χρόνια, ένας χειμώνας ο Δημοφών γύρισε στη Θράκη και βρήκε την αγαπημένη και πιστή του γυναίκα, όχι περιτριγυρισμένο από μνηστήρες αλλά ένα ξερό δέντρο χωρίς φύλλα στη μέση του παγωμένου τοπίου. Απελπισμένος και γεμάτος τύψεις, ο Δημοφών την αγκάλιασε και μετά την πλημμύρισαν με λουλούδια μέσα στον χειμώνα.

Σε αυτή την ιστορία, αναδεικνύεται η αξία της δημοκρατίας και πώς επηρεάζει τη ζωή. Από τη μια πλευρά, υπάρχει η αφοσιωμένη σύζυγος που αγαπά και σέβεται τον σύζυγο που αρρωσταίνει επειδή είναι μακριά από τη χώρα του, αλλά η γυναίκα του θυσιάζει την αγάπη και την ευτυχία της για την ευτυχία και την ευημερία του, αποδεχόμενη έτσι τις διαφορές και τις άλλες πτυχές των ανθρώπων.

“Η τρύπα στο πορτοφόλι μου”

Τον περασμένο μήνα, έλαβα ένα μήνυμα από την τράπεζά μου: «Κάποιος είχε πρόσβαση στο λογαριασμό σας. Κάντε κλικ εδώ για να επαληθεύσετε».

Έκανα κλικ, εισήγαγα τα στοιχεία σύνδεσής μου, δεν είδα καμία μη εξουσιοδοτημένη πρόσβαση και αποσυνδέθηκα.

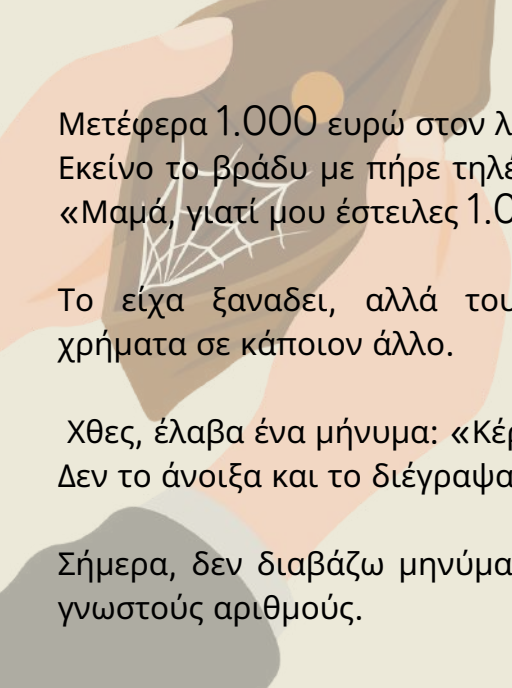
Λίγο αργότερα, 2.000 ευρώ αποσύρθηκαν από το λογαριασμό μου. Θύμωσα και απελπίστηκα, μίλησα στην τράπεζά μου, αλλά τα χρήματα είχαν εξαφανιστεί. Η τράπεζα πρόσθεσε ότι ποτέ δεν θα ζητούσε στοιχεία σύνδεσης μέσω γραπτού μηνύματος και συνδέσμου.

Την περασμένη εβδομάδα, έλαβα ένα μήνυμα ότι είχα κερδίσει μια ετήσια προμήθεια ζυμαρικών. Εισήγαγα τα στοιχεία μου. Η ειδοποίηση για τη νίκη ήρθε μέσω μιας κλήσης στο κινητό μου. Μπορούσα να επιλέξω το βραβείο μου, οπότε επέλεξα το χρηματικό ποσό. Φυσικά, χρειαζόνταν τον αριθμό του λογαριασμού μου γι' αυτό. Αντί για το έπαθλο, αποσύρθηκαν 1.000 ευρώ από τον λογαριασμό μου. Ήμουν σε απόγνωση.

Πριν από τρεις ημέρες, έλαβα ένα μήνυμα:

«Μαμά, έχω νέο αριθμό τηλεφώνου. Δεν θα μπορείς να με βρεις στο παλιό. Χρειάζομαι επείγοντως 1.000 ευρώ γιατί πρέπει να πληρώσω ένα πρόστιμο. Παρακαλώ να τα μεταφέρετε απευθείας στο δικηγορικό γραφείο- εδώ είναι τα στοιχεία του λογαριασμού...».

Ανησύχησα πάρα πολύ και αποθήκευσα τον νέο αριθμό. Αλλά δεν μπορούσα να επικοινωνήσω με την κόρη μου σε αυτό.

Μετέφερα 1.000 ευρώ στον λογαριασμό της.
Εκείνο το βράδυ με πήρε τηλέφωνο από τον παλιό αριθμό:
«Μαμά, γιατί μου έστειλες 1.000 ευρώ;».

Το είχα ξαναδει, αλλά τουλάχιστον δεν μετέφερα τα χρήματα σε κάποιον άλλο.

Χθες, έλαβα ένα μήνυμα: «Κέρδισες 10.000 €».
Δεν το άνοιξα και το διέγραψα αμέσως.

Σήμερα, δεν διαβάζω μηνύματα που δεν προέρχονται από γνωστούς αριθμούς.

“Η υποψία”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ξυλοκόπος που ανακάλυπτε μέρα με τη μέρα ότι το τσεκούρι του το χρησιμοποιούσε κάποιος άλλος. Τις πρώτες εβδομάδες εμφανίστηκε με μια πιο φθαρμένη λεπίδα και η λαβή σημαδεύτηκε όλο και περισσότερο με ένα χέρι στη λαβή που δεν ήταν δικό του. Όλα αυτά τον έκαναν όλο και πιο καχύποπτο. Μια μέρα ανακάλυψε ότι το τσεκούρι του είχε εξαφανιστεί. Με δάκρυα στα μάτια και κόμπο στο στομάχι συνάντησε τον γείτονά του κοντά στο σπίτι του. Ο γείτονας, πάντα ευγενικός, τον χαιρέτησε με ένα φιλικό χαμόγελο πριν μπει στο σπίτι του.

Ο ξυλοκόπος, πολύ στεναχωρημένος από την απώλεια του εργαλείου εργασίας του, έγινε ύποπτος. Ο ίδιος αναρωτήθηκε: μήπως ο γείτονάς μου ήταν υπεύθυνος για την κλοπή του τσεκούρι του; Κάθε συνάντηση, δηλαδή κάθε χειρονομία, κάθε λέξη του γείτονά του αύξανε όλες τις προσδοκίες του ξυλοκόπου ότι είχε βρει τον ένοχο. Ωστόσο, καθώς συνέχιζε τις σκέψεις του, συνειδητοποίησε ότι τα βήματά του τον είχαν οδηγήσει πίσω στο δάσος όπου δούλευε το προηγούμενο βράδυ. Δεν μπορούσε να εξηγήσει την όλη κατάσταση, αλλά η διαίσθησή του τον οδήγησε εκεί.

Ξαφνικά, σκόνταψε και έπεσε στο έδαφος. Εκείνη τη στιγμή, όταν σήκωσε το βλέμμα, εκεί ήταν: το τσεκούρι του. Ο ξυλοκόπος επέστρεψε στο σπίτι με το εργαλείο του στο χέρι, νιώθοντας το βάρος της λύπης για τις αβάσιμες υποψίες του.

Δεν υπήρχε εξήγηση για αυτό που μόλις είχε συμβεί. Όταν ξαναείδε τον διπλανό του, κατάλαβε ότι η έκφρασή του, το βάδισμά του και ο τρόπος ομιλίας του ήταν όπως πάντα. Η κακία του είχε παίξει ένα βρώμικο κόλπο μαζί του και σε αυτή την «εξωγήινη» κατάσταση έπρεπε κάπως να βρει έναν ένοχο.

Μετανοημένος, συλλογίστηκε και ζήτησε συγγνώμη από τον πλησίον του για τη δυσπιστία του. Μετά από αυτό το επεισόδιο, έγιναν φίλοι και συνέχισαν να ζουν μαζί, υποστηρίζοντας και μαθαίνοντας ο ένας από τον άλλον

“Η χρυσή χήνα”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας άντρας που είχε τρεις γιους. Ο μικρότερος λεγόταν Ανόητος και όλοι τον περιφρονούσαν και τον κορόιδευαν.

Μια μέρα ο μεγάλος γιος ήθελε να πάει στο δάσος να κόψει ξύλα. Πριν ξεκινήσει, η μητέρα του του έδωσε μια ωραία πίτα και ένα μπουκάλι κρασί για να μην πεινάει ή διψάσει. Όταν έφτασε στο δάσος, συνάντησε έναν γέρο γκρίζο. Ο μικρός αφού του ευχήθηκε καλημέρα, του είπε: «Δώσε μου ένα κομμάτι από την πίτα σου και άσε με να πιω μια γουλιά από το κρασί σου καθώς πεινάω και διψάω πολύ!»

Αλλά ο έξυπνος γιος απάντησε: «Αν σου δώσω την πίτα μου και το κρασί μου, τότε δεν θα μείνει τίποτα για μένα. Πήγαινε λοιπόν και μη με καθυστερείς.” Έτσι άφησε το ανθρωπάκι και συνέχισε. Όταν βρήκε ένα δέντρο κατάλληλο για καυσόξυλα, άρχισε να το κόβει, δεν πρόλαβε να συνεχίσει για πολύ. Μετά από μερικά μόνο χτυπήματα στο δέντρο, το τσεκούρι του έχασε και χτύπησε το ίδιο του το χέρι. Έτσι αναγκάστηκε να επιστρέψει στο σπίτι για να του επιδέσουν την πληγή.

Αφού ο πρώτος γιος επέστρεψε σπίτι χωρίς ξύλα και τραυματίστηκε, ο δεύτερος γιος ξεκίνησε για το δάσος. Η μητέρα του έδωσε επίσης μια πίτα και ένα μπουκάλι κρασί.

Όταν έφτασε στο δάσος, συνάντησε το ίδιο γκριζαράκι που του ζήτησε ένα κομμάτι πίτα και μια γουλιά κρασί. Αλλά και ο δεύτερος γιος αρνήθηκε, λέγοντας: «Αν σου δώσω να φας και να πιεις, αυτά θα μου λείψουν, οπότε πήγαινε στο δρόμο σου και μη μου χάνεις τον χρόνο!». Έτσι άφησε το ανθρωπάκι και συνέχισε προς το δάσος. Η τιμωρία δεν άργησε να έρθει και γι' αυτόν. Μετά από μερικά χτυπήματα τσεκούρι σε ένα δέντρο, το τσεκούρι λύθηκε και τον χτύπησε στο πόδι, οπότε πήγε στο σπίτι του.

Τότε ο μικρότερος γιος, ο Σίλι, λέει: «Πατέρα, άσε με να κόψω ξύλα».

«Τα αδέρφια σου πληγώθηκαν όταν πήγαν», απάντησε ο πατέρας, «δεν πειράζει, δεν ξέρεις για αυτά τα πράγματα».

Όμως ο Σίλι επέμενε και παρακάλεσε τον πατέρα του μέχρι που του απάντησε: «Πήγαινε, από τη ζημιά θα πάθεις αλλά το πολύ θα γίνεις πιο έξυπνος».

Η μητέρα του του έδωσε μια πίτα που είχε φτιάξει με στάχτη και νερό και ένα μπουκάλι μπύρα που είχε ήδη ξινίσει.

Όταν έφτασε στο δάσος συνάντησε και το γκρι ανθρωπάκι που τον χαιρέτησε και του είπε: "Δώσε μου ένα κομμάτι από την πίτα σου και μια γουλιά από το μπουκάλι σου, πεινάω πολύ και διψάω!"

Ο ανόητος τότε απάντησε: «Το μόνο που έχω είναι σταχτόπιτα και ξινή μπύρα, αν είστε ικανοποιημένοι με αυτό, αφήστε μας να καθίσουμε να φάμε». Το ανθρωπάκι δέχτηκε, αλλά όταν κάθισαν και ο Σίλι έβγαλε τη σταχτόπιτα είχε γίνει μια υπέροχη αυγόπιτα και η ξινή μπύρα είχε γίνει καλό κρασί.

Κάθισαν λοιπόν και αφού έφαγαν και ήπιαν ο μικρός είπε: "Επειδή έχεις καλή καρδιά και μοιράζεσαι ότι σου ανήκει θα σου δώσω τύχη. Απέναντί μας είναι ένα γέρικο δέντρο, κόψε το και στις ρίζες του κάτι θα βρεις". Με αυτά τα λόγια ο μικρός αποχαιρέτησε και έφυγε.

Όταν ο Σίλι πήγε και έκοψε το δέντρο, βρήκε στις ρίζες του μια χήνα που είχε φτερά από καθαρό χρυσό. Έβγαλε τη χήνα, την πήρε μαζί του και πήγε σε ένα πανδοχείο να διανυκτερεύσει. Ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου είχε τρεις κόρες που ενθουσιάστηκαν πολύ από αυτό το παράξενο πουλί. Αλλά από περιέργεια, οι κόρες ήθελαν να κλέψουν ένα από τα χρυσά φτερά της χήνας. Η μεγαλύτερη σκέφτηκε: "Θα υπάρξει κάποια ευκαιρία να της βγάλω ένα φτερό!" και όταν βγήκε η Σίλι, άρπαξε το φτερό της χήνας, αλλά τα δάχτυλά της κόλλησαν πάνω της. Μετά από λίγο ήρθε η δεύτερη και ήθελε κι αυτή να πάρει κάτι από τη χήνα. Αλλά μόλις άγγιξε την αδερφή της κόλλησε πάνω της. Όταν ήρθε και η τρίτη αδερφή, οι άλλες δύο άρχισαν να της φωνάζουν: «Φύγε από εδώ, για όνομα του Θεού, φύγε!». Ωστόσο, η τρίτη δεν κατάλαβε γιατί έπρεπε να φύγει και έτρεξε προς τη χήνα. Μόλις όμως άγγιξε τη μεσαία της αδερφή, κόλλησε κι αυτή. Έτσι και οι τρεις πέρασαν τη νύχτα μαζί με τη χήνα.

Το επόμενο πρωί, ο Σίλι πήρε τη χήνα του στην αγκαλιά του και ξεκίνησε το δρόμο του, χωρίς να δίνει σημασία στα κορίτσια που κολλούσαν πάνω του. Τα κορίτσια έτρεξαν πίσω του, μια αριστερά και μια δεξιά καθώς έβρισκαν ρυθμό χωρίς να πέσουν.

Στο δρόμο συνάντησαν έναν ιερέα, ο οποίος μόλις είδε την πορεία τους εξαγριώθηκε: «Δεν ντρέπεσαι να τρέχεις πίσω από τον νεαρό, αυτό δεν είναι καθόλου σωστό!». Τελειώνοντας την πρόταση άρπαξε τη μικρότερη από το χέρι για να την τραβήξει, αλλά μόλις την άγγιξε κόλλησε και αναγκάστηκε να τρέξει πίσω τους.

Μετά από λίγο διασταυρώθηκαν με τον επίτροπο της εκκλησίας που είδε τον ιερέα να τρέχει πίσω από τα τρία κορίτσια. Έμεινε κατάπληκτος με το θέαμα και φώναξε: «Πού πας τόσο γρήγορα, μπαμπά; Μην ξεχνάς ότι έχουμε βάφτιση σήμερα!». Έτρεξε κοντά του και τον τράβηξε από το μανίκι αλλά κόλλησε κι αυτός.

Καθώς λοιπόν οι πέντε ακολουθούσαν τη χρυσοχήνα, συνάντησαν δύο αγρότες που ερχόντουσαν από τα χωράφια τους με τα πιρούνια στους ώμους. Ο ιερέας τους φώναξε να αφήσουν ελεύθερο αυτόν και τον επίτροπο. Αλλά μόλις άγγιξαν τον επίτροπο κόλλησαν και αυτοί και τώρα ήταν επτά που έτρεχαν πίσω από τη Σίλι και τη χήνα.

Τελικά έφτασαν όλοι μαζί σε μια πόλη. Σε αυτή την πόλη υπήρχε ένας βασιλιάς του οποίου η κόρη ήταν τόσο σοβαρή που κανείς δεν μπορούσε να την κάνει να γελάσει. Τότε η Σίλι ζήτησε να γίνει γυναίκα του η πριγκίπισσα, αλλά ο βασιλιάς δεν άρεσε καθόλου στον γαμπρό και έβγαζε πολλές δικαιολογίες.

Τότε η Σίλι ζήτησε να γίνει γυναίκα του η πριγκίπισσα, αλλά ο βασιλιάς δεν άρεσε καθόλου στον γαμπρό και έβγαζε πολλές δικαιολογίες. Τελικά του ζήτησε να του φέρει έναν άνθρωπο που θα μπορούσε να πιει μόνος του ένα κελάρι κρασιού. Η ανόητη σκέφτηκε τον γκρι άντρα και πήγε στο δάσος να του ζητήσει βοήθεια. Στο σημείο που είχε κόψει το δέντρο είδε έναν άντρα να κάθεται που φαινόταν λυπημένος. Η ανόητη τον ρώτησε τι τον ενοχλούσε και ήταν τόσο λυπημένος. "Διψάω πολύ και δεν μπορώ να το σβήσω, δεν αντέχω κρύο νερό. Φυσικά ήπια ένα βαρέλι κρασί, αλλά τι να κάνω μια σταγόνα στην καυτή πέτρα;" απάντησε ο άγνωστος: «Μπορώ να σε βοηθήσω», του είπε η ανόητη «Έλα μαζί μου και θα χορτάσεις κρασί, και ο ξένος όρμησε πάνω στα μεγάλα βαρέλια και πριν περάσει μια μέρα είχε πιει όλο το κελάρι. Ο Σίλι ζήτησε πάλι τη νύφη, αλλά ο βασιλιάς δυσαρεστήθηκε πολύ που ένας άθλιος, τον οποίο όλοι αποκαλούσαν Χαζό, έπρεπε να πάρει την κόρη του. Έθεσε λοιπόν νέους όρους: θα έπρεπε να φέρει έναν άνθρωπο που θα μπορούσε να φάει ένα βουνό ψωμί. Η Σίλι δεν το σκέφτηκε πολύ και αμέσως πήγε στο δάσος.

Εκεί, στο ίδιο σημείο, βρήκε έναν άντρα να κάθεται με ζώνη γύρω από την κοιλιά του και το πρόσωπό του ήταν λυπημένο. Ο άντρας είπε: «Έφαγα έναν ολόκληρο φούρνο με τραγανό ψωμί, αλλά πού μπορώ να βρω όταν κάποιος πεινάει όσο εγώ. Το στομάχι μου παραμένει άδειο και πρέπει να δέσω την κοιλιά μου για να μην πεθάνω από την πείνα.» Ο Σίλι χάρηκε και του είπε: «Έλα μαζί μου και θα χορτάσεις την πείνα σου.» Τον πήγε στην αυλή του βασιλιά που είχε μαζέψει όλο το αλεύρι στο βασίλειό του και είχε ψήσει ένα τεράστιο βουνό ψωμί. του ψωμιού είχε εξαφανιστεί!

Ο Σίλι ζήτησε τη νύφη για τρίτη φορά, αλλά ο βασιλιάς έψαξε πάλι να βρει τρόπο να αποφύγει τον γαμπρό. Αυτή τη φορά ζήτησε ένα πλοίο που θα μπορούσε να ταξιδεύει σε ξηρά και θάλασσα: «Μόλις πλεύσει σε αυτό θα πάρετε αμέσως την κόρη μου για γυναίκα σας!». του είπε.

Ο Σίλι πήγε κατευθείαν στο δάσος και εκεί στεκόταν ο μικρός γκρίζος άντρας. «Έφαγα και ήπια για σένα», του λέει το ανθρωπάκι, «τώρα θα σου δώσω και το καράβι. Όλα αυτά τα κάνω γιατί με φέρθηκαν καλοσύνη!».

Έτσι του έδωσε το πλοίο που μπορούσε να ταξιδέψει σε ξηρά και θάλασσα. Όταν ο βασιλιάς είδε ότι η προϋπόθεση του εκπληρώθηκε, δεν μπορούσε πλέον να αρνηθεί να δώσει την κόρη του.

Έτσι ο γάμος γιορτάστηκε και μετά το θάνατο του Βασιλιά, ο Σίλι κληρονόμησε το βασίλειο και έζησε ευτυχισμένος με τη γυναίκα του για πολλά χρόνια.

Το μάθημα αυτής της ιστορίας είναι ότι ανεξάρτητα από το τι πιστεύουν ή πιστεύουν οι άλλοι αν επιμένετε, τελικά θα κερδίσετε στο τέλος χάρη στην αποφασιστικότητα, την καλοσύνη και την αυτοπεποίθησή σας. Ο μικρότερος γιος, αν και τον περιφρονούσαν οι άλλοι, κατάφερε να πετύχει τον στόχο του.

“Μια κουβέρτα από λόγια”

Η θεία το έλεγε rīnwheel. Μετά ήρθε ο πόλεμος και η θεία δεν το έλεγε πια έτσι. Είχαν πάει σε μια νέα χώρα για να φτάσουν στην ασφάλεια, αλλά όλα ήταν περίεργα εκεί: οι άνθρωποι, τα τρόφιμα, τα ζώα και τα φυτά. Κανείς δεν μίλησε στο παιδί. Όταν έλειπε από το σπίτι, κανείς δεν της μιλούσε και ένιωθε σαν να βρισκόταν κάτω από έναν καταρράκτη παράξενων ήχων. Όταν ήταν στο σπίτι, ήταν τυλιγμένη σε μια κουβέρτα από λέξεις και ήχους που ήξερε. Το ονόμασε την παλιά της κουβέρτα που ήταν ζεστή, απαλή και την προστάτευε. Εκεί ένιωθε ασφαλής.

Η κοπέλα βρήκε το κουράγιο να βγει από κάτω από την κουβέρτα και αναζήτησε ξανά τη φίλη της. Σκέφτηκε να κάνει σημάδια για να προσπαθήσει να επικοινωνήσει, ελπίζοντας να γίνει κατανοητή. Όταν είδαν ο ένας τον άλλον, το κοριτσάκι έδειξε ένα γαϊτανάκι στο πάρκο. Η φίλη της κατάλαβε και άρχισαν να παίζουν μαζί. Στο μεταξύ, η θεία πλησίασε τους γονείς της φίλης της, νομίζοντας ότι ήταν καλή ιδέα να ξεκινήσουν να γνωρίζουν νέα άτομα. Δεν ήξερε ούτε τη γλώσσα εκείνης της χώρας, αλλά ήξερε ότι κατά κάποιο τρόπο αυτό που έκανε θα μπορούσε να βοηθήσει την ίδια και την ανιψιά της.

Παίζοντας, το κορίτσι άρχισε να μαθαίνει μερικές λέξεις, αλλά το να πηγαίνει στο σχολείο τη βοήθησε ακόμα περισσότερο. Το άλλο παιδί έμαθε επίσης μερικές λέξεις από τη γλώσσα της. Όταν όμως ξεκίνησε το σχολείο, το κοριτσάκι ένιωσε να το παρακολουθούν τα άλλα παιδιά. Ένωθε ακόμα πιο μοναξιά. Υπήρχαν εκείνοι που την πλησίασαν χωρίς προκατάληψη, ήθελαν να την δεσμεύσουν. Ενώ άλλοι την πείραζαν λόγω του ντυσίματος και γιατί το όνομά της ακουγόταν περίεργο. Οι δάσκαλοι την ενθάρρυναν και αποφάσισαν να εφεύρουν παιχνίδια για να παίξουν στην τάξη, δείχνοντας έναν χάρτη: είμαστε όλοι από τον ίδιο κόσμο, είμαστε όλοι διαφορετικοί. Ας βοηθήσουμε αυτούς που έρχονται από άλλη χώρα: μια μέρα ο ξένος θα μπορούσαμε να είμαστε εμείς..

“Μικρό παιχνιδάκι”

Κάποτε ήταν μια γυναίκα που ήθελε πολύ να κάνει ένα μικρό παιδί, αλλά δεν μπορούσε να πετύχει την επιθυμία της. Επιτέλους πήγε σε μια νεράιδα και είπε, θα ήθελα να κάνω ένα μικρό παιδί. μπορείς να μου πεις που μπορω να βρω ενα?

Ω, αυτό μπορεί εύκολα να το διαχειριστείς, είπε η νεράιδα. Εδώ είναι ένας κριθαρόκερος διαφορετικού είδους από εκείνους που φυτρώνουν στα χωράφια των αγροτών και τον τρώνε τα κοτόπουλα. βάλτο σε μια γλάστρα και δες τι θα γίνει. Ευχαριστώ, είπε η γυναίκα, και έδωσε στη νεράιδα δώδεκα σελίνια, που ήταν η τιμή του κριθαριού. Μετά πήγε σπίτι και το φύτεψε, και αμέσως μεγάλωσε ένα μεγάλο όμορφο λουλούδι, κάτι σαν τουλίπα στην όψη, αλλά με τα φύλλα του ερμητικά κλειστά σαν να ήταν ακόμα μπουμπούκι.

Είναι ένα όμορφο λουλούδι, είπε η γυναίκα, και φίλησε τα κόκκινα και χρυσαφί φύλλα, και ενώ το έκανε, το λουλούδι άνοιξε και είδε ότι ήταν μια αληθινή τουλίπα. Μέσα στο λουλούδι, πάνω στους πράσινους βελούδινους στήμονες, καθόταν ένα πολύ λεπτό και χαριτωμένο κοριτσάκι. Ήταν μόλις το μισό όσο ένας αντίχειρας, και της έδωσε το όνομα *Thumbelina*, ή *Tiny*, επειδή ήταν τόσο μικρή.

Ένα κέλυφος καρυδιάς, κομψά γυαλισμένο, την σέρβιρε για κούνια. Το κρεβάτι της ήταν από μπλε φύλλα βιολέτας, με ένα τριαντάφυλλο για πάγκο. Εδώ κοιμόταν το βράδυ, αλλά τη μέρα διασκεδάζε σε ένα τραπέζι, όπου η γυναίκα είχε βάλει ένα πιάτο γεμάτο νερό.

Γύρω από αυτό το πιάτο υπήρχαν στεφάνια από λουλούδια με τους μίσχους τους στο νερό, και πάνω του επέπλεε ένα μεγάλο φύλλο τουλίπας, το οποίο χρησίμευε στον Τίνι για βάρκα. Εδώ η μικρή κάθισε και κωπηλατούσε από άκρη σε άκρη, με δύο κουπιά από άσπρα μαλλιά αλόγου. Ήταν πραγματικά ένα πολύ όμορφο θέαμα.

Ένα βράδυ, ενώ το κοριτσάκι κοιμόταν στο τσόφλι της καρυδιάς που είχε σαν κρεβάτι, ένας βάτραχος μπήκε στο σπίτι από το σπασμένο τζάμι του παραθύρου. Μόλις είδε τον Τίνι μουρμούρισε: «Αυτό το όμορφο κοριτσάκι θα είναι ιδανική σύζυγος για τον γιο μου». Άρπαξε λοιπόν το κέλυφος του καρυδιού με τον Τίνι, πήδηξε στον κήπο και ξεκίνησε για το ποτάμι όπου έμενε με τον γιο της που ήταν τόσο άσχημος όσο κι εκείνη.

«Κουάξ, κουάξ». είπε ο νεαρός βάτραχος, χαρούμενος που είδε το κοριτσάκι μέσα στο κέλυφος του καρυδιού. «Μην φωνάζεις και ξυπνάς». Η μητέρα του τον μάλωσε. «Θα τη βάλω στο πιο μακρινό νούφαρο για να μην μπορεί να ξεφύγει». Όταν η Τίνι ξύπνησε και είδε πού βρισκόταν, άρχισε να κλαίει. Και το χειρότερο, εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε ένας βάτραχος με το αηδιαστικό της βατραχάκι. «Αυτός είναι ο γιος μου που σύντομα θα γίνει άντρας σου, μην τον μετακινήσεις από εδώ, θα ετοιμάσουμε το σπίτι σου». είπε στο κοριτσάκι. Μετά έφυγαν οι δυο τους και ο Τίνι έμεινε μόνος και απελπισμένος. Εκείνη την ώρα μια λευκή πεταλούδα πήγε και στάθηκε πάνω στο νούφαρο. Τότε η Τίνι βρήκε την ευκαιρία να δραπετεύσει. Έβγαλε τη ζώνη της και έδεσε τη μια άκρη γύρω από το σώμα της πεταλούδας και την άλλη στο νούφαρο.

Έτσι άρχισε να κολυμπάει γρήγορα μέσα από το ποτάμι. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ένας μεγάλος μπαμπούνος πέταξε από πάνω της. Γοητευμένος από την ομορφιά της, την άρπαξε και τη σήκωσε. Η πεταλούδα δεμένη με τη ζώνη συνέχισε να σέρνει το νούφαρο. "Τι κρίμα!" αναφώνησε ο Τίνι. «Αυτό που με στεναχωρεί περισσότερο είναι ότι η καημένη η πεταλούδα δεν θα μπορέσει να ελευθερωθεί από το νούφαρο». Όμως ο μπαμπούνος δεν φαινόταν να συγκινείται. Άφησε την Τίνι σε ένα κλαδί του δέντρου όπου έμενε και κάθισε δίπλα της.

Σε λίγο έφτασαν και άλλοι μπαμπούνοι που ζούσαν εκεί. Τα θηλυκά, τρελά από τη ζήλια, την κοίταξαν με περιφρόνηση. Κάποιοι σχολίασαν: «Μμμμ, σιγά η όμορφη!»

"Κοίτα, δεν έχει κεραίες ή φτερά. Δεν μπορεί να πετάξει!" Αν και ο μπαμπούνος ήταν ακόμα ερωτευμένος με την όμορφη Τίνι, νόμιζε ότι δεν μπορούσε να ζήσει με μια γυναίκα που την περιφρονούσαν όλοι οι συνομήλικοί του. Την κατέβασε λοιπόν από το δέντρο και την άφησε πάνω σε ένα τριαντάφυλλο.

Η καημένη η Τίνι πέρασε όλο το καλοκαίρι στο δάσος με μοναδική παρέα το κελάηδισμα των πουλιών. Όταν όμως έφτασε το φθινόπωρο, όλα τα πουλιά πέταξαν σε πιο ζεστά μέρη και ο Τίνι έμεινε μόνος στο τέλος, παγωμένος από το κρύο! Σε μια παγωμένη μέρα, ξεκίνησε να βρει καταφύγιο. Κάποια στιγμή έφτασε στο σπίτι ενός αρουραίου. Μόλις είδε το καημένο τόσο κρύο και πεινασμένο, της είπε: «Μπορείς να μείνεις εδώ τον χειμώνα. Θα σου δώσω φαγητό και σε αντάλλαγμα θα μου καθαρίσεις το σπίτι και θα μου πεις ιστορίες». Αυτή η διάταξη άρεσε πολύ στον Τίνι και άρχισε αμέσως να καθαρίζει το σπιτάκι.

καπέλο το ίδιο βράδυ ο κύριος Μολ ήταν καλεσμένος σε δείπνο. Μετά το φαγητό, η Τίνι άρχισε να λέει όμορφες ιστορίες με τη βραχνή φωνή της. Μόλις την άκουσε ο τυφλοπόντικας, την ερωτεύτηκε. Θέλοντας να ξαναδεί εκείνο το μεγαλειώδες πλάσμα το συντομότερο δυνατό, τους κάλεσε να τον επισκεφτούν για να ανταποδώσει τη φιλοξενία τους. Οι επισκέψεις στο λαγούμι του τυφλοπόντικα γίνονταν όλο και πιο συχνές. Τα δύο σπίτια επικοινωνούσαν μεταξύ τους μέσω ενός μακρόστενου διαδρόμου. Εκεί μια μέρα ο Τίνι είδε ένα άψυχο χελιδόνι. Λυπημένη το χάιδεψε και το φίλησε. Τότε το πουλάκι ξαναζωντάνεψε από τη ζεστασιά της αγκαλιάς του και την καυτή ανάσα του. Όλες τις νύχτες εκείνου του κρύου χειμώνα, ο Τίνι φρόντιζε το χελιδόνι, παίρνοντάς του ζεστό φαγητό και κουβέρτες. Του φέρθηκε με τόση στοργή και αγάπη που όταν έφτασε η άνοιξη το πουλάκι ήθελε να ανταποδώσει την Τίνι για το καλό που του είχε κάνει. Της είπε λοιπόν: «Έλα μαζί μου. Θα σε πάω σε ένα υπέροχο μέρος όπου θα είσαι πραγματικά ευτυχισμένη».

"Δεν μπορώ. Δεν θέλω να στενοχωρήσω τον αρουραίο και τον τυφλοπόντικα. Είναι τόσο καλοί μαζί μου." απάντησε ο Τίνι και το χελιδόνι την αποχαιρέτησε και πέταξε μακριά. Ήρθε η άνοιξη και γέμισε τους κάμπους με λουλούδια και ευωδιές. Μια μέρα που η Τίνι έκανε ηλιοθεραπεία έξω από το σπιτάκι, ο αρουραίος ήρθε κοντά της και της είπε: "Τίνι, ο τυφλοπόντικας μου ζήτησε το χέρι σου και νόμιζα ότι θα ήταν καλός σύζυγος για σένα. Τώρα την άνοιξη και το καλοκαίρι που οι μέρες είναι μεγάλες, μπορείς να φτιάξεις τα προικιά σου. Όταν τα έχεις έτοιμα, θα κάνουμε τον γάμο."

Η Τίνι χαμογέλασε ευγενικά αλλά μέσα της ένιωθε απαίσια. Δεν ήθελε καθόλου να παντρευτεί τον τυφλοπόντικα, αλλά υπάκουσε και άρχισε να πλέκει, να υφαίνει και να ράβει τα προικιά της.

Μόλις ήρθε το φθινόπωρο, ο αρουραίος όρισε την ημερομηνία του γάμου τους. Η Τίνι, με δάκρυα στα μάτια, βγήκε έξω για να αποχαιρετήσει τον ήλιο. Σε λίγες μέρες δεν θα τον ξαναέβλεπε αφού θα ζούσε για πάντα με τον άντρα της κάτω από τη γη. Μέσα στους λυγμούς της, όμως, άκουσε έναν γνώριμο ήχο:

«Σταμάτα!» Ήταν το χελιδόνι. Μόλις είδε τον φίλο του να κλαίει, πέταξε κοντά της και τη ρώτησε: «Τι συμβαίνει, Τίνι, γιατί είσαι λυπημένος;»

«Είμαι δυστυχισμένη, γιατί αύριο θα παντρευτώ τον τυφλοπόντικα και δεν θα ξαναδώ το φως της δημοσιότητας...»

«Λοιπόν γιατί δεν έρχεσαι μαζί μου;» Της πρόσφερε το χελιδόνι. "Έρχεται χειμώνας και θα φύγω για πιο ζεστά μέρη. Έλα!" Ο Τίνι δεν χρειάστηκε να το σκεφτεί. Δέχτηκε αμέσως την πρόταση του φίλου του και αμέσως ανέβηκε στην πλάτη του.

Ταξίδεψαν μέρες και μέρες μέχρι που έφτασαν σε ένα μέρος όπου ο ήλιος έλαμπε έντονα. Το χελιδόνι πέταξε στο όμορφο δάσος δίπλα σε μια γαλάζια λίμνη. Εκεί κατέβηκε και άφησε τον Τίνι στον κάλυκα ενός λουλουδιού. Τότε τι έκπληξη! Στο ίδιο σημείο, ένα ανθρωπάκι με δέρμα καθαρό σαν κρύσταλλο καθόταν αναπαυτικά, φορώντας ένα χρυσό στεφάνι στο κεφάλι του. Δεν ήταν μεγαλύτερο από το Τίνι και ένιωθε ότι ήταν το πιο όμορφο πλάσμα που είχε δει ποτέ. Αυτό το μικρό πλάσμα ήταν πρίγκιπα. Αλλά και αυτός ήταν τόσο γοητευμένος από την Τίνι που την ερωτεύτηκε αμέσως. «Είμαι ο πρίγκιπας των λουλουδιών». της είπε. «Θες να γίνεις γυναίκα μου;» Ακούγοντας αυτά τα λόγια, η Τίνι θυμήθηκε τον βάτραχο, τον βάτραχο, τον τυφλοπόντικα, όλους τους επίδοξους μνηστήρες που είχε γνωρίσει και δέχτηκε με χαρά την πρόταση του πρίγκιπα.

Αμέσως αγόρια και κορίτσια πέταξαν από κάθε λουλούδι και της έδωσαν ένα λουλουδάτο φόρεμα και ένα ζευγάρι φτερά. "Τώρα μπορείς να πετάξεις κι εσύ! Θέλεις το όνομά σου να είναι Μάγια;" Ο όμορφος πρίγκιπας τη ρώτησε και εκείνη δέχτηκε «Αντίο» φώναξε το χελιδόνι καθώς πετούσε προς τη φωλιά του.

Η Τίνι θα μπορούσε σε αυτή την ιστορία να αντιπροσωπεύει μια φυλακισμένη που είναι απομονωμένη και μοναχική αλλά παρόλο που καταπιέζει τις επιθυμίες της, στο τέλος αναλαμβάνει ενεργό ρόλο και αλλάζει τη ζωή της. Τα πράγματα βελτιώνονται και βελτιώνονται στη ζωή της και η στάση της δείχνει ότι όταν οι άνθρωποι προσπαθούν και δεν απομονώνονται έρχονται καλύτερες μέρες.

“Μπούμερανγκ”

Ξαφνικά, μια μέρα, ο κύριος Ρέμο άρχισε να μισεί τον σκύλο του. Δεν ήταν κακός άνθρωπος. Όμως κάτι είχε σπάσει μέσα του όταν έμεινε χήρος. Είχε χάσει τη γυναίκα του και έμεινε με τον σκύλο του, ένα χοντρό, μαυριδερό, με αυτιά νυχτερίδας, αλμυρό μπουτόλο. Τον έλεγαν Μπαμ, ή Μπούμερανγκ, γιατί έφερνε πίσω ό,τι του πετούσαν, με ετοιμότητα και επιμονή. Ο κύριος Ρέμο και ο Μπαμ είχαν κάνει κάποτε μακρινούς περιπάτους μαζί και είχαν συνομιλήσει για τον κόσμο των ανθρώπων και των σκύλων, για τον Ντεκάρτ και τον Ριν Τιν Τιν. Υπήρχε μεγάλη κατανόηση μεταξύ τους. Τώρα όμως δεν μιλούσαν πια μεταξύ τους. Ο κύριος κάθισε σε μια πολυθρόνα κοιτάζοντας το κενό και ο Μπαμ έσκυψε στα πόδια του, κοιτάζοντάς τον με απέραντη στοργή. Ήταν αυτό το βλέμμα απόλυτης αφοσίωσης και απόλυτης εμπιστοσύνης που απεχθανόταν ιδιαίτερα ο κύριος Ρέμο. Ο κόσμος δεν ήταν παρά απώλεια, μοναξιά και πόνος. Τι νόημα είχε εκείνο το αταίριαστο πλάσμα, που κούνησε την ουρά του και ούρλιαζε από χαρά, και γέμισε ένα έρημο σπίτι με τη γούνινη, υπεράφθονη αγάπη του, σε αυτόν τον φρικτό πλανήτη;

Την επόμενη μέρα, ο κύριος Ρέμο φόρτωσε τον Μπαμ στο αυτοκίνητο και τον πήγε σε ένα ρείθρο στην πόλη, όπου ο σκύλος έτυχε χαρούμενης υποδοχής, τόσο από τους ανθρώπους που εργάζονταν εκεί όσο και από τους συντρόφους του.

Φεύγοντας από το ρείθρο, ο Ρέμο ένιωσε μια αίσθηση απελευθέρωσης και ελαφρότητας στην ιδέα ότι τελικά δεν θα χρειαζόταν πια να είναι κοντά στον Μπαμ, καθώς και κάπως ανακουφισμένος από τις ενοχές, αφού είχε δει ότι ο σκύλος θα ήταν πολύ καλύτερα εκεί παρά μαζί του.

Καθώς περνούσαν οι μέρες, ο Ρέμο άρχισε να φροντίζει ξανά τον εαυτό του, ξεκινώντας ξανά να κάνει τα πράγματα που δεν είχε κάνει από τότε που έλειπε η γυναίκα του: να πηγαίνει στο μπαρ με φίλους για να παίξει χαρτιά, να μαγειρεύει με προσοχή, να διαβάζει την εφημερίδα στο πρωινό. Το να ξαναπάρει τη ζωή του στα χέρια του, του επέτρεψε, σιγά-σιγά, να μεταβολίσει τη θλίψη για τον θάνατο της γυναίκας του, αφήνοντας τον θυμό και τα βάσανα να σβήσουν.

Ωστόσο, όταν πέρασαν μήνες, ο Ρέμο συνειδητοποίησε ότι κάτι του έλειπε: το να γυρίζει στο σπίτι και να νιώθει το κενό που άφηνε ο αλήτης του που έλειπε γινόταν πιο οδυνηρό κάθε μέρα.

Έτσι αποφάσισε να επιστρέψει στο ρείθρο για να προσπαθήσει να πάρει πίσω τον γούνινο φίλο του, με την ελπίδα ότι ο Μπαμ θα τον συγχωρούσε για την εγκατάλειψή του. Μόλις επέστρεψε στο ρείθρο, κατευθύνθηκε προς το κλουβί του Μπαμ. Ο σκύλος φαινόταν επιφυλακτικός απέναντι στον παλιό του αφέντη που έκανε ό,τι μπορούσε για να κερδίσει ξανά την εμπιστοσύνη του. Τελικά, ο Μπαμ άρχισε να κουνάει την ουρά του και άφησε τον Ρέμο να τον χαϊδέψει, δείχνοντάς του την ισχυρή δύναμη της συγχώρεσης. Από εκείνη την ημέρα, ο Ρέμο και ο Μπαμ έγιναν και πάλι αχώριστοι φίλοι όπως πριν.

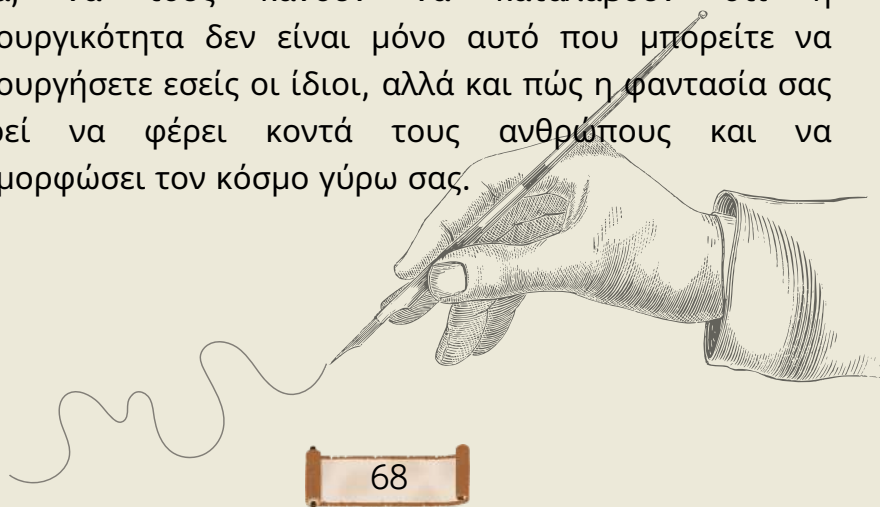
“Ο άνθρωπος που έλεγε ιστορίες”

Σε ένα μικρό χωριό βαθιά μέσα στο δάσος και με θέα τη θάλασσα, ζούσε ένας άντρας με το χάρισμα της αφήγησης. Κάθε πρωί, έβγαινε από το χωριό για να βρει έμπνευση για τα παραμύθια του. Το σούρουπο μαζεύονταν όλοι εκείνοι οι χωριανοί για να μαγευτούν από τις ιστορίες του. Κάθε φορά τον ρωτούσαν: Πες μας, τι είδες σήμερα; Και έλεγε με ένα γλυκό, δροσερό χαμόγελο: Σήμερα είδα έναν πολυτελή κήπο με δέντρα κάθε σχήματος. Κάθε φύλλο ήταν σαν μια μικρή ζωγραφιά. Από κάθε λουλούδι ξεπήδησαν όλα τα χρώματα που μπορώ να φανταστώ. Είδα έναν καλλιτέχνη που στεκόταν στη μέση των δέντρων με έναν ουρανίσκο, δημιουργώντας νέα σχέδια και σχήματα στον καμβά του, επηρεασμένος από όλα όσα έβλεπε γύρω του. Οι χωρικοί έμειναν έκπληκτοι. Πώς θα μπορούσε η άμμος να μετατραπεί σε καμβά; Πώς θα μπορούσε μια ηλικιωμένη γυναίκα να κάνει τέχνη μόνο με τα χέρια της; Γεμάτοι έμπνευση, οι χωρικοί άρχισαν να εξερευνούν τους δικούς τους τρόπους δημιουργικότητας. Αυτό έγινε. Σύντομα οι νέοι άρχισαν να μαζεύουν υπέροχες πέτρες, φύλλα και ραβδιά, ακριβώς στους δρόμους δημιουργώντας τη δική τους τέχνη. Οι μεγάλοι άρχισαν να υφαίνουν γρασίδι και κορδόνια σε όμορφες δημιουργίες. Τα παιδιά ζωγράφιζαν τοιχογραφίες στους τοίχους του χωριού, κάνοντάς το την πιο πολύχρωμη γκαλερί. Όλοι βρήκαν τον εαυτό τους με κάποιο τρόπο δημιουργικότητας και το χωριό άρχισε να

λάμπει με νέα χρώματα. Αλλά μια μέρα, ο αφηγητής επέστρεψε με μια εντελώς νέα ιστορία. Έκανα μια βόλτα στην παραλία σήμερα και είδα μια ομάδα ανθρώπων να χτίζουν ένα τεράστιο γλυπτό με άμμο και πέτρες. Δεν ήταν απλώς ένα έργο τέχνης. Κάθε πέτρα, κάθε κομμάτι επιλέχθηκε προσεκτικά για να δημιουργήσει αρμονία και ισορροπία. Δεν έχτιζαν απλώς — έλεγαν. Μια ιστορία για το χωριό τους, τις ζωές τους και τις εμπειρίες τους. Σε εκείνη την πράξη της δημιουργίας κατάλαβα πόσο θεμελιώδες είναι όχι μόνο να δημιουργούμε, αλλά να ενωθούμε για να δημιουργήσουμε κάτι μεγαλύτερο από εμάς.

Οι κάτοικοι του χωριού, ερωτευμένοι πλέον με την ιδέα της δημιουργικότητας, συνειδητοποίησαν ότι η δημιουργικότητα δεν αφορούσε μόνο την αυτοέκφραση, αλλά τη δύναμη που έχει να ενώνει τους ανθρώπους και να δημιουργεί κάτι που ανήκει σε όλους.

Από εκείνη την ημέρα, ο άντρας δεν μίλησε ποτέ ξανά για μυθικά πλάσματα ή μακρινές χώρες. Αντίθετα, προέτρεψε τους συγχωριανούς του να δουν τον κόσμο με δημιουργικά μάτια, να τους κάνουν να καταλάβουν ότι η δημιουργικότητα δεν είναι μόνο αυτό που μπορείτε να δημιουργήσετε εσείς οι ίδιοι, αλλά και πώς η φαντασία σας μπορεί να φέρει κοντά τους ανθρώπους και να μεταμορφώσει τον κόσμο γύρω σας.

“Ο γάιδαρος και η σκιά του”

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας ταξιδιώτης προσέλαβε έναν γάιδαρο και τον αφέντη του για να τον βοηθήσουν να διασχίσει μια μεγάλη έρημο.

Ξεκίνησαν πολύ νωρίς το πρωί, ο ταξιδιώτης στο γάιδαρο και ο αφέντης του γαϊδάρου δίπλα του, με τα πόδια.

Το μεσημέρι που η ζέστη είχε γίνει αφόρητη έκαναν στάση. Ο ταξιδιώτης κατέβηκε από το γαϊδούρι και κάθισε να ξεκουραστεί στη σκιά του, αφού δεν υπήρχε ίχνος βλάστησης τριγύρω.

– Σήκω αμέσως από εδώ, φώναξε το αφεντικό του γαϊδάρου. Αυτή η θέση είναι δική μου.

– Μα σε πλήρωσα! είπε ο ταξιδιώτης.

– Με πλήρωσες για τον γάιδαρο και όχι για τη σκιά του.

Οι δύο άντρες συνέχισαν να μαλώνουν και να μάλωναν για το ποιος θα καθίσει στη σκιά.

Και ενώ οι δύο άντρες μάλωναν, ο γάιδαρος που δεν άντεχε άλλο τις φωνές τους, σταμάτησε και τους άφησε χωρίς σκιά και χωρίς μέσο να διασχίσουν την έρημο...

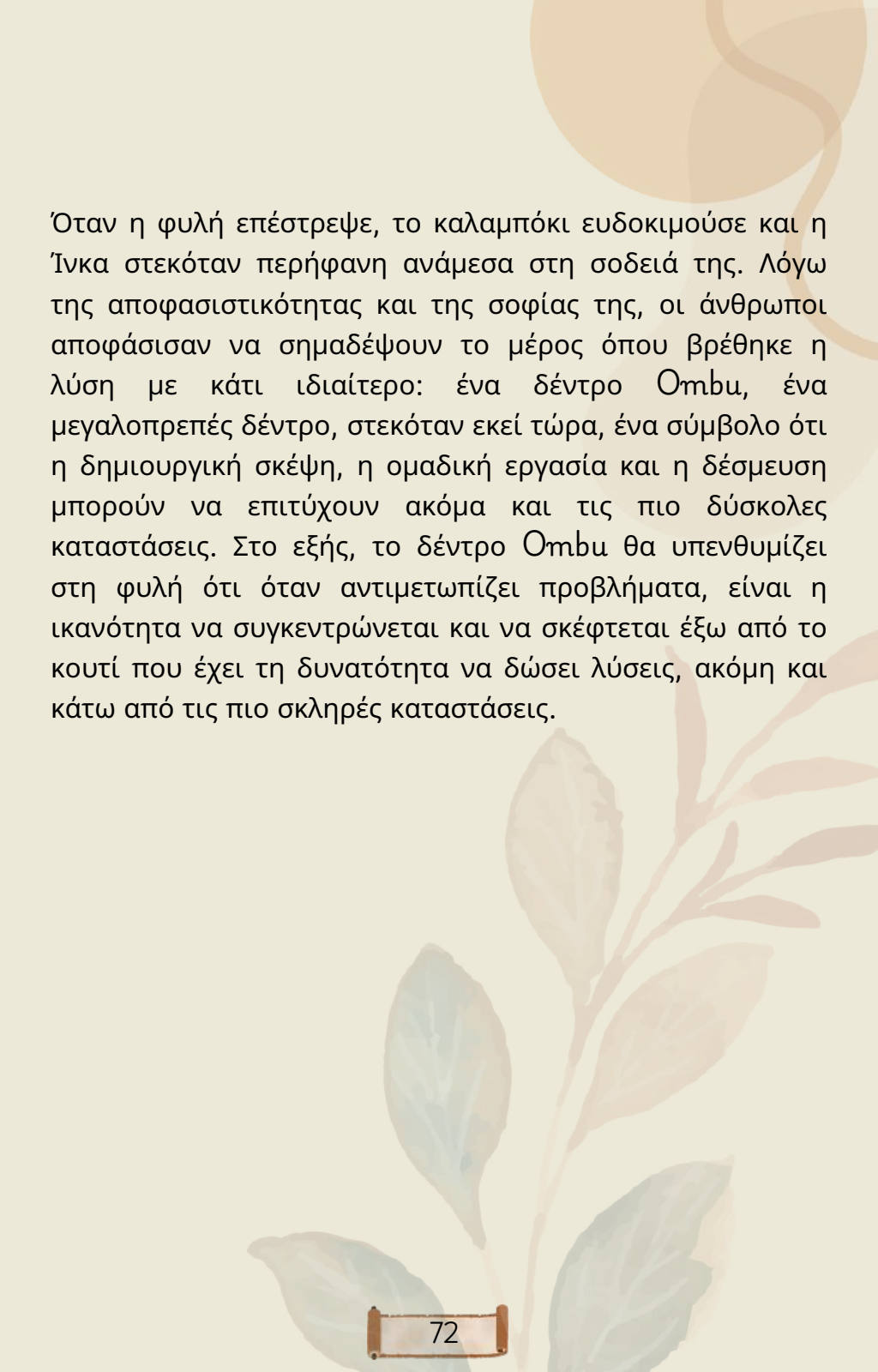
Η ιστορία θα μπορούσε να τονίσει τη σημασία της μεταχείρισης των άλλων με ισότητα και σεβασμό. Ανεξάρτητα από τη θέση σας, θα πρέπει να αντιμετωπίζετε τους ανθρώπους και τα ζώα με σεβασμό. Όλα τα πλάσματα έχουν δικαιώματα και πρέπει να αντιμετωπίζονται με σεβασμό. Ο γάιδαρος σε αυτή την ιστορία αισθάνεται αυτή τη διάκριση και εγκαταλείπει τόσο το αφεντικό όσο και τον πελάτη επειδή του φέρονται άσχημα κάνοντας ισχυρή την αίσθηση ότι η γνώμη και η θέση του αποκλείεται από τους άλλους.

“Ο θρύλος του παραμυθιού Ομπου από την Αργεντινή”

Στην Κεντρική Αργεντινή, τα μέλη μιας αυτόχθονης φυλής βασίζονταν στο καλαμπόκι για το φαγητό τους. Αλλά εκείνη τη χρονιά ήρθε μια φοβερή ξηρασία και οι βροχές απέτυχαν. Η σοδειά καλαμποκιού, τόσο σημαντική για την επιβίωση της φυλής, άρχισε να μαραίνεται και να πεθαίνει. Οι γέροντες της φυλής συναντήθηκαν σε απόγνωση, μη μπορώντας να βρουν λύση. Αλλά ανάμεσα στους νέους της φυλής υπήρχε ένα γενναίο κορίτσι που λεγόταν Ίνκα. Πάντα φρόντιζε το καλαμπόκι, και δεν θα ενδώσει απλώς στην απόγνωση. Αντί να περιμένει ένα θαύμα, τους είπε ότι έπρεπε να φτιάξουν μια σειρά από μικρά κανάλια για να μεταφέρουν νερό από το κοντινό ποτάμι στα χωράφια με καλαμπόκι. Εφόσον αυτό ήταν κάτι που δεν είχαν σκεφτεί ποτέ οι μεγάλοι, ήταν δύσπιστοι.

Παρόλα αυτά αποφάσισαν να δοκιμάσουν το σχέδιό της. Δουλεύοντας σκληρά σε συνεργασία με τους δικούς της ανθρώπους, η Ίνκα άρχισε να διοχετεύει το νερό στα κανάλια. Βήμα-βήμα, τα φυτά καλαμποκιού άρχισαν να γίνονται ξανά δυνατά και υγιή. Η φυλή έμεινε έκπληκτη με το πώς άλλαξαν τα πράγματα μέσω της συνεργασίας και της επίλυσης προβλημάτων.

Όταν η φυλή επέστρεψε, το καλαμπόκι ευδοκίμούσε και η Ίνκα στεκόταν περήφανη ανάμεσα στη σοδειά της. Λόγω της αποφασιστικότητας και της σοφίας της, οι άνθρωποι αποφάσισαν να σημαδέψουν το μέρος όπου βρέθηκε η λύση με κάτι ιδιαίτερο: ένα δέντρο Οmbu, ένα μεγαλοπρεπές δέντρο, στεκόταν εκεί τώρα, ένα σύμβολο ότι η δημιουργική σκέψη, η ομαδική εργασία και η δέσμευση μπορούν να επιτύχουν ακόμα και τις πιο δύσκολες καταστάσεις. Στο εξής, το δέντρο Οmbu θα υπενθυμίζει στη φυλή ότι όταν αντιμετωπίζει προβλήματα, είναι η ικανότητα να συγκεντρώνεται και να σκέφτεται έξω από το κουτί που έχει τη δυνατότητα να δώσει λύσεις, ακόμη και κάτω από τις πιο σκληρές καταστάσεις.

“Οι Αντανakλάσεις της

Henriqueta”

Τα ξεχασμένα αντανakλαστικά

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένας εγκαταλελειμμένος ζωολογικός κήπος όπου ζούσαν διάφορα αντανakλαστικά ζώων.

Αυτά τα ζώα, κάποτε λαμπερά και χαρούμενα, με τη γυαλιστερή γούνα τους και τα κοφτερά νύχια τους, ήταν τώρα θλιμμένα, γκρίζα, παραδομένα στη λήθη του κόσμου. Κανείς στον κόσμο δεν τα θυμόταν. Τα ονόματά τους είχαν ξεχαστεί, τα χαρακτηριστικά τους είχαν υποτιμηθεί. Η θλίψη των ζώων ήταν τέτοια που τα ίδια δεν μπορούσαν καν να θυμηθούν ποιοι ήταν, ποια ήταν η ταυτότητά τους, η ιστορία τους, η οικογένειά τους. Ζούσαν σε συνεχή αμφιβολία, ελπίζοντας να ζήσουν ξανά ευτυχισμένες μέρες σε εκείνο το ζωολογικό κήπο.

Μια μέρα, το επικεφαλής λιοντάρι του ζωολογικού κήπου αποφάσισε ότι δεν θα ζούσε πια μέσα σε αυτή τη θλίψη.

- Δεν μπορώ να ζήσω άλλο έτσι -σκέφτηκε το επικεφαλής λιοντάρι- πρέπει να βρω μια λύση. Μου αξίζει να είμαι ευτυχισμένος.

Το σχέδιό του ξεκίνησε συγκεντρώνοντας όλα τα ζώα του ζωολογικού κήπου για να βρουν μια λύση. Ετοίμασε ένα ανακοινωθέν που έγραφε:

Το επικεφαλής λιοντάρι αυτού του ζωολογικού κήπου καλεί ζώα όλων των χρωμάτων, σχημάτων, μεγεθών και πολιτισμών σε μια συνάντηση το μεσημέρι στη λίμνη του κήπου. Το κύριο θέμα θα είναι: Αναζητείται η ευτυχία! Θα υπάρχουν σνακ για τους πεινασμένους.

Το λιοντάρι, παρόλο που ήταν το κεφάλι λιοντάρι, ήταν πολύ νευρικό. Δεν είχε ξανακάνει κάτι τέτοιο. Δεν ήξερε αν θα μπορούσε να οργανώσει μια συνάντηση με τόσα πολλά διαφορετικά ζώα ή πώς θα τα πείσει να βρουν μια λύση στην ευτυχία. Το κεφάλι λιοντάρι πάλευε με αυτό το αίνιγμα ενώ ετοιμάζε μερικά ρολά από βότανα για να χρησιμεύσει ως σνακ για τη συνάντηση. Γέμιζε σνακ και ξεκίνησε το δρόμο του προς τη λιμνούλα του κήπου. Μόλις έφτασε στη μικρή λιμνούλα, είδε την αντανάκλασή του.

- Κοίτα, είμαι εγώ! - αναφώνησε το λιοντάρι.

Η αντανάκλασή του του θύμιζε τη γενναιότητα και το θάρρος του, χαρακτηριστικά αντάξια ενός αρχηγού λιονταριού. Της λαμπρής χαίτης του και του βρυχηθμού του, ικανός να σταματήσει ολόκληρο πλήθος. Καθώς παρακολουθούσε την αντανάκλασή του, είπε στον εαυτό του: Αρχηγέ λιοντάρι, μην αμφιβάλλεις για τον εαυτό σου, μπορείς να το κάνεις!

Την ώρα του μεσημεριανού γεύματος, τα ζώα άρχισαν να φτάνουν. Κάποιοι ήταν εμφανώς νευρικοί, άλλοι ενθουσιώδεις.

- Ας ξεκινήσει αυτή η συνάντηση, έχω έναν υπνάκο ακόμα!
- φώναξε ο Σλοθ.
- Και εγώ μερικά δέντρα να πηδήξω! - είπε η μαϊμού.
- Κάνε υπομονή και ας ακούσουμε το κεφάλι λιοντάρι. - αναφώνησε η ζέβρα.

Το λιοντάρι ήταν νευρικό, αλλά πήρε θάρρος να αντιμετωπίσει το πλήθος.

- Φίλοι των ζώων, ο ζωολογικός κήπος μας είναι εγκαταλελειμμένος. Έχουμε παραδοθεί στη λήθη. Δεν σε αναγνωρίζω έτσι, λυπημένος και γκρίζος. Πρέπει να ανακτήσουμε την ατομική μας χαρά, να θυμηθούμε ποιοι είμαστε και έχω ένα σχέδιο.

Τα ζώα ήταν ενθουσιώδη, είχαν καταλάβει το έργο και άρχισαν όλα να φωνάζουν τα χαρακτηριστικά που είδαν.

- Μπορώ να δω μεγάλα, γυαλιστερά μάτια! - αναφώνησε η κουκουβάγια.

- Είμαι λίγο τεμπέλης να κοιτάξω.... Βλέπω νυσταγμένα μάτια! - είπε ο νωθρός.

Τα ζώα γέλασαν και το αρχηγό λιοντάρι γινόταν όλο και πιο νευρικό. Ήθελε να ελέγξει το πλήθος, αλλά δεν ήξερε πώς, χωρίς να αφήσει τον τρομακτικό βρυχηθμό του. Ο πίθηκος, το σοφότερο από τα ζώα, βλέποντας τον φίλο του σε τέτοια απόγνωση, αποφάσισε να παρέμβει.

- Αγαπητοί μου φίλοι, είστε εντάξει. Αυτά που λέτε ότι παρατηρείτε είναι πράγματα που αποτελούν μέρος των χαρακτηριστικών σας. Αλλά νομίζω ότι ο φίλος μας λιοντάρι έχει κάνει μια βαθύτερη πρόταση. Θέλει να λες αυτό που βλέπεις βαθιά μέσα στην ψυχή σου.

- Η ψυχή μας; - ρώτησε η πεταλούδα.

- Ναι, από την ψυχή σου. - Εγώ, για παράδειγμα, κοιτάζω την αντανάκλασή μου και βλέπω θράσος, αλλά και επιφυλακτικότητα. Βλέπω τη σοφία που εμπλέκεται στο άλμα από δέντρο σε δέντρο. Και αναγνωρίζω την εξυπνάδα μου στο να σε καταλάβω, αλλά και στην ικανότητά μου να παίζω κόλπα.

Τα ζώα παρέμειναν σιωπηλά. Κατάλαβαν ότι αυτό που πρότεινε το κεφάλι λιοντάρι ήταν πιο βαθύ από ένα απλό αστείο.

Η κουκουβάγια, ακόμα σκεφτόμενη, αποφάσισε να ρισκάρει: Βλέπω το θάρρος μου να εκτοξευτώ σε υψηλές πτήσεις, την ταχύτητά μου και το εξαιρετικά εκλεπτυσμένο όραμά μου που μου επιτρέπει να βλέπω εχθρούς και φίλους!

- Βλέπω... την κοινωνικότητα και τη στοργή μου! - είπε η ζέβρα.

- Έχω μια πολύ ιδιαίτερη καρδιά! Έχω χώρο για όλους σας, αλλά αν με εκνευρίσετε, η μπουκιά μου μπορεί να απελευθερώσει τον θυμό μου! - είπε ο κροκόδειλος.

- Εγώ, από την άλλη, έχω πολλά μάτια και μπορώ να δω ό,τι είναι αόρατο για σένα. Έχω μια φυσική διαίσθηση και μια αυξημένη εγρήγορση στον κίνδυνο! - είπε η πεταλούδα.

- Τι γίνεται με εσένα, Σλοθ; - ρώτησε το λιοντάρι.

-Εγώ; Είμαι πολύ τεμπέλης για να κοιτάξω την αντανάκλασή μου... Κατά βάθος είμαι τεμπελιά!

Τα ζώα γέλασαν και συμφώνησαν. Τώρα που μπόρεσαν όλοι να δουν τις αντανακλάσεις τους, ήρθε η ώρα να καταλάβουν το σχέδιο του λιονταριού.

- Και τώρα, λιοντάρι, μας έκανες να κοιτάξουμε βαθιά μέσα μας... αλλά τι κάνουμε με όλα αυτά τα χαρακτηριστικά; - ρώτησε η ζέβρα.

- Τώρα, αγαπητοί μου φίλοι, πρέπει να απελευθερώσουμε αυτά τα χαρακτηριστικά στον κόσμο! Ακριβώς δίπλα σε αυτόν τον ζωολογικό κήπο, υπάρχει ένα σχολείο για μικροσκοπικούς ανθρώπους. Παρατηρώ τις ρουτίνες και τις κινήσεις τους και δεν φαίνονται πάντα χαρούμενοι. Συχνά κυκλοφορούν με το κεφάλι ανάμεσα στα πόδια τους, κρύβονται και δεν θέλουν να παίξουν. Θυμήθηκα ότι.... θα μπορούσαμε να τους δανείσουμε τα αντανακλαστικά μας! Δώστε τους γενναιότητα όταν είναι απαραίτητο, κουράγιο

στις πιο δύσκολες μέρες, κακία για να ωραιοποιήσετε τα παιχνίδια τους ή προσοχή σε στιγμές κινδύνου. Όλοι έχουμε διαφορετικά χαρακτηριστικά. Γιατί να μην τα χρησιμοποιήσετε για να βοηθήσετε αυτούς που το χρειάζονται περισσότερο;

Τα ζώα συλλογίστηκαν.

- Μα λιοντάρι, είμαι γέρος! Δεν έχω ενέργεια για ανθρωπάκια! Δεν ξέρω αν είμαι ικανός να φέρω εις πέρας αυτό το έργο! - νευρίασε ο κροκόδειλος.

- Το έχω σκεφτεί κι εγώ! Δεν χρειάζεται να πάμε όλοι στα ανθρωπάκια. Μπορούμε να βοηθήσουμε και τους μεγάλους! Και βοηθήστε τους να δουν τις αντανakλάσεις των μικρών, και βοηθήστε τους μικρούς να δουν τις αντανakλάσεις των μεγάλων.

Και το σχέδιο καταστρώθηκε. Τα ζώα φαινόταν να συμφωνούν με το σχέδιο του λιονταριού να αναζητήσει την ευτυχία έξω από αυτόν τον εγκαταλειμμένο ζωολογικό κήπο. Άλλωστε και αυτοί άξιζαν να βρουν την ευτυχία.

- Λοιπόν από πού να ξεκινήσουμε; - ρώτησε η μαϊμού.

Το λιοντάρι κοίταξε όλα αυτά τα ζώα και ήξερε ότι τα είχε πείσει. Μαζί θα ήταν και πάλι ευτυχισμένοι.

- Τώρα πρέπει να ξεκινήσουμε στο άγνωστο και να βρούμε το άτομο που το χρειάζεται περισσότερο και που θα ζωντανέψει τον προβληματισμό μας. Έχω ήδη βρει το δικό μου. Ενरिकέτα.

- Ηενρικέτα; - ρώτησε η μαϊμού.

- Ναι», συνέχισε, «θα είμαι η αντανakλαση αυτού του κοριτσιού που φαίνεται να με φωνάζει, Ηενρικέτα. Και μαζί θα μάθουμε να ζούμε μαζί.

Τα ζώα ξεκίνησαν στο άγνωστο αναζητώντας κάποιον που θα μπορούσε να ζωντανέψει την αντανakλασή τους. Γιατί έτσι θα έβρισκαν ξανά την ευτυχία τους.

“Οι μουσικοί της πόλης της Βρέμης”

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας γάιδαρος ταξίδευε για τη Βρέμη, όταν είδε ένα σκυλί που έκλαιγε στην άκρη του δρόμου. «Γιατί κλαις έτσι;» ρώτησε ο γάιδαρος με ενσυναίσθηση και ο σκύλος απάντησε:

«Ο κύριός μου ήθελε να με πυροβολήσει γιατί είμαι πολύ μεγάλος και δεν μπορώ πλέον να τον βοηθήσω στο κυνήγι. Γι' αυτό έφυγα - και τώρα δεν ξέρω πού να πάω...»

«Έλα μαζί μου στη Βρέμη! Είχα μια παρόμοια εμπειρία, αλλά τώρα θα γίνω μουσικός!» ο γκριζος γάιδαρος χτύπησε στο σκύλο.

«Ακούγεται υπέροχο!» ο σκύλος πήδηξε και ακολούθησε τον γάιδαρο.

Λίγη ώρα αργότερα, μια ζοφερή γάτα καθόταν δίπλα στο μονοπάτι και του μίλησε ο γάιδαρος:

«Τι έχεις στο δρόμο σου, παλιά καλή γούνινη μύτη;»

«Επειδή είμαι γέρος και άχρηστος, η δεσποινίδα μου ήθελε να με πνίξει. Έφυγα λοιπόν τρέχοντας, αλλά πού να πάω τώρα;» «Έλα μαζί μας στη Βρέμη!» πρότεινε ο σκύλος χαρούμενος. Έμεις νιώσαμε το ίδιο και τώρα θα στήσουμε ένα τζαζ συγκρότημα στη Βρέμη! Η γάτα συμμετείχε και άρχισε να τραγουδά ένα μικρό τραγούδι με ανακούφιση.

Σε λίγο πέρασαν από μια αυλή. Ο κόκορας του σπιτιού καθόταν στην πύλη και ούρλιαζε τόσο δυνατά που οι τρεις τους έπρεπε να καλύψουν τα αυτιά τους. «Τι ουρλιάζεις;» ρώτησε ο γάιδαρος.

‘«Αύριο ο αγρότης θέλει να με φάει στη σούπα. Είμαι τόσο φοβισμένος!»

«Ω αγάπη μου», είπε ο γάιδαρος, «καλύτερα να μετακομίσεις στη Βρέμη μαζί μας! Θα γίνουμε μουσικοί.

Έχεις υπέροχη φωνή!» Η ιδέα άρεσε στον κόκορα και έτσι συνέχισαν το ταξίδι τους μαζί.

«Γάιδαρος;» ρώτησε ο σκύλος καθώς περπατούσαν.

«Ναι, τι συμβαίνει;»

«Απλώς σκεφτόμουν πώς θα μοιάζει η μπάντα μας.»

«Φοβερό. Ετσι;»

«Σκέφτηκα ότι ίσως η Cat, ο Rooster και εγώ να γίνουμε οι τραγουδιστές.»

«Μου αρέσει αυτό», είπε η γάτα και ο κόκορας έγνεψε ανυπόμονα.

«Υπέροχο», απάντησε ο γάιδαρος.

«Ναι, αλλά... Αν ήσουν το μπάσο...»

«Ακριβώς!» ο γάιδαρος έσπευσε να συμφωνήσει.

«Λοιπόν», είπε ο σκύλος. «Τότε η κιθάρα λείπει ακόμα».

Τώρα η γάτα και ο κόκορας κατάλαβαν και πρόσθεσαν νευρικά: «Και τα ντραμς!» «Και το σαξόφωνο!»

«Και το πιάνο!» «Και η τρομπέτα!»

«Χμ..., έχεις δίκιο», γκρίνιαξε ο γάιδαρος. «Αυτό είναι πραγματικά λίγο χαζό». Έδειχνε ενοχλημένος και σκόρπισε σκεπτικός. Λίγο αργότερα είπε: «Τώρα ας βρούμε κάπου να περάσουμε τη νύχτα. Έχει ήδη βραδιάσει.»

Ο γάιδαρος και ο σκύλος ξάπλωσαν κάτω από ένα μεγάλο δέντρο, η γάτα σκαρφάλωσε σε ένα κλαδί και το κοκορέτσι πέταξε μέχρι την κορυφή του δέντρου από όπου έβλεπε μακριά και μακριά. Η διάθεση ήταν ζοφερή γιατί έκανε κρύο και άβολο και γιατί όλοι σκεφτόντουσαν πώς θα μπορούσαν ακόμα να πραγματοποιήσουν το όνειρο της μπάντας τους.

Λίγο πριν κοιμηθούν, ο κόκορας παρατήρησε μια λάμψη φωτός και ψιθύρισε στους συντρόφους του:

«Παιδιά, πρέπει να υπάρχει ένα σπίτι. Βλέπω φως!» Ο γάιδαρος απάντησε: «Ας πάμε τότε εκεί. Είναι πολύ δύσκολο να κοιμηθείς εδώ».

Λίγο μετά, στάθηκαν μπροστά σε ένα φωτεινό σπίτι ληστών από το οποίο άκουγαν δυνατές φλυαρίες. Ο γάιδαρος συνέχισε και κοίταξε από το παράθυρο.

«Τι βλέπεις, γκρι;» ρώτησε ο κόκορας.

«Ένα τραπέζι στρωμένο με καλό φαγητό και ποτό, και γύρω του κάθονται χλευαστές ληστές και διασκεδάζουν!»

‘Μμμ! Αυτό θα ήταν κάτι για εμάς!». είπε ο κόκορας και σκέφτηκαν πώς θα μπορούσαν να διώξουν τους ληστές.

Σύντομα είχαν μια ιδέα. Θα τρόμαζαν τόσο πολύ τους ληστές που θα έφυγαν τρέχοντας.

Έτσι ο γάιδαρος στάθηκε με τα μπροστινά του πόδια στο περβάζι και ο σκύλος πήδηξε ανάσκελα. Η γάτα ανέβηκε στο σκυλί και ο κόκορας πέταξε πάνω στο κεφάλι της γάτας.

Σε ένα σήμα, άρχισαν να κάνουν μουσική πολύ δυνατά. Απροσδόκητα συνέβη κάτι περίεργο: οι ληστές πάγωσαν και

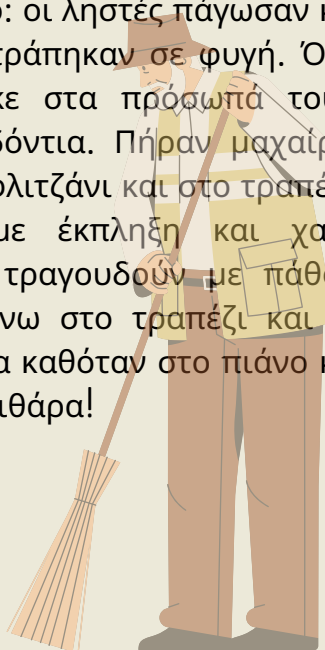
κοίταξαν το παράθυρο. Αλλά δεν τράπηκαν σε φυγή. Όχι!

Αντίθετα, ένα χαμόγελο απλώθηκε στα πρόσωπά τους, αποκαλύπτοντας τα χρυσά τους δόντια. Πήραν μαχαίρια και κουτάλια και τα χτύπησαν στο φλιτζάνι και στο τραπέζι.

Τα τέσσερα ζώα κοιτάχτηκαν με έκπληξη και χαρά ταυτόχρονα – και συνέχισαν να τραγουδούν με πάθος.

Σύντομα, οι βλακείες χόρευαν πάνω στο τραπέζι και το χτύπαγαν με ρυθμό. Ο ένας μάλιστα καθόταν στο πιάνο και

υπήρχε και ένα σαξόφωνο και μια κιθάρα!

Όταν τελικά όλοι χρειάστηκαν ένα διάλειμμα, οι ληστές καλωσόρισαν θερμά τα ζώα και τους πρόσφεραν φαγητό και ποτό. Ενώ έτρωγαν και έπιναν, σχεδίαζαν το κοινό τους μέλλον - ως τζαζ συγκρότημα στη Βρέμη. Στη συνέχεια, όλοι αναζήτησαν ένα άνετο μέρος για να κοιμηθούν. Κουρασμένοι από τα γεγονότα της ημέρας και ευδιάθετοι με τα κοινά τους σχέδια, σύντομα αποκοιμήθηκαν.

“Ο κινεζικός καθρέφτης”

Μια μέρα, ο Κινέζος αγρότης ετοιμαζόταν να φύγει για την πόλη με τη γυναίκα του, για να πουλήσει το ρύζι που τρυγούσαν. Η ζωή δεν ήταν με το μέρος τους - μια πρόσφατη ξηρασία είχε σχεδόν καταστρέψει όλη τη σοδειά τους και ήταν μόνο μέσω αποφασιστικότητας και σκληρής δουλειάς που κατάφεραν να επιβιώσουν από όλα αυτά. Πριν φύγει, η γυναίκα του είπε: — Φέρε μου μια χτένα, αν μπορείς. Έσπασα το δικό μου και θέλω να φαίνομαι ωραία. Ο αγρότης έγνεψε καταφατικά και ξεκίνησε. Στο δρόμο, τον γέμισε ανήσυχες σκέψεις: Θα πουλήσει το ρύζι; Θα επιβαρύνω την οικογένειά μου με την αποτυχία μου; Στην πόλη πούλησε το ρύζι σε δίκαιη τιμή. Κουρασμένος αλλά ανακουφισμένος πέρασε από ένα μικρό μαγαζί με ένα πολύ περίεργο αντικείμενο — έναν καθρέφτη. Δεν το είχε ξαναδεί ποτέ. Κοιτάζοντας τον εαυτό του από την άλλη πλευρά, είδε έναν κουρασμένο αλλά δυνατό άντρα να τον κοιτάζει. Εκείνη τη μοναδική στιγμή, όλο το βάρος του ταξιδιού που είχε κάνει, με όλη του την επιμονή πίσω του, βρισκόταν σε αυτή τη σκέψη. Ίσως η γυναίκα μου θα έπρεπε να δει και τον εαυτό της: όχι κάποια κουρασμένη ή ηλικιωμένη, αλλά μια γυναίκα που άντεξε, που έχει επιζήσει — και που είναι ακόμα όμορφη. Αγόρασε τον καθρέφτη και πήγε σπίτι.

Όταν της το έδωσε ο σύζυγός της, έμεινε έκπληκτη αλλά ευγνώμων. Μόνη της, το κοίταξε για πρώτη φορά. Στην αρχή φοβήθηκε. Το πρόσωπο στο γυαλί — ήταν νεότερο; Αρκετά; Όχι δικό της; Είχε φέρει άλλη γυναίκα στο σπίτι;

Έκλεισε τον καθρέφτη αλλά δεν τον πέταξε. Πέρασαν μέρες. Κάθε βράδυ ονειρευόταν την εφηβική της γελαστή, δυνατή, λουσμένη με φως - και κάθε πρωί, κοίταζε ξανά, σιγά σιγά, εκείνο το πρόσωπο που καθρέφτιζε πίσω της γινόταν οικείο. Άρχισε να βλέπει τον εαυτό της - όχι ως ξένος, πραγματικά, αλλά μια γυναίκα που διαμορφώθηκε από τον χρόνο, την αγάπη και τις δυσκολίες. Η μητέρα της το παρατήρησε και είπε απαλά:

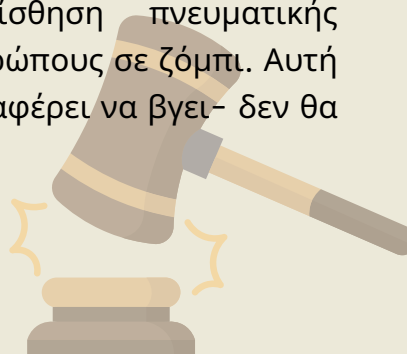
"Σε είχα παρακολουθήσει να αγωνίζεσαι. Αλλά το να στέκεσαι μπροστά στον εαυτό σου με γενναιότητα είναι πραγματική δύναμη", είπε η σύζυγος. "Νόμιζα ότι ο καθρέφτης θα μου έδειχνε ένα άλλο πρόσωπο. Αλλά μου έδειξε ποιος είμαι. Όχι τέλειος, όχι νέος, αλλά ζωντανός και, ναι, δυνατός." Γύρισε προς το μέρος του εκείνο το βράδυ, λέγοντας: "Ευχαριστώ, δεν μου έκανες απλώς ένα δώρο, μου έδωσες έναν νέο τρόπο να δω τον εαυτό μου. Είδες τον εαυτό σου ενώ τον κοιτούσες;" «Ναι», είπε, κουνώντας καταφατικά καταφατικά, «στην αρχή δεν μου άρεσε πολύ. Αλλά μετά κατάλαβα ότι το πρόσωπο είχε επιβιώσει τόσο πολύ· είμαι περήφανος για αυτόν. Είμαι περήφανος για εμάς». Και από εκείνη την ημέρα, ο καθρέφτης στεκόταν στο σπίτι τους ένα ήσυχο σύμβολο ανθεκτικότητας - μια υπενθύμιση ότι η δύναμη δεν είναι η τελειότητα. Διότι πρόκειται για το πώς βλέπει κανείς τον εαυτό του με ειλικρίνεια και αξιοπρέπεια μετά από πολλές δυσκολίες, και αντιμετωπίζει τον κόσμο ξανά με ελπίδα.

“Ο κόκορας της Μπαρτσελόνα” Θεωρείται αθώος

Ο χώρος αναμονής στην αίθουσα του δικαστηρίου είχε αφόρητη ζέστη... Με στεγνό λαιμό, ο Τζον ένιωθε ένα σφίξιμο στο στήθος του... Το άγχος του προκαλούσε συμπτώματα που δύσκολα μπορούσε να αντέξει... Παγιδευμένος σε έναν ιστό γραφειοκρατίας, παρεξηγήσεων και υποθέσεων που έμοιαζαν να ανήκουν σε όλους και σε κανέναν, ένιωθε χαμένος.

Ένα απόγευμα τα άλλαξε όλα. Ως πρώην κατάδικος, ήξερε ότι είχε κατηγορηθεί ξανά, και αυτή τη φορά δεν έφταιγε αυτός. Πήρε μια βαθιά ανάσα και αποφάσισε να μην κάνει πίσω. Ήταν αθώος. Αυτή τη φορά, ήταν πραγματικά αθώος. Τι είχε συμβεί; Ούτε ο Τζον δεν μπορούσε να το εξηγήσει.

Ένα όνομα; Μια φωτογραφία; Του την έστησε κάποιος; Για χρόνια είχε απομακρυνθεί από τις σκοτεινές ομάδες της γειτονιάς του. Από τότε που εξέτισε την ποινή του, κάτι μέσα του είχε αλλάξει. Η φυλακή ήταν κάτι που δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει ξανά. Η ρουτίνα του εγκλεισμού αλυσοδένει κάθε αίσθηση πνευματικής ελευθερίας, μετατρέποντας τους ανθρώπους σε ζόμπι. Αυτή ήταν η άποψη του Τζον. Και είχε καταφέρει να βγει- δεν θα επέστρεφε πίσω.

Τώρα βρέθηκε μπλεγμένος σε ένα χάος που μετά βίας μπορούσε να πιστέψει. Είχε ξεκινήσει μια νέα δουλειά σε ένα διαφορετικό μέρος της πόλης, όπου κανείς δεν τον γνώριζε. Πώς είχε καταλήξει το όνομά του στον κατάλογο των υπόπτων για μια σειρά κλοπών από το γκαράζ του γραφείου;

Ξαφνικά, σε εκείνη την αίθουσα αναμονής, ο Τζον σταμάτησε να ακούει τη φλυαρία της παρέας που καθόταν δίπλα του. Δεν πρόσεξε πια τον ήχο του νερού που έσταζε από τη βρύση του ψυγείου που είχε διαρροή, ούτε τον δικαστικό λειτουργό που ξεπρόβαλλε πίσω από τη βαριά, συμπαγή ξύλινη πόρτα, φωνάζοντας ονόματα από μια λίστα που ήταν κολλημένη σε έναν φθαρμένο πίνακα με μια αποστασιοποιημένη, χωρίς συναισθήματα φωνή.

Στην πραγματικότητα, σταμάτησε να ακούει οτιδήποτε εξωτερικό εντελώς. Τότε, μια σπίθα άναψε στο μυαλό του!

Αυτό είναι! Το όνομά του ήταν στη λίστα επειδή ήταν ο καινούργιος στη δουλειά! Επειδή είχε ποινικό μητρώο! Επειδή ήταν πιο εύκολο να κατηγορηθεί ο «ξένος»!

Έχοντας επίγνωση της κατάστασης, αισθάνθηκε ξαφνικά αυτοπεποίθηση. Ήξερε ότι ήταν αθώος και ήταν αποφασισμένος να αντιμετωπίσει κάθε πρόκληση, είτε αυτή προερχόταν από τον δικαστή είτε από τους δικηγόρους. Ένιωθε ότι μπορούσε να αποδείξει την αθωότητά του μόνο με λόγια.

Επιστρέφοντας στο μυαλό του σε εκείνο το μοιραίο απόγευμα, ο Τζον ανέλυσε κάθε λεπτομέρεια, κάθε πρόσωπο που είχε συναντήσει. Τότε θυμήθηκε! Το ίδιο απόγευμα των κλοπών, είχε βοηθήσει μια ηλικιωμένη γυναίκα που δυσκολευόταν να περπατήσει. Χρειάζόταν βοήθεια για να φτάσει στο γραφείο της νύφης της, μιας δικηγόρου στο ίδιο κτίριο.

Είχε πάρει αρκετό καιρό, και παρόλο που η γυναίκα ήταν πολύ ευγνώμων και του είχε δώσει μια κάρτα, ο Τζον δεν το είχε σκεφτεί από τότε.

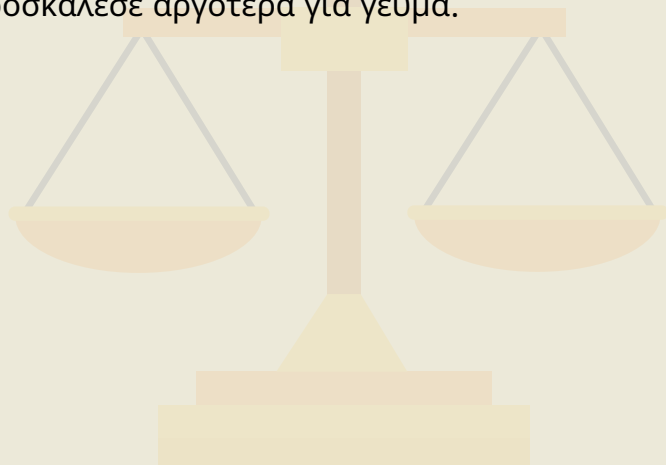
«Αγαπητέ μου νεαρέ», είχε πει, »είσαι ο μόνος που πρόσεξε ότι αγωνιζόμαστε. Για την καλοσύνη σας, θα σας δώσω την κάρτα του συζύγου μου -του δικαστή Μενδοσας. Μη διστάσετε να επικοινωνήσετε μαζί του αν ποτέ χρειαστείτε βοήθεια».

Δεν χρειάστηκε καν να ψάξει για την κάρτα, η οποία έτσι κι αλλιώς ήταν μάλλον χαμένη για πάντα.

Στην αίθουσα του δικαστηρίου, ο Τζον ζήτησε ταπεινά την άδεια να μιλήσει. Δήλωσε ότι: «Ο Τζον δεν έχει καμία σχέση με την υπόθεση:

- «Δεν είμαι ο ύποπτος που ψάχνετε. Έχω άλλοθι - η γυναίκα σας ήταν μαζί μου την ώρα του εγκλήματος! Τιμωρήστε με αν δεν είναι αλήθεια!»

Μετά την αναμενόμενη αναταραχή και την ενδελεχή επαλήθευση, ο John αφέθηκε ελεύθερος. Η ευγενική κυρία τον προσκάλεσε αργότερα για γεύμα.

“Ο λαγός και η χελώνα”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας πολύ ματαιόδοξος λαγός, που με την ταχύτητά του μπορούσε να φτάσει παντού. Ο λαγός περνούσε όλη τη μέρα καυχούμενος για το πόσο γρήγορος ήταν στους γείτονές του στο δάσος. Ένας από τους κατοίκους του δάσους, η χελώνα, κουρασμένη από τον καυχησιάρη λαγό, τον προκάλεσε σε έναν αγώνα. Ο ελεύθερος, γελώντας δυνατά, είπε:

- Πόσο αστεία είσαι, χελώνα, πιστεύεις αλήθεια ότι μπορείς να με νικήσεις; Χωρίς αμφιβολία, είστε το πιο αργό ζώο σε ολόκληρο το δάσος.

- Μη με υποτιμάς, λαγό, είπε η χελώνα ήρεμα, «Η σταθερότητα και η αποφασιστικότητά μου είναι πολύ ισχυρές ενάντια στην ανδρεία σου.

Όλα τα ζώα στο δάσος, γελώντας με την υποτίμηση της χελώνας, ήρθαν να παρακολουθήσουν τον αγώνα.

Η αρκούδα φώναξε:

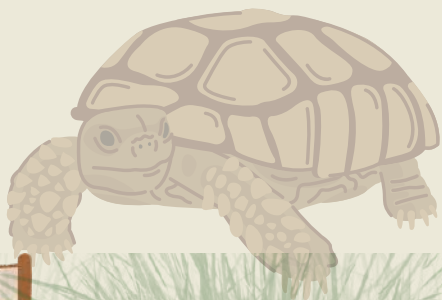
- Έτοιμοι, ορίστε, φύγετε!

Και έτσι ξεκίνησε ο αγώνας. Όπως ήταν αναμενόμενο, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ο λαγός ήταν ήδη πολύ μπροστά από τη χελώνα, η οποία προχωρούσε αργά αλλά με σιδερένια αποφασιστικότητα.

-Πόσο αργή και αδέξια είναι αυτή η χελώνα, πώς φανταζόταν ότι θα μπορούσε να με νικήσει - είπε μέσα του ο ελεύθερος λαγός - θα πάρω έναν υπνάκο κάτω από τη σκιά και θα κερδίσω.

Η χελώνα δεν σταμάτησε ούτε στιγμή. Ο αργός, σταθερός ρυθμός της την έφερνε όλο και πιο κοντά στον στόχο. Ήξερε ότι η συνεχής προσπάθειά της θα αποδώσει καρπούς. Όταν ο λαγός ξύπνησε, ταραγμένος, κατάλαβε ότι η χελώνα ήταν έτοιμος να περάσει τη γραμμή του τερματισμού και όσο κι αν έτρεχε δεν μπορούσε να προλάβει.

Η χελώνα πέρασε τη γραμμή του τερματισμού και επευφημήθηκε από όλα τα ζώα του δάσους, δίνοντας στον λαγό ένα μεγάλο μάθημα: μπορεί να μην ήταν ο πιο γρήγορος, αλλά ήταν ο πιο συνεπής και ανθεκτικός.

“Ο λαγός και ο σκαντζόχοιρος”

Μια Κυριακή πρωί του φθινοπώρου, ένας σκαντζόχοιρος περπατούσε προς ένα χωράφι γεμάτο γογγύλια όταν συνάντησε έναν λαγό. Ο σκαντζόχοιρος χαιρέτησε τον λαγό ευγενικά, αλλά ο λαγός ήταν πολύ αλαζονικός και κορόιδευε τα κοντά πόδια του σκαντζόχοιρου.

Ο σκαντζόχοιρος, ωστόσο, δεν έκανε ευγενικά αστεία για τα πόδια του και προκάλεσε τον λαγό σε έναν αγώνα. Έβαλαν ένα στοίχημα: όποιος έφτανε πρώτος στον τερματισμό θα κέρδιζε ένα γλέντι. Ο λαγός ήθελε να ξεκινήσει αμέσως, αλλά ο σκαντζόχοιρος επέμενε να πάρει πρωινό στο σπίτι πρώτα και συμφώνησε να συναντηθούμε ξανά σε μισή ώρα. Στο σπίτι, ο σκαντζόχοιρος είπε στη γυναίκα του για το στοίχημα με τον λαγό και της ζήτησε να έρθει μαζί του. Η κυρία Σκαντζόχοιρος νόμιζε ότι ο σύζυγός της είχε χάσει το μυαλό του επειδή συμφώνησε να αγωνιστεί με τον λαγό, αλλά τον ακολούθησε.

Στο δρόμο, ο σκαντζόχοιρος εξήγησε το σχέδιό του να κερδίσει με τη βοήθειά της. Ενώ ξεκινούσε τον αγώνα με τον λαγό, η κυρία Σκαντζόχοιρος περίμενε στη γραμμή τερματισμού. Όταν ο λαγός πλησίαζε στη γραμμή του τερματισμού, φώναζε: «Είμαι ήδη εδώ».

Έτσι, η κυρία Σκαντζόχοιρος πήρε τη θέση της στον τερματισμό ενώ ο σύζυγός της πήγε να συναντήσει τον λαγό.

Είχε ήδη μαζευτεί πολύς κόσμος για να δει πώς θα εξελιχθεί ο αγώνας. Έγιναν στοιχήματα, και πολλές αναρτήσεις ετοιμάστηκαν για το Animal.Media.

Ο λαγός μέτρησε μέχρι το τρία και μετά έφυγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ο σκαντζόχοιρος, ωστόσο, έκανε μόνο τρία βήματα πριν μπει σε ένα αυλάκι στο χωράφι. Καθώς ο λαγός έφτασε στη γραμμή τερματισμού, τρέχοντας ολοταχώς, η κυρία Σκαντζόχοιρος φώναξε όπως είχε προγραμματιστεί: «Είμαι ήδη εδώ!»

Ο λαγός δεν αναγνώρισε το κόλπο γιατί η κυρία Σκαντζόχοιρος έμοιαζε ακριβώς με τον άντρα της. Αντίθετα, θύμωσε για την ήττα του και ζήτησε ρεβάνς. Σαν ανεμοστρόβιλος, έτρεξε πίσω στο σημείο εκκίνησης. Αλλά όταν έφτασε, αυτή τη φορά ο ίδιος ο σκαντζόχοιρος φώναξε: «Είμαι ήδη εδώ».

Έτρεξαν ξανά και για άλλη μια φορά συνέβη το ίδιο. Και πάλι, ο απογοητευμένος λαγός απαίτησε να αγωνιστεί ξανά. Αυτό συνέβη 10 φορές. Κάθε φορά που ο λαγός έφτανε στη γραμμή του τερματισμού, η κυρία Σκαντζόχοιρος φώναζε: «Είμαι ήδη εδώ!» Και όταν επέστρεφε στην αρχή, ο σκαντζόχοιρος φώναζε: «Είμαι ήδη εδώ!»

Το πλήθος, αποτελούμενο από όλα τα ζώα από τα χωράφια και τα δάση, παρακολουθούσε όλο το πράγμα. Κάποιοι άρχισαν να καταλαβαίνουν το κόλπο του σκαντζόχοιρου και ζήτησαν εξηγήσεις. Πέντε κουνέλια μπλόκαραν τη γραμμή του τερματισμού και κάλεσαν σε συνάντηση ζώων!

Η κουκουβάγια προήδρευσε της συνεδρίασης. Τα κοράκια, που παρατηρούσαν τον αγώνα, έδωσαν τη μαρτυρία τους. Ο λαγός εξοργίστηκε που τον είχε ξεγελάσει ο σκαντζόχοιρος.

Τότε ο κυριος Σκαντζόχοιρος προχώρησε και είπε: «Ναι, ήταν ένα ύπουλο κόλπο. Αλλά ο άντρας μου στενοχωρήθηκε που ο λαγός κορόιδευε τα κοντά του πόδια. Τραυμάτισε την περηφάνια του και ήθελε να δείξει στον λαγό ότι μπορείς ακόμα να κερδίσεις, ακόμα και με κοντά πόδια».

Η κουκουβάγια μίλησε: «Είναι άδικο να διοργανώνουμε αγώνες όπου νικητής είναι πάντα αυτός με τα καλύτερα φυσικά πλεονεκτήματα, όπως τα μακριά πόδια. Από εδώ και πέρα, ας κάνουμε έναν ετήσιο αγώνα με αυτοσχέδια οχήματα. Όλοι μπορούν να συμμετέχουν. Τα οχήματα θα έχουν τροχούς και θα κατασκευάζονται από ομάδες. Ο νικητής θα κριθεί όχι μόνο από την ταχύτητα αλλά και από τη δημιουργικότητα και τη διασκέδαση. Και μετά, θα γιορτάσουμε όλοι μαζί με ένα μεγάλο γλέντι».

Έκτοτε διεξάγεται ο ετήσιος αγώνας. Μήνες νωρίτερα, όλοι αρχίζουν να κατασκευάζουν τα οχήματά τους και κάθε χρόνο φέρνουν νέες, διασκεδαστικές και ενδιαφέρουσες ιδέες.

“Ο μαθητευόμενος του μάγου”

«Επιτέλους, ήρθε η ώρα!» Ο Ότο τρίβει τα χέρια του και τρέχει πέρα δώθε ενθουσιασμένος. Είναι η πρώτη φορά που ο μαθητευόμενος του μάγου είναι μόνος στο σπίτι. 'Σήμερα θα δοκιμάσω το ξόρκι της προηγούμενης εβδομάδας!' Αρχίζει ήδη να μурμουρίζει ως μαγικά.

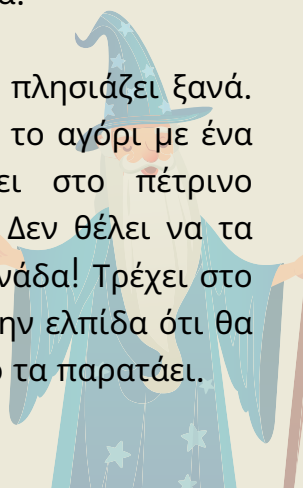
Η γάτα δίπλα του κάνει μια φρικτή καμπούρα καθώς μια σκούπα σηκώνεται αργά από τη γωνία και φεύγει. Αρπάζει δύο κουβάδες και τρέχει αποφασισμένος προς το ποτάμι. Ο Ότο τον ακολουθεί και χτυπάει τα χέρια του χαρούμενα: «Δουλεύει! Λειτουργεί!» Η σκούπα γεμίζει τους κουβάδες με νερό και βαδίζει πίσω στο μαγικό σχολείο. Ικανοποιημένο, το αγόρι παρακολουθεί καθώς η σκούπα φέρνει κουβά μετά από κουβά νερό.

Ξαφνικά συνειδητοποιεί ότι η μπανιέρα θα πρέπει να είναι γεμάτη. Πηδά πάνω και τρέχει. «Σταμάτα, σταμάτα!» φωνάζει μετά τη σκούπα. 'Αρκετά τώρα!' Αλλά η σκούπα είναι ήδη στο δρόμο της επιστροφής στο ποτάμι.

Ο Ότο ζεσταίνεται. Την περασμένη εβδομάδα είχε μάθει και το ρητό να ξαναβάλεις τη σκούπα στη γωνία.

Αλλά δεν μπορεί να το θυμηθεί!

«Φτάνει!» φωνάζει ξανά καθώς η σκούπα πλησιάζει ξανά. 'Αρκεί! Σταμάτα!» Αλλά η σκούπα κοιτάζει το αγόρι με ένα άσχημο χαμόγελο. Ο Ότο σκαρφαλώνει στο πέτρινο πάτωμα με απόγνωση. Τι να κάνει τώρα; Δεν θέλει να τα παρατήσει. Αν όχι με μαγεία, τότε με εξυπνάδα! Τρέχει στο υπόστεγο και ψαχουλεύει τα εργαλεία με την ελπίδα ότι θα πάρει τη σωστή ιδέα. Μετά από λίγο, ο Ότο τα παρατάει.

Στο δρόμο της επιστροφής στο σπίτι, το αγόρι μπαίνει σε μια λακκούβα που έχει ήδη συρθεί από την μπανιέρα στον μπροστινό κήπο. Τότε είναι που του παίρνει την ιδέα. «Αυτό είναι!» Το αγόρι πιάνει γρήγορα ένα φτυάρι και αρχίζει να σκάβει. Σκάβει και δουλεύει ασταμάτητα μέχρι που καταλήγει να στέκεται χαρούμενος μπροστά σε μια κατασκευή.

Εκείνη τη στιγμή, η άτακτη σκούπα περνάει ξανά από τη μπανιέρα και λίγο μετά η κατασκευή πλημμυρίζει. «Τι κακός», σκέφτεται ο Ότο. «Απλώς δεν θα λειτουργήσει χωρίς το ξόρκι.» Παίρνει μια βαθιά ανάσα και απλώνει το χέρι προς το τηλέφωνο.

«Λένα; Έχω κάνει ένα χάος. Και τότε είχα μια καλή ιδέα, αλλά δεν λειτουργεί και τώρα είμαι τόσο νευρικός γιατί όλο το σπίτι είναι κάτω από το νερό - και ο κύριος θα επιστρέψει σπίτι σύντομα - και απλά δεν μπορώ να σκεφτώ το ξόρκι!

Από την άλλη άκρη, ο Ότο ακούει τη γνώριμη φωνή του φίλου του: «Αν σε κατάλαβα καλά, Ότο, έμαθες το ξόρκι την περασμένη εβδομάδα. Δεν το έκανες;»

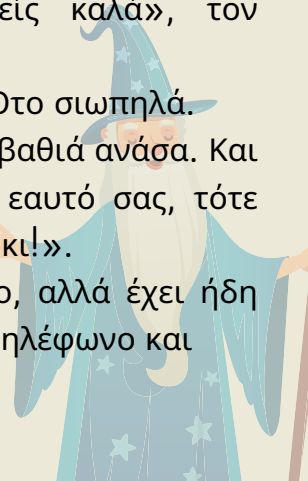
«Ναι, έτσι είναι», μυρίζει ο Ότο χαμηλόφωνα.

«Τότε θα το θυμηθείς αν το σκεφτείς καλά», τον ενθαρρύνει η Λένα.

«Αλλά έχω ήδη προσπαθήσει», απαντά ο Ότο σιωπηλά.

‘Προσέχω. Αν κάτσεις τώρα και πάρεις μια βαθιά ανάσα. Και κλείσε τα μάτια σου. Και πιστέψτε στον εαυτό σας, τότε είμαι σίγουρος ότι θα θυμάστε αυτό το ξόρκι!».

«Αλήθεια πιστεύεις;» ρωτάει δειλά ο Ότο, αλλά έχει ήδη αποφασίσει να το δοκιμάσει. Κλείνουν το τηλέφωνο και

ψάχνει για μια ζεστή γωνιά όπου μπορεί να συγκεντρωθεί. Καθώς κάθεται εκεί ήσυχα, αναπνέει και σκέφτεται, το πάτωμα συνεχίζει σιγά σιγά να πλημμυρίζει.

Μετά από λίγο, πετάει επάνω: 'Αυτό είναι!' Ο Ότο αρχίζει αμέσως πάλι να μουρμουρίζει και η σκούπα βρίσκεται αμέσως άψυχη στη γωνία από την οποία ήρθε - σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

«Τώρα στεγνώστε γρήγορα το πάτωμα!» Ο Ότο διατάζει τον εαυτό του, ανακουφισμένος, και αρχίζει να σκουπίζει το νερό με ένα σφουγγάρι. Ακριβώς τότε, η εξώπορτα ανοίγει και το αφεντικό μπαίνει μέσα. Ο μαθητευόμενος του μάγου γονατίζει δίπλα στον κουβά και την κοιτάζει με αβεβαιότητα.

«Βλέπω ότι έκανες τα μαγικά σου;» ρωτάει με μια φωνή που ο Ότο δεν μπορεί να αναγνωρίσει. Είναι θυμωμένη; Και συνεχίζει: «Τα έκανες πολύ καλά, Ότο. Η εξάσκηση κάνει τέλεια».

«Δεν είσαι θυμωμένη, κυρία;»

«Ω, όχι!» το αποχωρίζεται. «Τελικά, κατασκευάσατε αυτό το χρήσιμο σύστημα άρδευσης για τον μπροστινό κήπο! Και σφουγγάρισε όλο το σπίτι! Ποιος θα μπορούσε να είναι τρελός γι' αυτό;» χαμογελάει η μάγισσα. Το αγόρι δακρύζει με ανακούφιση. Σπεύδει να στεγνώσει το πάτωμα και μετά με ενθουσιασμό εξηγεί την κατασκευή του στην ερωμένη. Από εδώ και πέρα, το χρησιμοποιημένο νερό του μπάνιου ρέει πάντα απευθείας στον μπροστινό κήπο του μαγικού σχολείου για να ποτίσει τα λουλούδια και δεν αργεί να γίνει μια παρόμοια κατασκευή σε κάθε μπροστινό κήπο της γειτονιάς.

“Ο μικρος στρατιώτης”

Μια φορά κι έναν καιρό είκοσι πέντε μικροί στρατιωτάκια, είκοσι πέντε αδέρφια γιατί γεννήθηκαν από ένα παλιό μολύβδινο κουτάλι. Το όπλο στο μπράτσο τους, το βλέμμα τους καρφωμένο, η στολή τους αστραφτερή κόκκινη και μπλε, τι ωραία που έδειχναν όλοι μαζί! Η πρώτη φράση που άκουσαν όταν άνοιξε το καπάκι του κουτιού που τα περιείχε ήταν: «Τσιγκένια στρατιωτάκια!» που φώναξε ένα παιδί γεμάτο χαρά. Ήταν το δώρο των γενεθλίων του και άρχισε να τα βάζει στο τραπέζι, όλα τακτοποιημένα στη σειρά. Όλοι οι στρατιώτες ήταν πανομοιότυποι μεταξύ τους, εκτός από έναν που του έλειπε ένα πόδι. Ήταν το τελευταίο παιχνίδι στρατιώτης που είχε λιώσει και δεν είχε απομείνει αρκετό μολυβδο.

Στο τραπέζι, υπήρχαν πολλά άλλα παιχνίδια, συμπεριλαμβανομένου ενός υπέροχου χάρτινου κάστρου. Ήταν πολύ όμορφο, αλλά υπήρχε κάτι ακόμα πιο όμορφο: ένα όμορφο κορίτσι μπροστά στην πόρτα του κάστρου, επίσης από χαρτί που φορούσε ένα ντελικάτη τούτου. Η κοπέλα είχε τα χέρια της απλωμένα γιατί ήταν χορεύτρια! Και κράτησε το πόδι της τόσο ψηλά που ο μολύβδινος στρατιώτης νόμιζε ότι δεν είχε κανένα, όπως κι εκείνος.

«Εδώ είναι το τέλειο κορίτσι για μένα», σκέφτηκε, «αλλά είναι πολύ διακεκριμένη, μένει σε ένα κάστρο ενώ εγώ μένω σε ένα κουτί με άλλους 24 στρατιώτες. Πρέπει ακόμα να τη γνωρίσω.» Αποφάσισε να την επισκεφτεί μόλις βραδιάσει. Ο στρατιώτης κρύφτηκε για να μην τον ξαναβάλει το παιδί στο κουτί με τους άλλους στρατιώτες. Καθώς ήρθε το βράδυ, η σιωπή εισέβαλε στο σπίτι. Όλοι οι κάτοικοι κοιμήθηκαν ήσυχοι, εκτός από τα παιχνίδια. Στο ημίφως, το πάρτι άρχισε: τα μπαλόνια έπαιζαν τις τέσσερις γωνίες, τα λούτρινα ζωάκια έκαναν μερικές πιρουέτες και οι τσίγκινοι στρατιώτες παρέλασαν υπό τον ήχο ενός πολύχρωμου τυμπάνου κλόουν. Μέσα σε όλον αυτόν τον ενθουσιασμό, μόνο οι χάρτινοι χοροί και ο τσίγκινος στρατιώτης έμεινε ήσυχος, που δεν μπορούσε να σταματήσει να την κοιτάζει, απελπιστικά ερωτευμένος.

Το επόμενο πρωί το παιδί παρατήρησε ότι ο μολυβένιος στρατιώτης ήταν κρυμμένος πίσω από το κουτί. το πήρε και το τοποθέτησε στο περβάζι. Αμέσως, μια ατυχής ριπή ανέμου ή ίσως η εκδικητική πνοή του αντιπάλου του, το έκανε να πέσει στο κενό! Το παιδί όρμησε στο δρόμο για να το ψάξει, αλλά μη μπορώντας να το βρει, επέστρεψε στο σπίτι απελπισμένο.

Μια βίαιη καλοκαιρινή βροχή άρχισε να πέφτει. Δύο αδρανείς είδαν τον μολυβένιο στρατιώτη και είχαν την περίεργη ιδέα να τον βάλουν σε μια χάρτινη βάρκα που κατασκεύαζαν. Στη συνέχεια τοποθέτησαν τη βάρκα στο νερό. Το εύθραυστο σκάφος βρέθηκε γρήγορα στο έλεος του ρεύματος και εξαφανίστηκε σε μια δίνη. Ο μικρός στρατιώτης έζησε ατελείωτες στιγμές στο σκοτάδι, βρεγμένος από τον ψεκασμό του ταραγμένου νερού και

πλοηγούμενος στους υπονόμους... Τελικά είδε το φως του ήλιου στο βάθος. Το φως γινόταν όλο και πιο φωτεινό και άνοιγε στην ύπαιθρο και την ελευθερία.

“«Δόξα τω Θεώ, είμαι σώος και υγιής...» σκέφτηκε. Δυστυχώς, δεν είχε τελειώσει ακόμα... Ένας τεράστιος, με άγριο βλέμμα, αρουραίος του υπονόμου εμπόδιζε την έξοδο, αλλά ευτυχώς δεν κατάφερε να τον πιάσει και απομακρύνθηκε. Το χάρτινο σκάφος συνέχισε το ταξίδι του στα λιβάδια και τα χωράφια μέχρι που δεν άντεξε και αναποδογύρισε! Ο τσίγκινος στρατιώτης βυθίστηκε. «Αντίο, όμορφη χορεύτρια!» Ένα τεράστιο, περιπλανώμενο ψάρι το μπέρδεψε με ένα θήραμα που του άρεσε πολύ και το κατάπιε ολόκληρο. Λίγο αργότερα, το ψάρι πιάστηκε στα δίχτυα ενός ψαρά και πουλήθηκε στην αγορά. Για τύχη, το ψάρι αγόρασε ο μάγειρας που δούλευε για τους γονείς του αγοριού. Όταν έσκαψε στην κοιλιά του ζώου για να το καθαρίσει, τι βρήκε; Ο χαμένος τσίγκινος στρατιώτης! Το έβαλε στο τραπέζι, δίπλα στο χάρτινο κάστρο.

Η όμορφη χορεύτρια τον κοίταξε χαμογελώντας, χαρούμενη που δεν τον είχε χάσει για πάντα. Ο μικρός στρατιώτης της είπε για τις τρομερές περιπέτειες που είχε ζήσει και όλα τα παιχνίδια άρχισαν να ακούν. Ήταν όλοι πολύ συγκινημένοι από την επιστροφή του μικρού στρατιώτη: τον θεωρούσαν πάντα όχι πολύ γενναίο και ικανό λόγω του πόδι που του έλειπε, αλλά είχε δείξει μεγάλο θάρρος και ικανότητα να αντιμετωπίζει τις δυσκολίες. Τον έτρεφαν μεγάλο σεβασμό. Μόνο ο κακός καλικάντζαρος κήκε από θυμό βλέποντας ότι όλοι γιόρταζαν την επιστροφή του μικρού στρατιώτη, ειδικά η αγαπημένη του χορεύτρια. Προσπάθησε λοιπόν να πείσει

το παιδί να το ρίξει στη φωτιά λέγοντάς του ότι κατέστρεφε την όμορφη συλλογή των στρατιωτών παιχνιδιών λόγω του πόδι που του έλειπε. Όταν όμως το παιδί πλησίασε τον μικρό στρατιώτη για να τον πάρει, οι αδελφοί του στρατιώτες του είπαν να σταματήσει και παρατάχθηκαν σαν στρατός για να τον υπερασπιστούν.

Μίλησαν στο παιδί για τις πολλές περιπέτειες που είχε αντιμετωπίσει ο μικρός στρατιώτης και του έδειξαν πώς η μοναδικότητά του ήταν αξία. Το παιδί περήφανο για τον μικρό στρατιώτη αποφάσισε να τον ορίσει αρχηγό του στρατού του.

“Βερρο ο οδοκαθαριστής”

Το όνομα του γέρου ήταν Μπέπο ο οδοκαθαριστής. Στην πραγματικότητα, μάλλον είχε διαφορετικό όνομα, αλλά επειδή ήταν οδοκαθαριστής στο επάγγελμα και όλοι τον αποκαλούσαν έτσι, αποκαλούσε και τον εαυτό του με αυτό το όνομα.

Ο Βερρο ο οδοκαθαριστής ζούσε κοντά στο αμφιθέατρο σε μια καλύβα που είχε χτίσει ο ίδιος από τούβλα, κυματοειδές σίδερο και τσόχα. Ήταν ασυνήθιστα μικρός και περπατούσε πάντα λίγο σκυφτός. Το μεγάλο του κεφάλι, που στεφανωνόταν με μια κοντή τούφα λευκών μαλλιών που στέκονταν όρθια, ήταν πάντα ελαφρώς γερμένο και φορούσε ένα μικρό ζευγάρι γυαλιά στη μύτη του.

Κάποιοι πίστευαν ότι ο Μπέπο ο οδοκαθαριστής δεν ήταν και τόσο σωστός στο κεφάλι. Αυτό συνέβαινε επειδή χαμογελούσε ευγενικά μόνο όταν του γινόταν μια ερώτηση και δεν απαντούσε αμέσως. Σκεφτόταν. Και αν δεν έβρισκε την απάντηση απαραίτητη, παρέμενε σιωπηλός. Αλλά όταν πίστευε ότι χρειαζόταν μια απάντηση, τη σκεφτόταν προσεκτικά. Μερικές φορές του πήρε δύο ώρες, και περιστασιακά ακόμη και μια ολόκληρη ημέρα, πριν απαντήσει.

Μόνο ο φίλος του ο Μόμο μπορούσε να περιμένει τόσο πολύ και να καταλάβει τι εννοούσε. Ήξερε ότι του έπαιρνε τόσο πολύ χρόνο επειδή δεν ήθελε ποτέ να πει κάτι αναληθές.

Ο Μπέπο ο οδοκαθαριστής απολάμβανε τη δουλειά του και την έκανε με επιμέλεια. Ήξερε ότι ήταν μια πολύ αναγκαία δουλειά.

Όταν σκούπιζε τους δρόμους, το έκανε αργά αλλά σταθερά: με κάθε βήμα μια ανάσα και με κάθε ανάσα ένα σκούπισμα της σκούπας.

Βήμα - ανάσα - σκούπισμα. Βήμα - ανάσα - σκούπισμα.

Στο ενδιαμέσο, μερικές φορές στεκόταν ακίνητος για λίγο, κοιτάζοντας σκεπτόμενος μπροστά του. Μετά συνέχιζε: βήμα - ανάσα - σκούπισμα.

Καθώς προχωρούσε, με τον βρώμικο δρόμο μπροστά του και τον καθαρό δρόμο πίσω του, του έρχονταν συχνά σπουδαίες σκέψεις. Αλλά αυτές ήταν σκέψεις χωρίς λόγια, σκέψεις που είναι τόσο δύσκολο να εκφραστούν όπως ένα συγκεκριμένο άρωμα που μόλις και μετά βίας θυμάσαι ή όπως ένα χρώμα που έχεις ονειρευτεί. Μετά τη δουλειά του, όταν καθόταν με τη Μόμο, της εξηγούσε αυτές τις σπουδαίες σκέψεις. Και επειδή εκείνη άκουγε με τον ιδιαίτερο τρόπο της, η γλώσσα του χαλάρωνε και έβρισκε τις κατάλληλες λέξεις.

«Βλέπεις, Μόμο», της είπε μια μέρα, »είναι κάπως έτσι: Μερικές φορές έχεις μπροστά σου έναν πολύ μακρύ δρόμο. Νομίζεις ότι είναι τόσο τρομερά μακρύς που δεν θα μπορέσεις ποτέ να τον τελειώσεις».

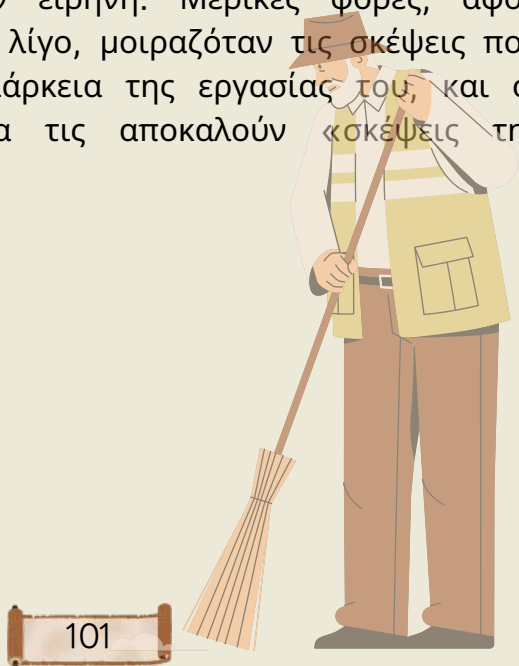
Κοίταξε μπροστά του σιωπηλά για λίγο, και μετά συνέχισε: «Και μετά αρχίζεις να βιάζεσαι. Και βιάζεσαι όλο και περισσότερο. Κάθε φορά που κοιτάς ψηλά, βλέπεις ότι υπάρχει ακόμα πολύς δρόμος μπροστά σου. Και πιέζεις τον εαυτό σου ακόμα πιο πολύ, και αρχίζεις να φοβάσαι, και στο τέλος, σου κόβεται η ανάσα και δεν μπορείς να συνεχίσεις. Και ο δρόμος είναι ακόμα μπροστά σου. Δεν πρέπει να το κάνεις έτσι».

Σκέφτηκε για λίγο. Μετά μίλησε ξανά: «Δεν πρέπει ποτέ να σκέφτεσαι όλο το δρόμο ταυτόχρονα, καταλαβαίνεις; Πρέπει να σκέφτεσαι μόνο το επόμενο βήμα, την επόμενη ανάσα, το επόμενο σκούπισμα της σκούπας. Και πάντα μόνο το επόμενο».

Για άλλη μια φορά, έκανε μια παύση πριν προσθέσει: «Τότε φέρνει χαρά- αυτό είναι σημαντικό. Τότε κάνεις καλά τη δουλειά σου. Και έτσι πρέπει να είναι».

Και μετά από άλλη μια μεγάλη παύση, συνέχισε: «Μεμιάς, παρατηρείς ότι βήμα προς βήμα, έχεις σκουπίσει ολόκληρο το δρόμο. Δεν πρόσεξες καν πώς, και δεν σου κόπηκε η ανάσα». Κούνησε το κεφάλι του και κατέληξε: «Αυτό είναι σημαντικό».

Η Μόμο μοιράστηκε τις συμβουλές του Μπέπο με τους φίλους της, και σιγά σιγά και άλλοι άνθρωποι άρχισαν να αφιερώνουν χρόνο για να ακούσουν τη σοφία του Μπέπο. Όλο και περισσότεροι άνθρωποι έρχονταν στο αμφιθέατρο για να απολαύσουν την ηρεμία και τη βραδύτητα του Βερρο και να χρησιμοποιήσουν τις συμβουλές του για το να είναι παρόντες στη στιγμή για τον εαυτό τους. Κάποιοι πρότειναν ακόμη και την ιδέα να εκλεγεί ο Βερρο δήμαρχος, αλλά εκείνος αρνήθηκε ευγενικά. Αντ' αυτού, κάθε βράδυ, καθόταν μαζί με τον Μόμο και όλους εκείνους που αναζητούσαν την ειρήνη. Μερικές φορές, αφού κάθονταν σιωπηλά για λίγο, μοιραζόταν τις σκέψεις που είχε κάνει κατά τη διάρκεια της εργασίας του, και οι άνθρωποι άρχισαν να τις αποκαλούν «σκέψεις της ημέρας».

«Ο πελαργός και η αλεπού»

Το πείσμα δεν αποδίδει...

Δεν ήταν αρκετό για να αντέξεις το κρύο, τον αέρα και την έλλειψη φαγητού – ήταν και Χριστούγεννα! Η κυρία Στορκ και η κυρία Φοξ, με τη μακρόχρονη ζωή, τους λίγους φίλους και καμία οικογένεια, ζούσαν απομονωμένοι από τον κόσμο. Επίμονοι και γκρινιάρηδες, περνούσαν κάθε παραμονή Χριστουγέννων μόνοι...

Αλλά φέτος θα ήταν διαφορετικά.

Η κυρία Φοξ κάλεσε την κ. Στορκ για δείπνο την παραμονή των Χριστουγέννων και η κ. Στορκ κάλεσε την κυρία Φοξ για μεσημεριανό γεύμα την ημέρα των Χριστουγέννων. Ωστόσο, αυτή δεν ήταν η ιδέα τους... Ήταν ένα είδος πρόκλησης που έθεσε η κυρία Κουκουβάγια, μια παλιά και σοφή ψυχή. Κουρασμένη να βλέπει τους φίλους της μόνους από καθαρό πείσμα, είχε μοιραστεί μια μικρή συμβουλή κατά τη διάρκεια μιας συγκέντρωσης στο δάσος: κανείς δεν πρέπει να είναι μόνος την παραμονή των Χριστουγέννων ή την ημέρα των Χριστουγέννων. Επιπλέον, θα πρέπει να ετοιμάσουν ένα υπέροχο γεύμα για τον γείτονά τους!

Κι έτσι, οι δύο παλιοί γκρινιάρηδες έπεσαν στην παγίδα.

Τα προβλήματα άρχισαν το βράδυ του δείπνου, όταν η κυρία Στορκ αποφάσισε να σερβίρει το γεύμα σε ωραία πορσελάνινα βάζα με στενό λαιμό, ισχυριζόμενη ότι ήταν το καλύτερό της σερβίτσιο και ταίριαζε απόλυτα για τη γιορτινή

βραδιά. Φυσικά, η κυρία Φοξ δεν μπορούσε να φάει τίποτα, καθώς το ρύγχος της καθιστούσε αδύνατο να φτάσει το φαγητό μέσα στα βάζα.

Την επόμενη μέρα, στο μεσημεριανό γεύμα, η κυρία Φοξ – που είχε ήδη ετοιμάσει το σχέδιό της – δεν έχασε την ευκαιρία για μια μικρή εκδίκηση.

Τα προβλήματα άρχισαν το βράδυ του δείπνου, όταν η κυρία Storck αποφάσισε να σερβίρει το γεύμα σε ωραία πορσελάνινα βάζα με στενό λαιμό, ισχυριζόμενη ότι ήταν τα καλύτερα επιτραπέζια σκεύη της και ότι ταίριαζαν απόλυτα για την εορταστική βραδιά. Φυσικά, η κυρία Αλεπού δεν μπορούσε να φάει τίποτα, καθώς το ρύγχος της καθιστούσε αδύνατο να φτάσει το φαγητό μέσα στα βάζα.

Την επόμενη μέρα, στο μεσημεριανό γεύμα, η κυρία Fox – που είχε ήδη ετοιμάσει το σχέδιό της – δεν έχασε την ευκαιρία για μια μικρή εκδίκηση.

Βρισκόταν στη μέση αυτής της ανόητης αντιπαλότητας όταν η κυρία Κουκουβάγια έφτασε με μια υπέροχη τσάντα με τις καλύτερες λιχουδιές του δάσους, απλά τυλιγμένες σε απλό χαρτί.

Οι τρεις τους απόλαυσαν την απροσδόκητη απόλαυση και σύντομα συνειδητοποίησαν πόσο γελοίιοι ήταν, αφήνοντας τις σωματικές τους διαφορές να υπαγορεύουν τις πράξεις τους. Στην πραγματικότητα, ήταν πολύ περισσότερα που τους ένωσαν παρά τους ξεχώρισαν. Όπως σοφά παρατήρησε η κυρία Κουκουβάγια: «Δεν έχει σημασία το περιτύλιγμα, αλλά το περιεχόμενο – και η φιλία!»

«Ο Πέτρος και ο Λύκος Πορτογαλική έκδοση»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας βοσκός ονόματι Πέδρο που ζούσε σε ένα μικρό χωριό.

Ο Πέδρο δεν ήταν πολύ χαρούμενος, γιατί είχε κερδίσει το παρατσούκλι «Πέδρο ο ψεύτης».

- Πάει ο Πέδρο ο Ψεύτης! - θα έλεγε κάποιος όταν ο Πέδρο περπάτησε στο δρόμο.

- Λοιπόν, ψεύτη, θα είναι ψάρι ή κρέας σήμερα; Σκέψου καλά, ο Πέδρο δεν θα πει ψέματα - του έλεγε η κυρία στην αγορά όταν ψώνιζε.

Ο Πέδρο είχε κερδίσει αυτό το παρατσούκλι επειδή είχε πει πολλά ψέματα στο παρελθόν. Η δουλειά του Πέδρο ήταν να φυλάει το κοπάδι του χωριού. Ο Πέδρο θα κοιτούσε το κοπάδι για ώρες, βαριεστημένος. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο Πέδρο ήταν ένας νεαρός που λαχταρούσε τη διασκέδαση.

- Αυτή η δουλειά είναι βαρετή! - σκέφτηκε ο Πέδρο.

Έτσι, για να ξεφύγει από την ανία του, ο Πέδρο αποφάσισε να παίξει κόλπα στους χωρικούς. Και αυτές οι φάρσες αποτελούσαν από ψέματα. Ο Πέδρο φώναξε για βοήθεια και φώναξε έντρομος, λέγοντας στους χωρικούς ότι υπήρχε ένας λύκος ελεύθερος. Ο Πέδρο επανέλαβε αυτή τη φάρσα μία, δύο φορές. Η στάση του Πέδρο δεν άρεσε καθόλου στους χωρικούς και τον προειδοποίησαν να μην πει ψέματα. Και από τότε, ο Πέτρος έγινε γνωστός ως «Πέτρος ο ψεύτης».

- Η δουλειά σου είναι να προσέχεις το κοπάδι, όχι να τριγυρνάς λέγοντας ψέματα! - του έλεγε η μαμά του.

- Μα η δουλειά μου είναι βαρετή, μαμά! Τίποτα νέο δεν συμβαίνει ποτέ! Τα πρόβατα είναι πάντα καλά, βάζω στοίχημα ότι δεν υπάρχουν καν λύκοι στην περιοχή! Τώρα αυτό είναι ένα καλά ειπωμένο ψέμα! - απάντησε ο Πέδρο γκρινιάζοντας.

- Πέδρο, πρόσεχε τι λες. Οι λύκοι υπάρχουν και είναι επικίνδυνοι για τα πρόβατά μας. Πρέπει να τους προστατεύσουμε. Η δουλειά σας είναι πολύ σημαντική. Ποιος θα μπορούσε να κάνει αυτή τη δουλειά καλύτερα από εσάς;

Την επόμενη μέρα, ο Πέδρο σκέφτηκε τα λόγια που του είχε πει η μαμά του.

- Ποιος θα μπορούσε να κάνει αυτή τη δουλειά καλύτερα από μένα;

Και ήταν εκείνη τη στιγμή του μεγάλου προβληματισμού που ο Πέδρο είχε μια εξαιρετική ιδέα. Κι αν, εκτός από αυτόν, όλο το χωριό συνέβαλε στην φύλαξη του ποιμνίου;

- Έχω μια υπέροχη ιδέα! - Μα χρειάζομαι τη βοήθειά σου.

Ο Πέδρο εξήγησε ότι χρειαζόταν η μαμά του να καλέσει μια επείγουσα συνέλευση όλων των χωρικών για να τους εξηγήσει τη λαμπρή ιδέα του.

- Γιατί όχι; - ρώτησε η μαμά του.

- Αν το καλέσω, κανείς δεν θα με πιστέψει. Αλλά όλοι σε εμπιστεύονται. Σε παρακαλώ μαμά, χρειάζομαι να το κάνεις αυτό για μένα.

Η μαμά συμφώνησε, προειδοποιώντας τον:

- Καλύτερα να είναι μια πραγματικά λαμπρή ιδέα! Δεν θέλω ψέματα εδώ.

Ο Πέδρο της υποσχέθηκε ότι δεν θα το μετάνιωνε και η μαμά αποφάσισε να καλέσει μια επείγουσα συνέλευση.

Την επόμενη μέρα, όλοι περίμεναν να ακούσουν αυτή τη φαινή ιδέα. Όταν είδαν τον Πέδρο άρχισαν να φωνάζουν:

- Κοίτα, έρχεται ο Ψεύτης!

- Τι ψέμα θα πεις τώρα;

- Ήρθα εδώ για να χάσω τον χρόνο μου ακούγοντας έναν Ψεύτη;

Οι κάτοικοι του χωριού λαχάνιασαν αέρα και ήταν αναστατωμένοι. Αντιμέτωπος με αυτή την κατάσταση, ο Πέδρο αγχώθηκε πολύ και ήθελε να τα παρατήσει όλα.

- Μαμά, τα παρατάω, κανείς δεν θέλει να με ακούσει. Όλοι νομίζουν ότι είμαι ψεύτης και τίποτα περισσότερο.

Η μαμά του τον αγκάλιασε τρυφερά λέγοντάς του:

- Αγάπη μου, νόμιζες ότι είχες μια φαινή ιδέα. Εμπιστευτείτε τον εαυτό σας και ρίξτε τον εαυτό σας στους λύκους!

Ο Πέδρο την κοίταξε μπερδεμένος.

- Τι λύκοι, μαμά;

- Είναι μια μορφή έκφρασης! Λύκοι είναι όλοι εκείνοι οι άνθρωποι που σε αμφισβητούν! Είναι σαν λύκοι, θέλουν να σε φάνε ζωντανό. Αλλά δεν θα το επιτρέψετε και θα παρουσιάσετε με περηφάνια τη φαινή ιδέα σας. Αν πάει στραβά, θα είμαι εδώ να σε αγκαλιάσω.

Ο Πέδρο σκούπισε τα δάκρυά του, άνοιξε το στήθος του και απευθύνθηκε στο πλήθος.

- Αγαπητοί χωριανοί, σας ευχαριστώ που είστε εδώ σήμερα. Σας κάλεσα μαζί γιατί θέλω να σας παρουσιάσω μια ιδέα. Όπως γνωρίζετε, φρόντιζα το κοπάδι μας. Αλλά είμαι νέος και μερικές φορές βαριέμαι. Και ήταν αυτή η πλήξη που με έκανε να σου πω ψέματα, όχι γιατί ήθελα να σε πληγώσω, αλλά γιατί ήθελα να διασκεδάσω.

Ξέρω ότι δεν ήταν σωστό και ότι σε τρώμαξα, οπότε με τιμώρησες λέγοντάς με «Πέτρος ο ψεύτης». Αλλά δεν θέλω να με λένε απλώς «ο ψεύτης». Θέλω να είμαι γνωστός ως «ο χαρούμενος», «ο αξιόπιστος», «ο ονειροπόλος». Θέλω να έχω περισσότερα στην ιστορία μου από αυτό το ατυχές γεγονός. Η μαμά μου με ρώτησε τις προάλλες ποιος θα μπορούσε να κάνει τη δουλειά της φύλαξης του κοπαδιού καλύτερα από μένα και η απάντησή μου ήταν, τι θα γινόταν αν το κάναμε όλοι;

- Όλοι μας; - ρώτησε κάποιος από το κοινό - Αλλά πώς θα μπορούσαμε να το κάνουμε όλοι;

- Εκεί μπαίνει η λαμπρή ιδέα μου. Βασικά, θα ήταν ένα σύστημα συλλογικής επιτήρησης. Αντί να κάνω όλη τη δουλειά μόνη μου, θα δουλεύαμε με βάρδιες.

- Και ποιος θα πει ότι θέλουμε αυτή τη δουλειά Πέδρο; Το πλήθος συμφώνησε. Κανείς δεν ήθελε να κάνει αυτή τη δουλειά και ο Πέδρο την έκανε τόσο καλά που δεν χρειαζόταν άλλους ανθρώπους.

- Η προστασία του χωριού μας είναι σημαντική, το ξέρω. Είναι πολύ σημαντικό για μένα. Αλλά υπάρχουν άλλα πράγματα που είναι σημαντικά για μένα, όπως το να κυνηγήσω τα όνειρά μου. Αν το παίρναμε με τη σειρά, θα είχα χρόνο να κάνω άλλα πράγματα.

- Τι πράγματα; - ρωτήθηκε.

- Για παράδειγμα, θα μπορούσα να οργανώσω ασφαλείς περιπάτους μέσα στο δάσος, όπου οι άνθρωποι θα διδάσκονταν πώς να προστατεύουν τη φύση και το οικοσύστημα. Ή σχεδιάστε ένα σύστημα που θα προστάτευε εμάς, αλλά και τους λύκους. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είναι και ζωντανά όντα, δεν τους αξίζει να σκοτωθούν μόνο και μόνο επειδή πλησιάζουν τα πρόβατά

μας. Πλησιάζουν το κοπάδι γιατί θέλουν να φάνε. Τι μέσα μπορούμε να εφεύρουμε εμείς οι άνθρωποι ώστε να επιβιώσουν όσο εμείς;

Το πλήθος συγκινήθηκε από τα λόγια του Πέτρου. Ποτέ δεν είχαν σκεφτεί τους λύκους ως ζωντανά όντα, παρά μόνο ως αρπακτικά. Από εκείνη την ημέρα ξεκίνησε το σύστημα συλλογικής επιτήρησης, όπου όλη η κοινότητα δούλευε μαζί, διατηρώντας πάντα μια ισορροπία ανάμεσα στη φύση και τις ανθρώπινες ζωές τους. Όταν ήθελαν να τρομάξουν τους λύκους, αντί να τους σκοτώσουν χρησιμοποιούσαν άλλες μεθόδους, όπως την παραγωγή δυνατών ήχων ή φώτων. Αλλά κατά τη διάρκεια της νύχτας, ενώ κοιμόντουσαν, τους άφηναν να εξερευνήσουν το χωριό, αφήνοντάς τους υπολείμματα τροφής σε συγκεκριμένα σημεία για να τραφούν χωρίς να φάνε ολόκληρο το κοπάδι. Συνειδητοποίησαν ότι μπορούσαν να εργαστούν διαφορετικά, μαζί, με έναν πιο βιώσιμο τρόπο.

- Pedro the Community! Pedro, ο βιώσιμος! Ο Πέδρο, ο φίλος των ζώων και της φύσης! - είπαν.

Και ποτέ ξανά ο Πέδρο δεν ήταν γνωστός ως «ο ψεύτης».

“Ο σκαντζόχοιρος και η αλεπού”

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα δάσος, καλά κρυμμένο για να μάθεις την ύπαρξή του έπρεπε να περπατήσεις χιλιόμετρα έξω από την πόλη, ζούσε ο Μάρκος, ο σκαντζόχοιρος. Ο Μάρκος ήταν 4 ετών. Γέρο φυσικά αφού οι σκαντζόχοιροι ζουν μέχρι και 5 χρόνια. Όποιον ρωτούσες στο δάσος, όμως, έλεγε ότι ήταν εφτάκαρδος, σαν γάτα. Έλεγαν ότι κάθε τρεις και λίγο έβγαινε στο δρόμο, αδιαφορούσε για τα αυτοκίνητα και τους κακούς ανθρώπους και με κίνδυνο να χάσει τη ζωή του περνούσε το δρόμο και πήγαινε στο απέναντι δάσος. Κανένας άλλος σκαντζόχοιρος δεν είχε τολμήσει να εξερευνήσει αυτό το δάσος, καθώς όλοι γνώριζαν πλέον ότι όσοι είχαν πάει εκεί δεν επέστρεψαν ποτέ.

Οι αλεπούδες που κυριαρχούσαν στο γειτονικό δάσος φρόντιζαν να εξοντώσουν όποιο μικρό σκαντζόχοιρο έρχονταν κοντά στις φωλιές τους. Όμως κανένα από αυτά δεν ενόχλησε τον Μάρκο και όλοι έμειναν έκπληκτοι όταν επέστρεψε. Ούτε όμως ήξερε. Ήταν τόσο μεγάλος που δεν τον ένοιαζε να πεθάνει. Ζούσε τη στιγμή. Και όλοι τον ζήλεψαν για αυτό, αλλά κανείς δεν έκανε το ίδιο.

Ένα πρωί, ο Μάρκος αποφάσισε να διασχίσει για άλλη μια φορά το δρόμο, να πάει στο απέναντι δάσος και να λουστεί ήρεμα στο ποτάμι. Από μικρός του άρεσε να βουτάει τα αγκάθια του στο ποτάμι του απέναντι δάσους, περνούσε αμέτρητες ώρες παίζοντας εκεί με τα αδέρφια του.

Τα μικρά του πόδια τον εμπόδιζαν να φτάσει γρήγορα στον προορισμό του, οπότε ξεκινούσε πάντα νωρίς το πρωί για να κερδίσει χρόνο. Σκέφτηκε ότι εκείνη την ώρα δεν θα περνούσαν πολλά αυτοκίνητα, οπότε η διαδρομή του θα ήταν πιο ασφαλής.

Αυτό έκανε εκείνο το πρωί, οπότε άρχισε νωρίς να διασχίζει το δρόμο. Δεν άκουγε πια καλά, αλλά άκουγε εκείνες τις δυνατές σειρήνες να έρχονται προς το μέρος του λίγο πριν φτάσει στο απέναντι δάσος. Γύρισε το βλέμμα του και είδε ένα μεγάλο, λευκό όχημα να τρέχει προς το μέρος του. Μη μπορώντας να σωθεί, τυλίχθηκε γύρω από τα αγκάθια του και κατάλαβε ότι η ζωή του είχε τελειώσει. Οι ρόδες του λευκού οχήματος άγγιξαν την πλάτη του και ούρλιαζε από τον πόνο.

Το λευκό όχημα συνέχισε να τρέχει και ο Μάρκος έμεινε στο δρόμο, πονώντας, ουρλιάζοντας αλλά γνωρίζοντας ότι ήταν ακόμα ζωντανός.

- "Θα πολεμήσω!" είπε και συνέχισε να φωνάζει για βοήθεια.

Μετά από λίγο εμφανίστηκαν πίσω από το ψηλό γρασίδι ο Σήφης, η καφέ αρκούδα, η Μελίνα, ο αρχηγός των αγριογούρουνων και όλοι οι υπόλοιποι σκαντζόχοιροι που άκουσαν το κάλεσμα του Μάρκου. Τον κοίταξαν και όταν κατάλαβαν τι του είχε συμβεί άρχισαν να σκέφτονται λύσεις.

- «Καημένε, του έλεγα ότι θα το πάρει μια μέρα». είπε η Μελίνα

- «Αυτό έχεις να πεις; Ο φίλος μας πονάει, πρέπει να τον βοηθήσουμε». Της απάντησε ο Σήφης θέλοντας να βοηθήσει τον φίλο του

- "Καλά τα λες!" φώναξαν οι υπόλοιποι σκαντζόχοιροι με μια φωνή και ένας συνέχισε λέγοντας:

"Θα έπρεπε να είναι πιο προσεκτικός. Όλοι του είπαμε ότι τα αυτοκίνητα είναι επικίνδυνα. Ήταν γέρος, δεν έπρεπε να βγαίνει μόνος του στο δρόμο έτσι".

- «Ακριβώς! Δεν άκουγε κανέναν και μας γελούσε γιατί από φόβο δεν μπορούσαμε να περάσουμε τον δρόμο. Να τι συνέβη τώρα». είπε η Μελίνα και γύρισε προς το δάσος. Οι σκαντζόχοιροι την ακολούθησαν και πίσω τους ο Σήφης είπε: «Καλά, έχεις δίκιο, καλή τύχη στον γέρο, δεν τον πείραξε».

Ο Μάρκος τους άκουγε και βουρκωνόταν. Δεν τον ένοιαζε να πεθάνει, αλλά ήταν σίγουρος ότι οι φίλοι του θα τον βοηθούσαν. Τότε, άκουσε μια φωνή να ψιθυρίζει το όνομά του. - "Μάρκο! Θα σε βοηθήσω."

Γύρισε από την άλλη πλευρά και είδε μια όμορφη, κοκκινοκαφέ αλεπού, με περήφανη θαμνώδη ουρά, να τον αρπάζει και να τρέχει στη φωλιά της. Τον τοποθέτησε προσεκτικά στο απαλό γρασίδι και αμέσως μαζεύτηκαν γύρω του άλλες αλεπούδες.

- «Καλώς ήρθες Μάρκο. Είμαι η Έλλη, η βασίλισσα της αλεπούς. Θα κάνουμε τα πάντα για να σας σώσουμε». του είπε

Έκπληκτος τη ρώτησε: - «Μα γιατί; Θα ήμουν το τέλειο φαγητό για σένα, γιατί να με σώσεις;»

- "Δεν αναρωτηθήκατε ποτέ γιατί δεν τα βάζουμε μαζί σας όσο έρχεστε εδώ;" ρώτησε εκείνη

- "Ναι, γιατί;" τη ρώτησε με περιέργεια ο Μάρκος

- "Γιατί είδαμε το καλό σε σένα. Και το καλό πάντα κερδίζει." απάντησε η Έλλη

- «Λοιπόν; Τι καλό είχα που δεν είχαν οι άλλοι του δάσους μου; ξαναρώτησε

- «Αγάπη. Είδαμε αγάπη σε σένα. Κανείς από τους φίλους σου δεν ήρθε να σε βοηθήσει όταν υπέφερες. Μα όλοι ζητούσαν τη βοήθειά σου τόσα χρόνια και την έδωσες. Το ξέραμε. Για αυτό σας ανταμείψαμε, γνωρίζοντας ότι δεν θα το έκαναν ποτέ». είπε χαμογελώντας Ο Μάρκος σάστισε, την ευχαρίστησε και κατάλαβε ότι όλοι οι φίλοι του τον πρόδωσαν. Έμεινε εκεί για αρκετές μέρες, έγινε καλά, αν και έχασε τα αγκάθια του και ήταν έτοιμος να επιστρέψει στο δάσος του. Όταν έφτασε, όλοι τον χαιρέτησαν χαρούμενοι. Τους μάζεψε όλους κάτω από το ψηλό δέντρο και τους είπε: - "Ξέρω γιατί φοβάσαι να περάσεις στο απέναντι δάσος. Φοβάσαι την αγάπη και από την άλλη ξέρουν μόνο να αγαπούν. Η Έλλη η βασίλισσα της αλεπούς με βοήθησε όταν μου γύρισες την πλάτη. Τα αγκάθια μου δεν χάθηκαν, ξέρω πού είναι. Στις καρδιές σου." τους είπε και πήρε το δρόμο για το δάσος των αλεπούδων, όπου θα γινόταν μόνιμος κάτοικος. Τα υπόλοιπα ζώα κατάλαβαν το λάθος τους, μετάνιωσαν, άρχισαν να αγαπιούνται και να βοηθούν το ένα το άλλο και είδαν ότι η ζωή τους έγινε πιο όμορφη. Αυτή η ιστορία αναδεικνύει το πραγματικό νόημα της φιλίας, του μοιράσματος, της προσφοράς και της μάθησης από τα λάθη. Υπογραμμίζει επίσης τη σημασία της ισότητας και τη σημασία των δικαιωμάτων για όλα τα πλάσματα. Ο σκαντζόχοιρος ήταν ένας χαρακτήρας που χαρίζει και μοιράζεται, στον οποίο δεν δόθηκε η βοήθεια που προσφέρθηκε από αυτόν σε άλλους σκαντζόχοιρους.

Η αλεπού αντίθετα ήταν ο χαρακτήρας που αντιλήφθηκε την καλοσύνη και το μοίρασμα του σκαντζόχοιρου. Ωστόσο, στο τέλος της ιστορίας οι σκαντζόχοιροι κατανοούν τα λάθη τους και ξεκινούν έναν νέο τρόπο ζωής εκτιμώντας και προσφέροντας βοήθεια όταν τη χρειάζεται.

“Ο ψαράς και η γυναίκα του”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ψαράς, ο οποίος ζούσε με τη γυναίκα του Ilsebill σε μια μικρή, στραβή καλύβα ψαράδων κοντά στη θάλασσα.

Μια μέρα, μια μεγάλη ιππόγλωσσα τσαλάκωσε στο καλάμι του ψαρά και του είπε: «Ψαρά, δεν είμαι αληθινή ιππόγλωσσα, είμαι ένας μαγεμένος πρίγκιπας. Σε παρακαλώ, πετάξτε με πίσω και μη με σκοτώσετε!»

«Λοιπόν», είπε ο ψαράς, «μια ιππόγλωσσα που μπορεί να μιλήσει, σίγουρα θα επιτρέψω να κολυμπήσω».

Έτσι το έβαλε ξανά στο καθαρό νερό και επέστρεψε με άδεια χέρια στη γυναίκα του στη μικρή καλύβα.

«Δεν έπιασες τίποτα σήμερα;» τον ρώτησε ο Ilsebill.

«Όχι», είπε ο άντρας. «Έπιασα μόνο μια ιππόγλωσσα. Έλεγε όμως ότι ήταν ένας μαγεμένος πρίγκιπας. Τον ξαναέβαλα στο νερό.»

«Δεν έκανες μια ευχή;» ρώτησε η γυναίκα του.

«Όχι», είπε ο άντρας. «Τι να ευχηθώ;»

«Ω», είπε ο Ilsebill, «η καλύβα μας είναι τόσο μικρή. Και βρωμάει και είναι παλιό και άτακτο. Θα έπρεπε να είχες ευχηθεί για ένα μικρό σπίτι. Πήγαινε να τον ξαναπάρς τηλέφωνο! Πες του ότι θέλουμε ένα σπιτάκι. Είμαι σίγουρος ότι θα μας δώσει ένα».

«Ω,» είπε ο ψαράς, «δεν θέλω να τον ξαναπάρω τηλέφωνο».

«Αλλά τον άφησες να κολυμπήσει. Τώρα, φύγε!»

Η επιμονή της γυναίκας του δεν άρεσε στον ψαρά, αλλά δεν ήθελε να την απογοητεύσει κι έτσι πήγε στη θάλασσα και είπε:

«Τιμπί, άχαρο, άχαρο μπλουζάκι,
Buttje, buttje στη θάλασσα,
Η αγαπημένη μου γυναίκα, η Ilsebill,
Δεν θέλει αυτό που θέλω - ακόμα».

Η ιππόγλωσσα κολύμπησε και ρώτησε: «Λοιπόν, τι θέλει;»
«Ω», είπε ο άντρας, «σε άφησα ξανά ελεύθερο και τώρα η γυναίκα μου λέει ότι έπρεπε να είχα κάνει μια ευχή. Δεν θέλει πια να μένει στην καλύβα, θέλει ένα σωστό σπίτι», εξήγησε ο ψαράς.

«Συνέχισε», είπε η ιππόγλωσσα, «το έχει ήδη».

Ο άντρας επέστρεψε και είδε τη γυναίκα του να κάθεται σε ένα παγκάκι μπροστά από ένα όμορφο εξοχικό σπίτι. Μαζί μπήκαν μέσα και κοίταξαν γύρω τους χαρούμενοι. Όλα ήταν στη θέση τους, ακόμη και μια μικρή αυλή με κοτόπουλα και ένας μικρός κήπος με φρούτα και λαχανικά.

«Κοίτα», είπε η γυναίκα, «δεν είναι ωραίο αυτό;»

«Ναι!» είπε ο ψαράς. «Ας το κρατήσουμε έτσι. Τώρα θέλουμε να ζήσουμε ικανοποιημένοι».

«Θα το σκεφτώ αυτό», είπε περίεργα ο Ilsebill. Λίγες μέρες αργότερα, ο Ilsebill είπε στον ψαρά: «Το σπίτι είναι πολύ στενό για μένα και η αυλή και ο κήπος είναι τόσο μικρά. Θέλω να ζήσω σε ένα μεγάλο κάστρο. Πήγαινε στην ιππόγλωσσα, πες του να μας δώσει ένα κάστρο!».

«Ω Ilsebill», είπε ο άντρας, «το εξοχικό είναι ακριβώς για εμάς! Γιατί θέλουμε να ζήσουμε σε ένα κάστρο;» «Πήγαινε στην ιππόγλωσσα! Αυτό θα το κάνει!» «Όχι, Ilsebill», είπε ο ψαράς δυσαρεστημένος.

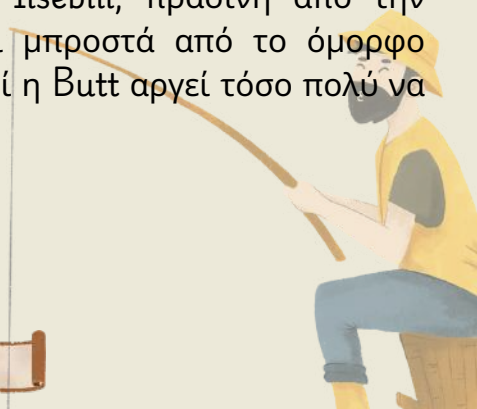
«Η ιππόγλωσσα μας έδωσε το εξοχικό. Δεν θέλω να του ζητήσω περισσότερα. Μπορεί να τον στενοχωρήσει». Αλλά η γυναίκα του δεν σταμάτησε, οπότε ο ψαράς είπε θυμωμένος: «Δεν είναι σωστό!» αλλά πήγε στη θάλασσα ούτως ή άλλως. Ο ωκεανός τώρα ήταν θολός και αναστατωμένος, όπως και ο ίδιος ο ψαράς. Περπάτησε πάνω-κάτω στην ακτή και σκεφτόταν τι έπρεπε να κάνει. Σιγά σιγά, πήρε μια απόφαση και τελικά φώναξε τον πισινό: «Τιμπί, άχαρο, άχαρο μπλουζάκι, Buttje, buttje στη θάλασσα, Η αγαπημένη μου γυναίκα, η Ilsebill, Δεν θέλει αυτό που θέλω - ακόμα». Η ιππόγλωσσα κολύμπησε και ρώτησε: «Λοιπόν, τι θέλει;» «Αγαπητέ μου ιππόγλωσσα, η γυναίκα μου Ilsebill συμπεριφέρεται απαίσια και δεν θέλω να ζήσω άλλο μαζί της έτσι! Θα μπορούσα να ζήσω στη θάλασσα μαζί σου; Μπορώ να κολυμπήσω και να βουτήξω και σίγουρα θα διασκεδάσουμε πολύ!».

Τα μάτια του ιππόγλωσσα άνοιξαν διάπλατα και δάγκωσε το πάνω χείλος του απορημένος. Αλλά μετά έκανε ένα χαρούμενο άλμα.

Πέταξε έξω από το νερό και φώναξε: «Θα το ήθελα, ψαρά! Πήδα και κρατήσου από το πτερύγιο μου! Μαζί θα ανακαλύψουμε τον κόσμο!»

Έτσι ο ψαράς πήδηξε και κρατήθηκε σφιχτά και έτρεξαν να ανακαλύψουν τον κόσμο.

Και έζησαν ευτυχισμένοι για πάντα, ταξιδεύοντας μαζί στους ωκεανούς του κόσμου. Ενώ η Ilsebill, πράσινη από την απληστία, κάθεται στο παγκάκι μπροστά από το όμορφο μικρό σπίτι και αναρωτιέται γιατί η Butt αρνεί τόσο πολύ να της δώσει ένα μεγάλο κάστρο.

“Ο ψεύτης βοσκός”

Κάποτε ήταν ένας βοσκός που είχε ένα κοπάδι με αρκετά προβλήματα και ένα μαντρί έξω από το χωριό του. Κάθε πρωί οδηγούσε τα πρόβατα σε έναν καταπράσινο λόφο κοντά στη στάνη και τα άφηνε να βοηθήσουν τον εαυτό τους με την ησυχία τους. Συνήθως περνούσε την ώρα του παίζοντας το φλάουτο του, αλλά μια μέρα το ξέχασε στο πάσο. Μη έχοντας τι να κάνει, σκέφτηκε να κάνει μια φάρσα στους συγχωριανούς του. Έτσι σκαρφάλωσε σε ένα βράχο και άρχισε να φωνάζει προς το χωριό: Βοηθήστε τους συγχωριανούς. Οι λύκοι τρώνε τα πρόβατά μου. Τρέξιμο. Βοήθεια! Οι άντρες του χωριού άρπαξαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους και έτρεξαν να βοηθήσουν τον βοσκό, ο οποίος μόλις τους είδε άρχισε να γελάει με τα δεινά τους. Ο βοσκός, φαίνεται, του φάνηκε πολύ αστείο αυτό που έκανε, αφού το επαναλάμβανε άλλες δυο φορές και κάθε φορά έτρεχαν οι συγχωριανοί του να τον βοηθήσουν. Βοηθήστε τους συγχωριανούς. Οι λύκοι τρώνε τα πρόβατά μου. Τρέξιμο. Βοήθεια! Κανείς όμως δεν πήγε να τον βοηθήσει αφού όλοι νόμιζαν ότι ήθελε για άλλη μια φορά να τους γελάσει. Εκείνη τη φορά οι μόνοι που γέλασαν ήταν οι λύκοι. Βρήκαν πρώτης τάξεως φαγητό και το έφαγαν με την ησυχία τους. Μόνο ένα άτομο εκεί κοντά φώναζε κάτι αλλά ως γνωστόν οι λύκοι δεν ξέρουν την ανθρώπινη γλώσσα για να καταλάβουν τι έλεγε και έτσι συνέχισαν το φαγητό τους ανενόχλητοι.

Ο ψεύτης βοσκός στην ιστορία είναι σε θέση να δημιουργήσει συναρπαστικές και εκπληκτικές ιστορίες από τη δική του φαντασία. Ακόμα κι αν δεν έχει δει πραγματικά έναν λύκο, η ικανότητά του να εφεύρει αυτές τις φανταστικές σκηνές δείχνει ένα εξαιρετικό επίπεδο δημιουργικότητας. Αυτό υπογραμμίζει τη σημασία του να αφήσουμε τη φαντασία μας ελεύθερη και να εξερευνήσουμε νέα φαντασία, αλλά από την άλλη πλευρά δείχνει την εμπιστοσύνη μεταξύ των πολιτών και όταν χρειάζεται βοήθεια, ειλικρίνεια και αληθινή διατήρηση.

“Πέτρινη σούπα”

Μια φορά κι έναν καιρό, πολύ καιρό πριν, υπήρξε ένας μεγάλος λιμός. Οι άνθρωποι μάζευαν με απληστία ό,τι φαγητό έβρισκαν και το έκρυβαν ακόμη και από τους φίλους και τους γείτονές τους. Μια μέρα, ένας γυρολόγος έφτασε σε ένα χωριό με το κάρο του, πούλησε μερικά από τα εμπορεύματά του και άρχισε να κάνει ερωτήσεις στους χωρικούς, δίνοντας την εντύπωση ότι σκόπευε να μείνει τη νύχτα.

«Δεν υπάρχει ούτε μια μπουκιά φαγητό σε ολόκληρη την περιοχή», του είπαν. «Καλύτερα να προχωρήσεις».

«Ω, έχω ό,τι χρειάζομαι», είπε ο γέρος. «Στην πραγματικότητα, σκεφτόμουν να φτιάξω λίγη πέτρινη σούπα και να σας καλέσω όλους να τη μοιραστείτε». Με αυτό τον τρόπο, πήρε ένα σιδερένιο δοχείο από το καρότσι του, το γέμισε με νερό και άναψε φωτιά από κάτω. Στη συνέχεια, έβγαλε τελετουργικά μια απλή πέτρα από το βελούδινο σακουλάκι του και την τοποθέτησε στο νερό.

Μέχρι τώρα, οι περισσότεροι χωρικοί είχαν συγκεντρωθεί στην πλατεία ή κοιτούσαν έξω από τα παράθυρά τους, καθώς είχαν ακούσει ότι συζητιόταν το φαγητό. Όταν ο γυρολόγος μύρισε τη «σούπα» και έγλειψε τα χείλη του με ανυπομονησία, η πείνα των χωρικών άρχισε να ξεπερνά τη δυσπιστία τους.

«Αχ», είπε ο γέρος μάλλον δυνατά στον εαυτό του, »λατρεύω μια νόστιμη πέτρινη σούπα. Φυσικά, η πέτρινη σούπα έχει καλύτερη γεύση όταν ο καθένας συνεισφέρει κάτι και τρώμε όλοι μαζί».

Αμέσως μετά, ένας χωρικός έσπευσε, κρατώντας ένα λάχανο που είχε κρύψει, και το πρόσθεσε στην κατσαρόλα. «Υπέροχα», φώναξε ο γέρος. «Η σούπα πρέπει να μαγειρευτεί για άλλη μια ώρα, και μετά καλούνται όλοι να φάνε μαζί».

Όταν οι κάτοικοι του χωριού το άκουσαν αυτό, ενθουσιάστηκαν με την ιδέα να καθίσουν μαζί και να μοιραστούν ένα γεύμα.

Μια ηλικιωμένη γυναίκα έφερε μερικά καρότα στον γέρο και είπε: «Κοίτα, τα βρήκα αυτά. Πιστεύετε ότι θα κάνουν την πέτρινη σούπα ακόμα πιο νόστιμη;» Ο ηλικιωμένος τα πρόσθεσε με χαρά στη σούπα.

Ο χασάπης του χωριού, βλέποντας το γεγονός αυτό, δεν ήθελε να μείνει έξω, οπότε έφερε ένα κομμάτι μοσχάρι για τη σούπα. Και έτσι συνεχίστηκε με πατάτες, κρεμμύδια, μανιτάρια και πολλά άλλα υλικά, μέχρι που πραγματικά είχαν ένα νόστιμο γεύμα για όλους.

Οι χωρικοί πρόσφεραν στον πλανόδιο πωλητή πολλά χρήματα για τη μαγική του πέτρα, αλλά αυτός αρνήθηκε και συνέχισε το δρόμο του την επόμενη μέρα.

Από τότε, όποτε υπήρχε μεγάλη ανάγκη στο χωριό, έγινε παράδοση να μαζεύονται όλοι μαζί και να μαγειρεύουν μια σούπα. Με κάθε κοινό γεύμα, η δυσκολία φαινόταν πάντα λίγο μικρότερη.

“Τα νέα ρούχα του αυτοκράτορα” Έκδοση 7

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας αυτοκράτορας που αγαπούσε τόσο πολύ τη μόδα που ξόδευε όλα του τα λεφτά απλά

στο ντύσιμο κομφά. Δεν νοιαζόταν ούτε για τους στρατιώτες του ούτε για το θέατρο, εκτός κι αν ήταν για να επιδείξει τα νέα του ρούχα: είχε ένα κοστούμι με ρούχα για κάθε ώρα της ημέρας. Στη μεγάλη πόλη που ήταν η πρωτεύουσα του βασιλείου του, ήρθαν καθημερινοί άγνωστοι, και κάποτε ήρθαν και δύο απατεώνες: είπαν ότι ήταν δύο

υφαντές και ότι ήξεραν πώς να υφαίνουν το πιο απίστευτο ύφασμα που έχει δει ποτέ. Όχι μόνο ήταν υπέροχα τα σχέδια και τα χρώματα των ρούχων, αλλά τα ρούχα που κατασκευάζονταν από αυτό το ύφασμα είχαν μια αξιοπερίεργη δύναμη: έγιναν αόρατα στα μάτια των πολύ ηλίθιων αντρών. «Αυτά θα ήταν υπέροχα ρούχα», σκέφτηκε ο αυτοκράτορας. «Με αυτούς επάνω, θα μπορούσα να αναγνωρίσω τους ανόητους που εργάζονται στην αυτοκρατορία μου και θα μπορούσα να ξεχωρίσω τον ανόητο από τον έξυπνο! Πρέπει να έχω αυτό το πανί αμέσως!» Και πλήρωσε τους δύο απατεώνες, για να πιάσουν δουλειά. Αυτοί οι δύο έστησαν δύο αργαλειούς και προσποιήθηκαν ότι ξεκινούσαν τη δουλειά τους. Ζήτησαν το καλύτερο μετάξι και τον πιο λαμπερό χρυσό, τα έβαλαν στις τσάντες τους και συνέχισαν έτσι, με άδειους αργαλειούς, μέχρι αργά το βράδυ.

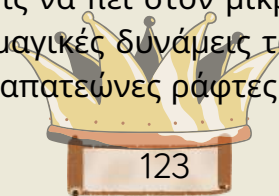
Ο αυτοκράτορας ήταν ανυπόμονος να δει πώς προχωρούσε το έργο και σκέφτηκε «Θα στείλω στους υφαντές τον παλιό και έμπιστο υπουργό μου». Κανείς δεν μπορεί να δει πώς μοιάζει αυτό το ύφασμα καλύτερα από ό,τι μπορεί, αφού είναι έξυπνος και κανείς δεν είναι πιο έτοιμος για το έργο του».

Πήγε λοιπόν εκείνος ο παλιός και έμπιστος υπουργός στο δωμάτιο όπου ύφαιναν οι δύο υφαντές στους αργαλειούς άδειοι αργαλειοί. «Καλό παράδεισο!» σκέφτηκε, ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια του, «Δεν βλέπω απολύτως τίποτα!» Αλλά δεν το είπε αυτό δυνατά. Οι δύο υφάντριες του ζήτησαν να πλησιάσει και τον ρώτησαν αν το σχέδιο και τα χρώματα ήταν της αρεσκείας του, δείχνοντας πάντα τον άδειο αργαλειό: ο καημένος υπουργός συνέχιζε να επικοινωνεί πολύ με τα μάτια, αλλά χωρίς να μπορεί να δει τίποτα, επίσης επειδή δεν υπήρχε τίποτα.

Ωστόσο, ο υπουργός, όντας σοφός, υποψιάστηκε τους δύο απατεώνες και αποφάσισε να τους κάνει μερικές ερωτήσεις για τις άλλες πόλεις που είχαν επισκεφτεί και τους άλλους βασιλιάδες στους οποίους είχαν πουλήσει τα ρούχα τους, αλλά οι απαντήσεις τους δεν ήταν καθόλου πειστικές. «Πιστεύω κύριοι ότι εξαπατάτε τον αυτοκράτορα! Δεν βλέπω τίποτα παρόλο που είμαι άξιος άνθρωπος και δεν απαντάς στις ερωτήσεις μου με πεποίθηση: Θα πάω να αποκαλύψω την απάτη σου στον αυτοκράτορα!

«Έχετε αποδείξεις για αυτά που λέτε; Δεν είναι ότι δεν είσαι τόσο έξυπνος άντρας όσο νομίζεις ότι είσαι; - υπαινίχθηκε οι δύο άνδρες. Προσέξτε τι λέτε στον αυτοκράτορα, γιατί δεν θα θέλαμε να πιστεύει ότι δεν είστε πλέον στο ύψος των καθηκόντων σας, αφού ως έξυπνος άνθρωπος θα πρέπει να μπορείτε να δείτε τα μαγικά μας υφάσματα. Αντιμέτωπος με αυτά τα λόγια, ο υπουργός τρόμαξε και φοβούμενος ότι μπορεί να απομακρυνθεί από τη θέση του, ανέφερε στον αυτοκράτορα ότι το έργο προχωρούσε και ότι τα υφάσματα είχαν όμορφα, αστραφτερά χρώματα. Μετά από λίγο, ο αυτοκράτορας έστειλε έναν άλλο αξιωματικό να δει πώς προχωρούν οι εργασίες. Του συνέβη όμως το ίδιο με τον παλιό υπουργό. Παρόλα αυτά, κυριευμένος από τις ίδιες αμφιβολίες, αποφάσισε και αυτός να ξαπλώσει μπροστά στους απατεώνες. Ωστόσο, μόλις επέστρεψε στο δικαστήριο, αποφάσισε να αντιμετωπίσει τον πρωθυπουργό. Στην αρχή, φοβούμενος μήπως τον πάρουν χαζό, προσπάθησε να του κάνει μερικές ερωτήσεις, αλλά στο τέλος αποφάσισε να ξεκαθαρίσει τις αμφιβολίες του στον άλλο: και οι δύο κατάλαβαν ότι οι δύο υφαντές ήταν πράγματι απατεώνες και αποφάσισαν να πουν τα πάντα στον αυτοκράτορα, ο οποίος σίγουρα θα τους πίστευε με την εμπιστοσύνη που τους έδινε και στους δύο.

Μόλις ο αυτοκράτορας άκουσε την εμπειρία τους, αποφάσισε να δοκιμάσει τους δύο απατεώνες για να επιβεβαιώσει τις αμφιβολίες των πιστών του αξιωματούχων. Χωρίς να πει στον μικρό γιο του, που μόλις ήταν παιδί, για τις μαγικές δυνάμεις των ρούχων, τον πήρε μαζί του στους δύο απατεώνες ράφτες.

Όταν ο τελευταίος άρχισε να εξυμνεί την ομορφιά των υφασμάτων, τα εκθαμβωτικά χρώματα και τα εξαίσια κεντήματα που έβλεπαν στα ρούχα που ύφαιναν, ο γιος αναφώνησε: «Πατέρα τι λένε αυτοί οι άντρες; Οι αργαλειοί τους είναι άδειοι!». Έτσι ο αυτοκράτορας συνειδητοποίησε ότι του είχαν απατήσει και ότι λόγω της ματαιοδοξίας του είχε διακινδυνεύσει να σπαταλήσει τα πλούτη του βασιλείου του για τον δικό του εγωισμό. Έβαλε τη σύλληψη των δύο απατεώνων και έδωσε αμοιβή στους δύο αξιωματούχους που δεν ήταν πιστοί και του είχαν αποκαλύψει την αλήθεια. Από εκείνη την ημέρα, ο αυτοκράτορας έγινε ηγεμόνας πολύ πιο προσεκτικός στις ανάγκες του λαού του παρά στις δικές του.

“Τα νέα ρούχα του αυτοκράτορα” Έκδοση 2

Σε μια σύγχρονη πόλη, υπήρχε ένας ηγέτης που του άρεσε να τον θαυμάζουν. Έβλεπε τον εαυτό του ως το πιο έξυπνο και καινοτόμο άτομο γύρω. Σχεδόν κανείς δεν τολμούσε να τον αμφισβητήσει. Πολλοί φοβούνταν μήπως φανούν ανόητοι ή χάσουν τις θέσεις τους.

Μια μέρα, δύο σύμβουλοι έφτασαν στην πόλη. Ισχυρίστηκαν ότι ήταν ειδικοί στη δημοκρατία και την καινοτομία. Υποσχέθηκαν στον ηγέτη ένα μοναδικό έργο: μια πολιτική τόσο προηγμένη που μόνο πραγματικά έξυπνοι άνθρωποι μπορούσαν να την καταλάβουν. Σύμφωνα με αυτούς, ήταν τέλειο – αλλά αόρατο σε όποιον δεν ήταν σε θέση να εκτιμήσει την αξία του.

Ο αρχηγός ενθουσιάστηκε και τους προσέλαβε αμέσως. Οι δυο τους κλείστηκαν σε ένα γραφείο και «δούλευαν» για μέρες. Έδειξαν άδεια γραφήματα και χρησιμοποιούσαν φανταχτερές λέξεις χωρίς να λένε τίποτα αληθινό. Οι σύμβουλοι, πολύ φοβισμένοι για να παραδεχτούν ότι δεν κατάλαβαν, προσποιήθηκαν ότι εντυπωσιάστηκαν. “Αυτό είναι καταπληκτικό!” είπαν κάποιοι. “Τι υπέροχη ιδέα!” άλλοι συμφώνησαν.

Ήρθε η μεγάλη μέρα. Ο αρχηγός ανέβηκε στη σκηνή, γεμάτος περηφάνια. Άρχισε να μιλά για διαφάνεια, συμμετοχή και δημοκρατία. Χαμογέλασε, έκανε χειρονομίες και μίλησε με σιγουριά. Κανείς όμως από το πλήθος δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγε.

Ακόμα κι έτσι, κανείς δεν τόλμησε να το παραδεχτεί. Άλλωστε, αν δεν κατάλαβαν, σίγουρα έφταιγαν, έτσι δεν είναι;

Τότε, μια νεαρή γυναίκα σήκωσε το χέρι της. Η φωνή της διέκοψε τη σιωπή:

"Με συγχωρείτε, αλλά... Δεν καταλαβαίνω. Μπορείτε να το εξηγήσετε ξανά; Πού είναι τα αποτελέσματα; Πώς μας βοηθά αυτό;"

Μια σιωπή έπεσε πάνω από το πλήθος. Σιγά-σιγά, οι άνθρωποι άρχισαν να κοιτάζουν ο ένας τον άλλον. «Ούτε εγώ καταλαβαίνω», είπε κάποιος. «Ούτε εγώ!» πρόσθεσε ένα άλλο. Και ξαφνικά, όλοι άρχισαν να μιλάνε αμέσως. Η νεαρή γυναίκα είχε πει αυτό που όλοι σκεφτόντουσαν αλλά φοβόταν πολύ να πει.

Ο αρχηγός πάγωσε. Το πρόσωπό του έγινε κόκκινο καθώς συνειδητοποίησε ότι τον κορόιδεψαν. Κανείς δεν κατάλαβε πραγματικά το έργο. Εν τω μεταξύ, οι σύμβουλοι ξεγλίστρησαν αθόρυβα, αφήνοντάς τον να αντιμετωπίσει το πλήθος.

«Συγγνώμη», είπε, εμφανώς ντροπιασμένος. "Αφήνω την υπερηφάνεια και τον φόβο μου να φανώ ανόητη. Αλλά έμαθα το μάθημά μου. Από εδώ και πέρα, θέλω να σε ακούω. Θα συνεργαστώ μαζί σου, ξεκάθαρα και ειλικρινά. Το υπόσχομαι."

Από εκείνη την ημέρα, όλα άλλαξαν. Η πόλη έγινε πραγματικό παράδειγμα δημοκρατίας. Οι φωνές των ανθρώπων ακούστηκαν και συμμετείχαν στις αποφάσεις. Και κανείς δεν ένιωσε ποτέ ξανά φόβο να κάνει ερωτήσεις ή να πει την αλήθεια.

«Τα τρία γουρουνάκια»

Οι τρεις λύκοι και το γουρούνι

Μια φορά κι έναν καιρό, τρεις λύκοι ζούσαν σε ένα όμορφο νησί. Είχαν πρόσφατα εγκαταλείψει το σπίτι των γονιών τους και ζούσαν μόνοι τους. Τα τρία αδέρφια ζούσαν μαζί σε ένα υπέροχο ξύλινο σπίτι.

Στο ίδιο νησί ζούσαν και τρία γουρούνια. Κάθε οικογένεια ζούσε σε αντίθετες πλευρές του νησιού και σπάνια διασταυρώνονταν οι δρόμοι τους. Όμως μια μέρα, κάτι συνέβη και εναπόκειτο σε ένα από τα αδέρφια γουρούνια να λύσει την κατάσταση.

Εδώ και πολύ καιρό, το γουρούνι σχεδίαζε να σώσει τα αδέρφια του, τα οποία είχαν αιχμαλωτιστεί από τους αδερφούς λύκους. Επειδή τα σπίτια τους ήταν φτιαγμένα από άχυρο και ξύλο, τα γουρούνια είχαν πιαστεί από έναν από τους λύκους, ο οποίος τώρα ζούσε στο ξύλινο σπίτι με τα δύο αδέρφια του. Το γουρούνι που είχε καταφέρει να ξεφύγει, χάρη στο πλινθόκτιστο σπίτι του, ήξερε ότι τα αδέρφια του ήταν κλειδωμένα στο υπόγειο, σχεδόν πάντα παγιδευμένα μέσα σε ένα μπαούλο.

Ένα απόγευμα, μεταμφιεσμένος σε πωλητή, το γουρούνι χτύπησε την πόρτα των λύκων με μια μικρή σακούλα μήλα για να πουλήσει. Τα μήλα μύριζαν τόσο ωραία που οι λύκοι άνοιξαν την πόρτα, άρπαξαν τη σακούλα και χωρίς δεύτερη σκέψη έφαγαν όλα τα μήλα.

Τα μήλα ήταν τόσο ζουμερά που οι λύκοι δεν πρόσεξαν καν ότι ήταν ζωσμένα με υψηλή δόση υπνωτικών χαπιών.

Μέσα σε λίγα λεπτά, αποκοιμήθηκαν, παραλίγο να καταρρεύσουν στο πάτωμα της κουζίνας.

Το γουρούνι κατάφερε να μπει στο σπίτι χωρίς κανένα πρόβλημα, να σώσει τα αδέρφια του και να τα πάει με ασφάλεια πίσω στο πλινθόκτιστο σπίτι του στην άλλη άκρη του νησιού, όπου ζούσαν ευτυχισμένοι για πάντα.

“Το άπληστο ποντίκι”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα πολύ άπληστο ποντίκι. Έφαγε, έτρωγε, ώσπου φούσκωσε τόσο πολύ η κοιλιά του που δεν μπορούσε να κουνηθεί από τη θέση του!

- Γιατί τρως τόσο πολύ; τον φώναξαν τα άλλα ποντίκια.
- Γιατί να μην φάω; απάντησε το λαίμαργο ποντίκι. Μου αρέσει το φαγητό.
- Μια μέρα θα σε χαλάσει το πολύ φαγητό, τον συμβούλεψαν.
- Γιατί να πάρω ζημιά; Έχω πολύ γερό στομάχι και χωνεύω εύκολα ό,τι φάω.

Μια μέρα το άπληστο ποντίκι άφησε τη φωλιά του, που ήταν στο υπόγειο ενός σπιτιού, ανέβηκε προσεκτικά στο ισόγειο, μήπως τον δει γάτα και τον πηδήξει, βρήκε μια τρύπα σε έναν τοίχο, μπήκε με κόπο γιατί ήταν στενός, μπήκε μπροστά και, ξαφνικά, τι είδαν τα μάτια του!

Βρήκε σε ένα κελάρι, ένα κελάρι γεμάτο φαγητό! Τυριά, σαλάμια, καπνιστά, ξηρούς καρπούς και ένα σωρό άλλα πράγματα.

Το ποντίκι δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί τέτοια τύχη!

- Είμαι πολύ τυχερός! Θα φάω! Και δεν θα πω σε κανένα ποντίκι τίποτα για αυτό το κελάρι να έρθει να φάει μόνος!
- Και έπεσε με το κεφάλι στο φαγητό.

Έφαγε τυρί, σαλάμι, λίγο κρέας, πίσω στο τυρί, πίσω στο σαλάμι... Από το να φάει πολύ, η κοιλιά του είχε γίνει στρογγυλή σαν μπάλα.

- Μπράβο! είπε μέσα του. Είμαι πολύ τυχερός. Όλο το χειμώνα θα έρχομαι εδώ να φάω... Και τι φαγητό! Ό,τι καλύτερο υπάρχει για ποντίκι!

Χάιδεψε λίγο τη φουσκωμένη του κοιλιά και καθώς κοίταζε το τυρί, το ποθούσε για άλλη μια φορά.

- Άσε με να φάω μια μπουκιά πριν φύγω, αποφάσισε. Είναι τόσο νόστιμο που δεν το χορταίνω!

Ξαφνικά ακούστηκαν βήματα... Κάποιος ερχόταν στο κελάρι.

«Πρέπει να φύγω», αποφάσισε το άπληστο ποντίκι. «Αν με πιάσουν εδώ, κακή μου τύχη! Θα φύγω και θα επιστρέψω το βράδυ... Κρίμα, ήθελα να φάω κι άλλο, αλλά δεν πειράζει».

Ο άντρας που ερχόταν, άρχισε να ξεκλειδώνει την πόρτα του κελαριού. Το ποντίκι έτρεξε στην τρύπα, έβαλε το κεφάλι του μέσα, αλλά... δεν πήγε! Η τρύπα ήταν στενή και η φουσκωμένη κοιλιά του δεν μπορούσε να χωρέσει.

Κόλλησε! Το ποντίκι προσπάθησε, προσπάθησε, αλλά δεν γινόταν τίποτα. Και ο άνθρωπος που μπήκε στο κελάρι τον είδε και φυσικά τον σκότωσε...

Έτσι, το ποντίκι τιμωρήθηκε για τη λαιμαργία του. Η λαιμαργία είναι κακό πράγμα, τόσο για τους ανθρώπους όσο και για τα ζώα. Και όποιος είναι λαίμαργος σίγουρα θα μετανιώσει αργά ή γρήγορα...

Σε αυτή την ιστορία, το ποντίκι πρέπει να σκεφτεί πριν ενεργήσει. Θα πρέπει να συνειδητοποιήσει το λάθος του, να δείξει ανθεκτικότητα αναγνωρίζοντας το λάθος του και μαθαίνοντας από αυτό, έτσι το ποντίκι θα πρέπει να είναι πιο ικανό να αντιμετωπίσει τις μελλοντικές προκλήσεις με μεγαλύτερη σοφία και σκέψη.

“Το άσχημόπαπο”

Επικράτησε μεγάλη ταραχή στο αγρόκτημα: οι νεοσσοί της Μαμα Ραυ εκκολάπτονταν.

Ένα ένα άρχισαν να εκκολάπτονται. Η Μαμα Ραυ ήταν τόσο ενθουσιασμένη με τα αξιολάτρευτα παπάκια της που δεν παρατήρησε ότι ένα από τα αυγά της, το μεγαλύτερο από όλα, παρέμεινε άθικτο.

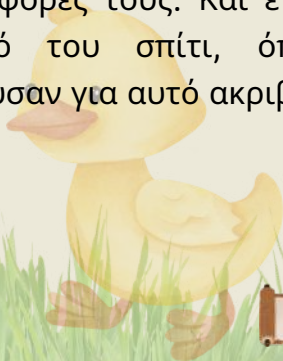
Λίγες ώρες αργότερα, το τελευταίο αυγό άρχισε να σπάει. Η Μυμμυ Ραυ, όλοι οι νεοσσοί και τα ζώα της φάρμας περίμεναν να συναντήσουν τη μικρή που δεν είχε ακόμη εκκολαφθεί. Ξαφνικά, από το κέλυφος βγήκε ένα παπάκι με ιδιόμορφη εμφάνιση, η εμφάνισή του δεν ήταν η αναμενόμενη. Όταν το είδαν όλοι έμειναν έκπληκτοι, αυτό το παπάκι ήταν μεγάλο, γκρίζο και το τρεμόπαιγμα του ακουγόταν διαφορετικό. Αν και η εμφάνισή του δεν ήταν αυτή που περίμεναν, η Μαμα Ραυ τον πήρε μαζί με τα άλλα γκόμενα της.

Αν και κανείς δεν είπε τίποτα, όλοι σκέφτηκαν το ίδιο πράγμα: «Αυτό το παπάκι είναι πολύ άσχημο».

Οι μέρες περνούσαν και όλα τα ζώα της φάρμας τον κορόιδευαν. Το άσχημο παπάκι δεν άντεξε τη σκληρότητα των άλλων και έτσι αποφάσισε να φύγει από τη φάρμα αναζητώντας ένα μέρος όπου θα μπορούσε να γίνει δεκτός όπως είναι.

Το άσχημο παπάκι περιπλανήθηκε βαθιά στο δάσος και την ώρα που ήταν έτοιμος να τα παρατήσει, βρήκε το σπίτι μιας ταπεινής ηλικιωμένης γυναίκας που ζούσε με μια γάτα και μια κότα. Το παπάκι έμεινε για λίγο μαζί τους, αλλά καθώς δεν ήταν ευχαριστημένος, σύντομα έφυγε. Όταν ήρθε ο χειμώνας, το καημένο το άσχημο παπάκι κόντεψε να παγώσει μέχρι θανάτου. Ευτυχώς, ένας αγρότης τον πήρε σπίτι για να ζήσει με τη γυναίκα και τα παιδιά του. Όμως το παπάκι τρομοκρατήθηκε από τα παιδιά, που ούρλιαζαν και πεδούσαν όλη την ώρα, και πάλι ξέφυγε, περνώντας το χειμώνα σε μια βαλτώδη λιμνούλα. Ήταν με την άφιξη της άνοιξης που το άσχημο παπάκι βρήκε μια οικογένεια κύκνων να κολυμπούν στη λιμνούλα και θέλησαν να τους πλησιάσουν. Αλλά θυμήθηκε πώς τον κορόιδευαν όλοι και έσκυψε το κεφάλι του από ντροπή. Όταν κοίταξε την αντανάκλασή του στο νερό έμεινε έκπληκτος. Δεν ήταν ένα άσχημο παπάκι, αλλά ένας όμορφος νεαρός κύκνος. Τώρα ήξερε γιατί έμοιαζε τόσο διαφορετικός από τα αδέρφια και τις αδερφές του - ήταν παπάκια, αλλά ήταν κύκνος! Ευτυχισμένος, κολύμπησε προς την οικογένειά του. Συνειδητοποίησε ότι η αληθινή ομορφιά βρίσκεται στη διαφορετικότητα και την ένταξη, και ότι όλοι αξίζει να αντιμετωπίζονται με ισότητα και σεβασμό, ανεξάρτητα από τις διαφορές τους. Και έτσι, το άσχημο παπάκι βρήκε το αληθινό του σπίτι, όπου τον αγαπούσαν και τον εκτιμούσαν για αυτό ακριβώς που ήταν.

“Το αχάριστο λιοντάρι”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα άγριο λιοντάρι, που έσπερνε τον τρόπο σε όλη τη σαβάνα. Για να μην συνεχίσει να προκαλεί προβλήματα, οι κυνηγοί συμφώνησαν να το ξεφορτωθούν. Ξεγέλασαν το θηρίο σε μια καλύβα και σφράγισαν την πόρτα. Μια μέρα, ένας άντρας, που λυπήθηκε από τις εκκλήσεις του λιονταριού να τον ελευθερώσει, άνοιξε την πόρτα και το ζώο δεν δίστασε να του επιτεθεί. Σώθηκε και αμέσως επενέβησαν οι άνθρωποι του χωριού, οι οποίοι έστησαν ένα είδος δίκης για να μάθουν τι είχε συμβεί. Η δίκη πήρε διαφορετική τροπή, ωστόσο, καθώς ένας σοφός λύκος άρχισε να αμφισβητεί τα κίνητρα του λιονταριού που επιτέθηκε σε αυτόν που τον είχε σώσει. Το κεντρικό ερώτημα σε όλη τη διάρκεια της δίκης ήταν «Τι κάναμε για να συμβάλουμε στην επανεκπαίδευση του λιονταριού;». Αυτό το σκεπτικό έκανε το χωριό να καταλάβει πόσο άχρηστο ήταν να κλείνει ένα ζώο σε ένα κελί χωρίς να το βοηθά να καταλάβει τα λάθη του. Στη συνέχεια, το λιοντάρι προσκλήθηκε πίσω στο κλουβί με την υπόσχεση ενός μονοπατιού που θα τον επανεντάξει στην κοινωνία. Μετά από μόλις δύο χρόνια, το λιοντάρι έγινε ελεύθερο, δημιουργώντας μια μεγάλη συνηνοχή με ανθρώπους και ζώα, αγαπώντας τους πάντες και αγαπώντας τους.

“Το κορίτσι από τη θάλασσα”

Το κορίτσι στην παραλία

Σε μια μικρή παραλιακή πόλη, όπου τα σπίτια έμοιαζαν πάντα δίπλα στη θάλασσα, ζούσε η Μάρτα. Ήταν ένα κορίτσι 16 ετών, γεμάτο περιέργεια για τον κόσμο, αλλά και με μια κάποια αίσθηση απομόνωσης. Η Μάρτα λάτρευε την παραλία, όπου περνούσε ώρες παρακολουθώντας τα κύματα και μαζεύοντας κοχύλια. Εκεί ένιωθε σαν στο σπίτι της, αλλά ταυτόχρονα κάτι φαινόταν να λείπει από τη ζωή της.

Μια μέρα, μετά από μια σφοδρή καταιγίδα, η Μάρτα βρήκε κάτι περίεργο στην άμμο: ένα κομμάτι πλαστικό τυλιγμένο με φύκια. Καθώς το κρατούσε, άκουσε μια κίνηση στο νερό. Ήταν ένα κορίτσι, περίπου στην ηλικία της, με μάτια καθαρά σαν τη θάλασσα. Το κορίτσι της φώναξε, αλλά η φωνή της έμοιαζε να προέρχεται από τα ίδια τα κύματα.

«Βοήθησέ με», ρώτησε το κορίτσι και η Μάρτα κάλεσε αμέσως τη Μαρίνα. «Το σπίτι μου εξαφανίζεται».

Η Μάρτα μπερδεύτηκε, «Τι εννοείς; Που μένετε;»

Η Μαρίνα έδειξε τον ωκεανό. 'Εδώ. Όμως τα σκουπίδια, οι βάρκες και η ρύπανση καταστρέφουν τα πάντα. Αν δεν κάνεις κάτι, δεν θα μπορέσω να μείνω».

Με ιντριγκάρισμα και λίγο φοβισμένη, η Μάρτα πήρε τη Μαρίνα στο σπίτι της. Για μέρες, η νέα της φίλη της έδειχνε πράγματα που δεν είχε ξαναπροσέξει: πλαστικές σακούλες σφηνωμένες ανάμεσα στα βράχια, εγκαταλελειμμένα δίχτυα που πνίγουν τα ψάρια, μπουκάλια που επιπλέουν στα κύματα. Η Μάρτα άρχισε να βλέπει την παραλία -και τη θάλασσα- με νέα μάτια.

Η Μαρίνα της είπε ότι η θάλασσα πεθαίνει και ότι χρειάζεται βοήθεια. Η Μάρτα ήξερε ότι δεν μπορούσε να το αγνοήσει. Δεν ήταν αρκετό μόνο να μαζέψεις τα σκουπίδια. έπρεπε να κάνει περισσότερα. Ξεκίνησε δημιουργώντας μια ομάδα στο σχολείο για να καθαρίσει την παραλία. Μίλησε σε ντόπιους ψαράδες για εναλλακτικές λύσεις στα δίχτυα μιας χρήσης. Οργάνωσε εκστρατείες ευαισθητοποίησης στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και έπεισε ακόμη και το δημοτικό συμβούλιο να βάλει κάδους ανακύκλωσης στο χωριό.

Κάθε μέρα που περνούσε, η Μάρτα ένιωθε πιο δυνατή και πιο ικανή. Ο κόσμος άρχισε να την ακούει. Η πόλη, που στο παρελθόν φαινόταν αδιάφορη, άρχισε να αλλάζει. Τα παιδιά συμμετείχαν στον καθαρισμό της παραλίας. Οι παραθεριστές έφεραν πίσω λιγότερο πλαστικό. Οι ψαράδες άρχισαν να υιοθετούν πιο βιώσιμες πρακτικές.

Η Μαρίνα, στο μεταξύ, φαινόταν όλο και πιο χαρούμενη. Οι επισκέψεις της έγιναν λιγότερο συχνές, αλλά κάθε φορά που η Μάρτα κοίταζε τον ορίζοντα, ένιωθε ότι ήταν εκεί, χαμογελαστή και ευγνώμων.

Μια μέρα εμφανίστηκε για τελευταία φορά η Μαρίνα. «Ευχαριστώ, Μάρτα. Όχι μόνο για μένα, αλλά για όλα όσα έχεις κάνει. Η θάλασσα αρχίζει να αναπνέει ξανά και έχετε διδάξει στην κοινότητά σας πώς να τη φροντίζει.»

Η Μάρτα ένιωσε συναισθηματική, αλλά και αποφασισμένη. Ήξερε ότι η δουλειά δεν είχε τελειώσει, αλλά δεν ήταν πια μόνη. Το χωριό της πίστευε τώρα στη δύναμη να αλλάξει. Και χάρη στη Μαρίνα, η Μάρτα ανακάλυψε ότι το να είσαι ενεργός πολίτης είναι πολύ περισσότερο από το να βλέπεις προβλήματα - είναι μέρος της λύσης.

«Το παλιό κουτί και ο όμορφος βάλτος» Το παλιό κουτί και ο μαγεμένος λόφος

Σε μια μικρή κοιλάδα, περιτριγυρισμένη από καταπράσινους λόφους, ζούσε ο Τόμας, ένα 15χρονο αγόρι. Του άρεσε να εξερευνά τον κόσμο γύρω του, αλλά τον τελευταίο καιρό ένιωθε αποθαρρυνμένος. Το σχολείο φαινόταν δύσκολο, οι φίλοι του ήταν απασχολημένοι και όλα ήταν ρουτίνα στο σπίτι.

Μια μέρα, ενώ περπατούσε σε ένα μονοπάτι δίπλα στον ψηλότερο λόφο της περιοχής, σκόνταψε πάνω σε κάτι σκληρό, μισοθαμμένο στο έδαφος. Ήταν ένα παλιό ξύλινο κουτί, φθαρμένο από τον χρόνο, με παράξενα σχέδια χαραγμένα στο καπάκι. Περίεργος, ο Τόμας το πήρε σπίτι. Όταν το άνοιξε, βρήκε μέσα ένα διπλωμένο φύλλο χαρτιού. Όταν το ξεδίπλωσε, είδε ότι ήταν χάρτης! Σχεδιάστηκε μια διαδρομή που διέσχιζε ολόκληρη την κοιλάδα και κατέληγε στην κορυφή του λόφου. Δίπλα στον χάρτη, ένα μήνυμα έγραφε:

«Ακολουθήστε το μονοπάτι και ανακαλύψτε τη δική σας πρόκληση.»

Ο Τόμας ένιωσε την καρδιά του να χτυπάει. Αυτό ήταν το είδος της περιπέτειας που χρειαζόταν.

Την επόμενη μέρα, εφοδιασμένος με ένα σακίδιο και τον χάρτη, ξεκίνησε κατά μήκος του μονοπατιού. Σύντομα όμως συνειδητοποίησε ότι το ταξίδι δεν θα ήταν εύκολο.

Η πρώτη πρόκληση ήρθε σε ένα μικρό ρέμα που έπρεπε να διασχίσει. Η γέφυρα ήταν σπασμένη. Για λίγα λεπτά, ένιωσε απογοήτευση και σκέφτηκε να πάει σπίτι. Αλλά μετά θυμήθηκε ότι είχε δει μεγάλες πέτρες πιο πίσω. Γύρισε πίσω, τους έφερε στο ρέμα και έφτιαξε μια αυτοσχέδια διάβαση. Ένωσε τεράστια ικανοποίηση όταν πέρασε απέναντι.

Πιο πέρα, το μονοπάτι έγινε μπερδεμένο. Τα σημάδια στον χάρτη δεν ταίριαζαν πλέον με το κομμάτι που είχε μπροστά του. Κάθισε, πήρε μια βαθιά ανάσα και ανέλυσε το έδαφος. Παρατηρούσε τα δέντρα, τον ήλιο και τη ροή του ανέμου. Σιγά σιγά κατάφερε να βρει τον σωστό δρόμο. Ο χάρτης του μάθαινε να σκέφτεται μόνος του.

Η διαδρομή συνεχίστηκε με περισσότερες προκλήσεις. Ανεβαίνοντας απότομες πλαγιές, αποφεύγοντας μικρές κατολισθήσεις και τελικά αντιμετώπισε τον φόβο του για τα ύψη καθώς ανέβαινε στο τελευταίο μέρος του λόφου. Κάθε εμπόδιο φαινόταν μεγαλύτερο από το προηγούμενο, αλλά ο Τομάς τα έλυσε ένα προς ένα, με υπομονή και δημιουργικότητα.

Όταν τελικά έφτασε στην κορυφή, έμεινε έκθαμβος. Η θέα ήταν μαγευτική - μπορούσε να δει ολόκληρη την κοιλάδα, τα σπίτια, τα χωράφια και τον ορίζοντα στο βάθος. Αλλά στην κορυφή υπήρχε κάτι άλλο: ένα άλλο μήνυμα, χαραγμένο σε μια πέτρα.

"Τα προβλήματα είναι απλώς μεταμφιεσμένες προκλήσεις. Ο τρόπος που τα λύνεις καθορίζει ποιος είσαι. Συνέχισε να προκαλείς τον εαυτό σου."

Ο Τομάς ένιωσε απέραντη περηφάνια. Συνειδητοποίησε ότι το ταξίδι δεν αφορούσε τον προορισμό, αλλά τα μαθήματα που είχε πάρει στην πορεία. Επέστρεψε σπίτι διαφορετικός - πιο σίγουρος, πιο συνειδητοποιημένος και έτοιμος να αντιμετωπίσει τα προβλήματα της ζωής με μια νέα προοπτική.

“Το ποντίκι, το πουλί και το λουκάνικο”

Μια φορά κι έναν καιρό, ένα ποντίκι, ένα πουλί και ένα λουκάνικο ζούσαν μαζί στο σπίτι τους. Το διατηρούσαν όλοι μαζί, αφού ήταν πολύ αγαπημένοι, και στο σπιτάκι τους βασίλευε η γαλήνη και η ευτυχία, αφού ο καθένας έκανε τη δουλειά του.

Η δουλειά του πουλιού ήταν να πετάει στο δάσος κάθε μέρα και να φέρνει στο σπίτι ξύλα. Το ποντίκι έπρεπε να κουβαλήσει νερό από το πηγάδι, να ανάψει τη φωτιά και να ετοιμάσει το τραπέζι. Και το λουκάνικο είχε αναλάβει το μαγείρεμα. Όμως σε αυτόν τον κόσμο, όποιος περνάει καλά με αυτά που έχει, δεν το εκτιμά και θέλει να δοκιμάσει κάτι διαφορετικό. Έτσι μια μέρα το πουλάκι έτυχε να συναντήσει ένα άλλο πουλί στο δάσος, το οποίο τον κορόιδευε για την ωραία ζωή που είχε και τον κορόιδευε που εργαζόταν σκληρά στο δάσος ενώ οι άλλοι δύο φίλοι του απολάμβαναν τη ζεστασιά του σπιτιού.

- Είσαι πολύ ανόητος, να κουράζεσαι τόσο πολύ και να κουβαλās τα ξύλα από το δάσος. Οι άλλοι δύο σε εκμεταλλεύονται γιατί κάνουν εύκολες δουλειές στο σπίτι, του είπε.

Όταν το ποντικάκι άναψε τη φωτιά και έβγαλε νερό από το πηγάδι, κάθισε στο σαλόνι μέχρι την ώρα που έπρεπε να ετοιμάσει το τραπέζι. Και το λουκάνικο, που ήταν η

κουζίνα, έπρεπε μόνο να σταθεί κοντά στην κατσαρόλα για να παρακολουθήσει το φαγητό που ψήνεται.

Όταν έφτανε να δειπνήσουν, το λουκάνικο έμπαινε στην κατσαρόλα, το στριφογύριζε λίγο ανάμεσα στα λαχανικά και έτσι το φαγητό γινόταν νόστιμο και έτοιμο να το απολαύσουν. Μετά ήρθε το πουλάκι από το δάσος. Κάθισαν όλοι στο τραπέζι για να φάνε και μετά πήγαν στα κρεβάτια τους όπου κοιμήθηκαν ικανοποιημένοι μέχρι το επόμενο πρωί. Έζησαν μια πραγματικά όμορφη ζωή! Όμως την επόμενη μέρα, επειδή πίστεψε αυτό που του είπε ο φίλος του, το πουλάκι αρνήθηκε να πάει στο δάσος για να κουβαλήσει ξύλα. Είχε γίνει από καιρό υπηρέτης των άλλων, είπε. Είναι καιρός να αλλάξουν τα πράγματα, ο καθένας να κάνει διαφορετική δουλειά για μια αλλαγή.

Το ποντίκι και το λουκάνικο προσπάθησαν να τον πείσουν, αλλά το πουλί δεν έπεισε. Ως αρχηγός του σπιτιού, τους είπε ότι πρέπει τουλάχιστον να κάνουν μια προσπάθεια. Έριξαν λοιπόν κλήρο.

Το λουκάνικο ανέλαβε να πάει στο δάσος για ξύλα, το ποντικάκι να μαγειρέψει και το πουλάκι να βγάλει νερό από το πηγάδι, να ανάψει τη φωτιά και να στρώσει το τραπέζι.

Ποιο ήταν όμως το αποτέλεσμα; Το λουκάνικο ξεκίνησε για το δάσος για ξύλο. Το πουλάκι ανάβει φωτιά και το ποντικάκι έβαλε την κατσαρόλα στη φωτιά. Μετά περίμεναν και οι δύο να έρθει το λουκάνικο στο σπίτι, με τα ξύλα για την επόμενη μέρα. Αλλά το λουκάνικο άργησε να εμφανιστεί. Οι άλλοι δύο ανησύχησαν. Νόμιζαν ότι κάτι κακό θα συνέβαινε. Γι' αυτό το πουλάκι πέταξε στο δάσος για να δει τι απέγινε ο σύντροφός τους.

Λίγο πιο πέρα από το σπιτάκι τους, συνάντησε έναν σκύλο. Ο σκύλος είχε δει το λουκάνικο, το είχε αρπάξει και έτρωγε το δυστυχισμένο λουκάνικο. Το πουλάκι παραπονέθηκε στον σκύλο για τη συμπεριφορά του, αλλά δεν βγήκε τίποτα. Ο σκύλος ισχυρίστηκε ότι ήταν δικαίωμά του να φάει το λουκάνικο αφού το βρήκε στο δρόμο και πεινούσε! Λυπημένο το πουλάκι μάζεψε μόνο του τα ξύλα του, τα φόρτωσε και τα πήγε σπίτι όπου είπε στο ποντίκι όλα όσα είδε και άκουσε. Ήταν και οι δύο πολύ λυπημένοι, αλλά αποφάσισαν να μείνουν μαζί και να κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούσαν. Και έτσι το πουλάκι ετοίμασε το τραπέζι, ενώ το ποντικάκι άρχισε να μαγειρεύει το φαγητό. Όταν ήρθε η ώρα να φάνε, το ποντικάκι πήδηξε στην κατσαρόλα, όπως έκανε το λουκάνικο, για να ανακατέψει και να ανακατέψει τα λαχανικά. Πριν όμως προλάβει να φτάσει στη μέση του ζουμί που έβραζε, έμεινε άτριχος και χωρίς δέρμα, και τελικά το άτυχο ποντίκι κήκε και πέθανε. Όταν το πουλάκι ήθελε να φάει, δεν έβρισκε πουθενά τον μάγειρα, το ποντίκι. Άφησε το ξύλο στο πάτωμα και κοίταξε εδώ κι εκεί, αλλά το ποντίκι είχε εξαφανιστεί. Επειδή είχε αφήσει απρόσεκτα τα ξύλα στο πάτωμα, πήρε φωτιά και σε λίγο όλο το σπίτι πήρε φωτιά. Το πουλάκι έτρεξε να φέρει νερό από το πηγάδι για να σβήσει τη φωτιά. Όμως ο κουβάς του γλίστρησε και έπεσε στο πηγάδι, τραβώντας και το πουλάκι μέσα. Προσπάθησε να βγει, αλλά μάταια! Το πουλάκι πνίγηκε στο νερό του πηγαδιού. Αυτή η ιστορία θα μπορούσε να ξαναγραφτεί για να τονίσει την εμπιστοσύνη, το μοίρασμα, την ευγένεια και την ισότητα. Και οι τρεις ήρωες ζούσαν αρμονικά και ήταν ευτυχισμένοι, αλλά όταν η εμπιστοσύνη και η καλοσύνη εξαφανίζονται και εμφανίζεται ο φθόνος και το κακό, οι ζωές αλλάζουν και φθείρονται.

“30% πλαφόν για τους ξένους και την αγάπη...”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα πλοίο. Στο πλοίο ταξίδευαν πολλοί. Σχεδόν όλοι τους δεν μπορούσαν να σταματήσουν να αγναντεύουν ανήσυχα τη θάλασσα και κυρίως τον ορίζοντα. Ωστόσο, υπήρχε κάποιος ανάμεσά τους που μπορούσε να χαμογελάσει και να παίξει. Ήταν ο Χασάν και ο Σαΐντ. Οι δυο τους ήταν και οι δύο έξι ετών και γνωρίζονταν από τη γέννησή τους. Τους έλεγαν *lovebirds* και ποτέ αυτό το παρατσούκλι δεν ήταν πιο εύστοχο. Συμπαθούσαν ο ένας τον άλλον και απολάμβαναν να παίζουν μαζί, αυτό ήταν όλο. Ήρθε η μέρα που τελείωσε η θάλασσα και πάτησαν το πόδι τους σε ξερά, στην Ιταλία. Οι μήνες που ακολούθησαν ήταν πολύ σκληροί και τα εμπόδια που αντιμετώπισαν τα δύο παιδιά και οι πατεράδες τους ανείπωτα. Ωστόσο, ακόμη και σε αυτές τις δύσκολες στιγμές, ο Χασάν και ο Σαΐντ κατάφεραν να βρουν έναν τρόπο να χαμογελάσουν και να παίξουν. Είναι το δώρο της φύσης στα παιδιά. Ονομάζεται ελαφρότητα και πρέπει να προστατεύεται πάση θυσία. Οι δύο πατεράδες βρήκαν επιτέλους σπίτι. Δεν ήταν οι μόνοι που το βρήκαν. Η περιουσία, όπως και το διαμέρισμα, επρόκειτο να μοιραστεί με άλλους δέκα ταξιδιώτες για μια ζωή. Έτσι αποκαλούσε η γιαγιά Καρίμα τους άντρες που έφυγαν για

την Ευρώπη και άρεσε στον Χασάν και στον Σαΐντ. Παρά τον μικρό χώρο στο σπίτι, τα παιδιά δεν απογοήτευσαν και ήταν σχεδόν πάντα ευδιάθετα. Μετά ήρθε η ώρα για το σχολείο.

Την πρώτη μέρα οι πατεράδες ήταν πολύ νευρικοί, όπως και οι γιοι. Το να πηγαίνουν στο σχολείο ήταν κάτι το εξαιρετικό για τη ζωή τους στο δρόμο. Ο Χασάν και ο Σαΐντ είχαν συνειδητοποιήσει ότι ακόμη και το σχολείο, παρόλο που ήταν ένα μέρος χτισμένο ειδικά για αυτούς, μπορεί να μην ήταν εύκολο για κανέναν από τους δύο. Ήταν ταξιδιώτες για μια ζωή, αλλά από τότε που έφτασαν στη χώρα μας, είχαν συνειδητοποιήσει ότι υπήρχαν πολλοί άλλοι τρόποι για να τους καλέσουν οι κάτοικοι και κανένας από αυτούς δεν ήταν τόσο ικανοποιητικός όσο ο πρώτος. Ωστόσο, νομίζω ότι έχει πλέον διαπιστωθεί πόσο ανίκητη ήταν η παρουσία του άλλου για τον καθένα τους. Η μοίρα, ωστόσο, μπορεί να είναι χλευαστική. «Συγγνώμη», είπε η δασκάλα, αφήνοντας μόνο τον Χασάν να μπει, «Μπορώ να έχω μόνο τριάντα τοις εκατό ξένους στην τάξη μου» Μετά έκλεισε την πόρτα της τάξης. Ο πατέρας του Σαΐντ φώναξε το όνομα του Σαΐντ, για να τον οδηγήσει στην τάξη του, αλλά εκείνος δεν κουνήθηκε και στάθηκε εκεί, ακίνητος, με τη μνήμη των τρομαγμένων ματιών του Χασάν κλειδωμένα στα δικά του, καθώς ο δάσκαλος έκλεινε την πόρτα. Ευτυχώς, ο διευθυντής του σχολείου, που περπατούσε στο διάδρομο, είδε τη σκηνή και ρώτησε τα αγόρια τι συνέβαινε. Αφού οι νέοι του εξήγησαν την κατάσταση τους, ο διευθυντής συμφώνησε να τους βρει μια νέα τάξη για να είναι μαζί. Ωστόσο, ο διευθυντής δεν σταμάτησε εκεί. Αντίθετα, οργάνωσε μια συζήτηση με τους άλλους δασκάλους με θέμα τη μετανάστευση των νέων.

Από αυτή τη συζήτηση προέκυψε ένας σύλλογος για την προστασία των μεταναστών, του οποίου ο πρώτος στόχος ήταν να ακυρώσει τον νόμο «για το 30% των αλλοδαπών», προτάθηκε και εγκρίθηκε μια αναφορά στο κοινοβούλιο, η οποία άλλαξε τη ζωή νέων όπως ο Χασάν και ο Σαΐντ.

Co-funded by
the European Union

Δωρεάν Άδεια

Το προϊόν που αναπτύχθηκε εδώ ως μέρος του έργου "STORIES FOR EMPOWERMENT-2023-1-IT02-KA220-ADULT-000159380 " αναπτύχθηκε με την υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τη γνώμη του συγγραφέα. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν είναι υπεύθυνη για το περιεχόμενο των εγγράφων
Η έκδοση αποκτά την άδεια Creative Commons CC BY-NC SA.

Αυτή η άδεια σάς επιτρέπει να διανέμετε, να αναμιγνύετε, να βελτιώνετε και να αξιοποιείτε το έργο, αλλά μόνο μη εμπορικά. Κατά τη χρήση του έργου καθώς και αποσπάσματα από αυτό πρέπει

1. να αναφέρεται η πηγή και να δίνεται σύνδεσμος προς την άδεια χρήσης και να αναφέρονται πιθανές αλλαγές. Τα πνευματικά δικαιώματα παραμένουν στους συντάκτες των εγγράφων.
2. το έργο δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για εμπορικούς σκοπούς.
3. Εάν ανασυνθέσετε, μετατρέψετε ή βασίσετε το έργο, οι συνεισφορές σας πρέπει να δημοσιευτούν με την ίδια άδεια με την αρχική.

Αρνηση

Η υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την παραγωγή αυτής της δημοσίευσης δεν συνιστά έγκριση του περιεχομένου, το οποίο αντικατοπτρίζει μόνο τις απόψεις των συγγραφέων και η Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιέχονται σε αυτήν.